

Continuarea bestsellerului internațional
Un motan pe nume Bob

POLIROM

James Bowen
Lumea văzută de Bob

BIBLIOTECA POLIROM

În *Lumea văzută de Bob*, James Bowen continuă povestea aventurilor sale alături de motanul Bob pe străzile Londrei. Fie că e vânzător al revistei *The Big Issue*, fie că se întoarce la vechea sa îndeletnicire, aceea de cântăreț ambulant în Covent Garden, James este însoțit pretutindeni de motanul roșcat, care nu doar îl ajută să își refacă viața, ci îl și salvează – la propriu – din situații periculoase. Încetul cu încetul, omul și motanul din stația de metrou Angel și din Covent Garden devin un fel de celebrități locale, apar în ziare, se întâlnesc cu primarul Londrei sau cu Paul McCartney, dar viața lor rămâne în continuare grea, apăsătoare și plină de riscuri. Legătura strânsă dintre cei doi, toanele și temerile fiecăruia dintre ei, primejdiile prin care trec, dar și turnura radicală pe care o ia destinul lor după întâlnirea cu o agentă literară sunt relatate când cu duioșie, când cu un umor cuceritor, iar istoria acestei prietenii a devenit o sursă de inspirație pentru nenumărați cititori din întreaga lume.

JAMES BOWEN s-a născut în 1979, în Surrey, iar în prezent trăiește în Londra, unde face *street performing*. În copilărie, după divorțul părinților, s-a mutat pentru mai mulți ani în Australia. A revenit în Marea Britanie în 1997, însă curând a ajuns să trăiască pe străzi. În încercarea de a se desprinde de realitatea debusolantă, a devenit dependent de heroină. A intrat apoi, în 2007, într-un program guvernamental de ajutorare a dependenților de droguri. În aceeași perioadă, la adăpostul în care locuia, a găsit un motan pe care l-a botezat Bob, după un personaj din filmul *Twin Peaks*. Cei doi au rămas împreună și, treptat, au devenit cunoscuți de călătorii care luau autobuzul 73, apoi de întreaga Londră, prin filmulețe postate pe YouTube. De atunci, James a renunțat la programul care îl ajuta să scape de dependența de heroină, dedicându-și timpul asociațiilor de ajutorare a oamenilor fără adăpost și a animalelor. Aventurile lui alături de Bob, precum și povestea recuperării sale au fost transpuse parțial într-un volum intitulat *A Street Cat Named Bob (Un motan pe nume Bob, Polirom, 2014)*, care a devenit aproape instantaneu un bestseller internațional.

„Iată și a doua ieșire în scenă a unuia dintre cele mai îndrăgite cupluri de artiști din nordul Londrei... Această continuare, mult așteptată de public, reia povestea din locul unde s-a întrerupt în *Un motan pe nume Bob*, dezvăluindu-ne ce s-a mai întâmplat cu inedita pereche după primul său succes.”

Evening Standard

„O poveste simplă și emoționantă despre o tovărășie de durată, întemeiată pe încredere și respect reciproc... care va deveni cu siguranță un nou bestseller.”

Kirkus Reviews

„Amestecul inteligent și bine echilibrat de umor și duioșie face din Bowen un povestitor fermecător, așa că nu-i deloc de mirare că această pereche a atras atât de mulți fani, și pe Facebook, și în viața reală. Bowen a reușit să creeze o continuare extraordinară a unei povești uluitoare, aflată abia la început.”

Publishers Weekly

ISBN 978-973-46-6178-7

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală

James Bowen

Lumea văzută de Bob

Traducere din limba engleză
de Ana-Maria Man

POLIROM
2016

*Pentru toți cei care își dedică viața
ajutorării oamenilor fără locuință
și animalelor aflate în primejdie*

*Există ceva în prezența unei pisici...
care îți taie cheful să fii singur.*

(Louis Camuti)

*Dacă s-ar produce o încrucișare între om și pisică,
omul s-ar îmbunătăți, însă pisica s-ar degrada.*

(Mark Twain)

Capitolul 1

Paznicul de noapte

Era una din zilele alea în care totul îți merge din prost în mai prost.

Totul a început cu alarma de la ceas, care nu s-a declanșat, așa că am dormit mai mult decât trebuia, astfel că motanul meu, Bob, și cu mine eram deja în întârziere când ne-am pornit să prindem autobuzul din apropierea apartamentului nostru din Tottenham, în nordul Londrei, ca să mergem spre Islington, unde vindeam *The Big Issue*, revista oamenilor fără locuință. Abia o luaserăm din loc de cinci minute, când lucrurile s-au înrăutățit și mai tare.

Bob stătea pe jumătate adormit în locul lui obișnuit, pe scaunul de lângă mine, când a ridicat dintr-odată capul și s-a uitat cu suspiciune în jur. În cei doi ani de când îl întâlнисem, capacitatea lui Bob de-a adulmeca necazurile se dovedise infailibilă. După câteva clipe autobuzul s-a umplut de un miros înțepător, de ars, iar șoferul a anunțat cu o voce panicată că de-acum călătoria noastră „s-a sfârșit” și că trebuia să coborâm cu toții. „Imediat!”

N-a fost tocmai evacuarea Titanicului, dar autobuzul era pe trei sferturi plin și, în tot haosul care s-a iscat, am avut parte de ceva îmbulzeală și îmbrânceli. Bob nu părea să se grăbească, așa că am lăsat lumea să-și vadă de îmbulzeală și am coborât abia printre ultimii, decizie care s-a dovedit

a fi una înțeleaptă. E adevărat că în autobuz mirosea îngrozitor, însă cel puțin era cald.

Ajunseserăm la o stație aflată vizavi de un șantier, unde bătea un vânt înghețat, care mai că te lua pe sus. M-am bucurat că azi-dimineață, în timp ce țâșneam pe ușă, apucasem să-i înfășor în grabă lui Bob un fular gros de lână în jurul gâtului.

Până la urmă s-a dovedit că tot necazul fusese pricinuit de motorul supraîncălzit, însă șoferul a trebuit să aștepte un mecanic de la garaj pentru a-l pune iar în funcțiune. Așa se face că mai mult de jumătate dintre noi am fost lăsați în picioare pe trotuarul înghețat, bombănind și plângându-ne, timp de aproape o jumătate de oră, până când a venit un alt autobuz în locul celui dintâi.

Traficul acelei dimineți târzii era înfiorător, așa că în momentul când Bob și cu mine am coborât la destinație, lângă parcul Islington, eram deja pe drum de o oră și jumătate. De-acum întârziaserăm zdravăn de tot. Aveam să pierd aglomerația de la ora prânzului, unul dintre cele mai profitabile momente pentru vânzarea revistei.

Ca de obicei, cele cinci minute de mers pe jos până la locul nostru din dreptul stației de metrou Angel le-am parcurs mai mult stând decât mergând. Întotdeauna se întâmpla așa când îl aveam pe Bob cu mine. Uneori mergeam cu el în lesă, dar cel mai des îl țineam cocoțat pe umerii mei, de unde se uita curios la lume, de parcă ar fi stat de veghe la prora unei corăbii. Nu era genul de lucru pe care oamenii îl văd în mod obișnuit în fiecare zi a săptămânii, prin urmare nu apucam să înaintăm mai mult de zece metri fără să vrea cineva să ne salute, să-l mângâie pe Bob sau să ne facă o poză. Pe mine nu mă deranja câtuși de puțin. Bob era un motan care ieșea imediat în evidență și îți atrăgea privirea, iar eu știam că îi place să fie în centrul atenției dacă era

vorba de o atenție binevoitoare. Din păcate, așa ceva nu poate fi garantat.

Prima persoană care ne-a oprit în ziua respectivă a fost o doamnă rusoaică micuță, care știa să se poarte cu pisicile cam cum știu eu să recit poezie rusească.

— Ah, *koșka*, ce drăguță! a zis ea când ne-a prins la înghesuială în Camden Passage, o străduță înțesată de-o parte și de alta cu restaurante, baruri și anticariate, aflată în sudul parcului Islington.

M-am oprit ca să-i dau ocazia să ne salute cum se cuvine, însă ea a întins repede mâna spre Bob, încercând să-l atingă pe bot. N-a fost o mișcare prea inteligentă.

Reacția imediată a lui Bob a fost să sară la atac, fluturându-și sălbatic o labă ca să o alunge și scoțând un *miaaaaauuu* puternic și categoric. Din fericire, n-a apucat să o zgârie pe doamna respectivă, însă a cam speriat-o, așa că a trebuit să mai stau câteva minute, ca să mă asigur că și-a revenit.

— Totu-i OK, totu-i OK. Vrut decât să fim prieteni, a zis ea, cu o față albă ca hârtia.

Era destul de în vârstă și mă temeam că o s-o văd cum cade lată din pricina unui atac de cord.

— N-ar trebui să faceți așa niciodată cu un animal, dragă doamnă, i-am spus eu, zâmbindu-i cât mai politicoș. Dumnezeuastră cum ați reacționa dacă ar încerca cineva să vă atingă din senin față? Aveți noroc că nu v-a zgâriat.

— Nu vrut să-l supăr, mi-a răspuns.

Mi-a părut un pic rău pentru ea.

— Ei, haideți, voi doi, împrieteniți-vă, am spus, încercând să fac pe împăciuitorul.

La început Bob a șovăit. Deja își făcuse o impresie clară. Totuși în cele din urmă a cedat, permițându-i doamnei să-și treacă mâna foarte ușor peste spinarea lui. Doamna nu mai termina cu scuzele – era greu să o faci să înceteze.

— Eu pare foarte rău, foarte rău, spunea întruna.

— Nu e nici o problemă, am răspuns, deja dorindu-mi cu disperare să o șterg de acolo.

Când în sfârșit am reușit să ne sustragem și să ajungem la stația de metrou, mi-am pus rucsacul pe trotuar, astfel încât Bob să-și poată face culcușul acolo – cum ne era obiceiul –, apoi mi-am aranjat teancul de reviste *The Big Issue* pe care îl cumpărasem cu o zi în urmă de la coordonatorul nostru pentru zona parcului Islington. Îmi propusesem ca azi să vând câteva zeci de exemplare, pentru că, tot ca de obicei, aveam nevoie de bani.

Nu după mult timp eram din nou cu nervii în piuneze.

Niște nori oțeliți planau amenințător deasupra Londrei încă de dimineață și, înainte să apuc să vând măcar o singură revistă, s-au rupt baierile cerului, obligându-ne pe Bob și pe mine să ne adăpostim la câțiva metri distanță de locul nostru, sub un pasaj din apropierea unei bănci și a unor clădiri de birouri.

Bob este o creatură răbdătoare, însă urăște ploaia, mai ales când afară e și tot frigul de pe lume, cum se întâmpla în ziua aceea. Acum arăta de parcă intrase el însuși la apă. Iar blănița lui lucioasă, de culoarea marmeladei, devenise cumva cenușie și parcă nu mai ieșea atât de tare în evidență. Nu-i de mirare că de-acum s-au oprit mai puțini oameni care să-l bage în seamă, așa că am vândut mai puține reviste decât de obicei.

Cum ploaia nu părea să se domolească, în curând Bob mi-a dat de înțeles că n-avea chef să mai zăbovim. Îmi arunca priviri nimicitoare și stătea ghemuit, cu blănița țeпоasă, ca un arici roșcat. Am priceput mesajul, însă știam care e realitatea. Se apropia weekendul și eu trebuia să fac rost de suficienți bani cât să ne putem descurca amândoi. Iar teancul meu de reviste era la fel de gros ca la venire.

Ca și cum ziua n-ar fi mers deja destul de prost, pe la mijlocul după-amiezii un polițist tânăr, îmbrăcat în uniformă, s-a apucat să-mi facă greutăți. Nu era prima dată și știam că n-o să fie nici ultima, însă azi nu aveam nevoie de bătaie de cap în plus. Știam legea și aveam tot dreptul să vând reviste acolo. Aveam și legitimație de vânzător autorizat și, în afara cazului în care aș fi tulburat liniștea publică, puteam să vând reviste în locul acela din zori și până în noapte. Din păcate, omul acela nu părea să aibă altceva mai bun de făcut decât să mă percheziționeze pe mine. Habar n-aveam ce căuta, presupun că droguri sau vreo armă periculoasă, dar n-a găsit nimic.

N-a fost prea mulțumit de asta, așa că a început să-mi pună întrebări despre Bob. I-am explicat că era înregistrat legal în proprietatea mea și că avea și microcip. Asta a părut să îl posomorască în ultimul hal și a plecat cu o privire mai neagră decât norii din jurul nostru.

Am mai perseverat câteva ore, dar la lăsarea serii, când funcționarii de la birouri plecaseră acasă și străzile începeau să se umple de oameni ieșiți la băut și de băieți puși pe rele, m-am decis să-mi închei ziua.

Mă simțeam dezumflat: abia dacă vândusem zece reviste și strânsesem numai o mică parte din suma la care m-aș fi așteptat în mod normal. Trăisem mult timp numai cu conserve de fasole la preț redus și chiar cu pâine mai ieftină, numai ca să mă asigur că n-o să murim de foame. Aveam suficienți bani ca să umplu contoarele de gaz și electricitate și să-i ofer o masă, două și lui Bob. Dar asta însemna că, probabil, eram nevoit să ies la muncă și în weekend, ceea

ce chiar că nu-mi doream să fac, mai ales că se anunțaseră ploi și în continuare, iar în ultima vreme nici eu nu mă simțeam prea grozav.

În autobuzul ce ne ducea spre casă am simțit cum mi se strecoară răceala în oase. Mă durea tot corpul și aveam frisoane. „Minunat, asta-mi mai lipsea“, mi-am zis, afundându-mă mai bine în scaun și încercând să ațipesc.

De acum cerul se facuse negru precum cerneala și felinarele stradale erau toate aprinse. Londra în noapte avea ceva ce îl fascina pe Bob. În timp ce mie îmi cădea capul de somn, el stătea acolo și se uita pe geam, pierdut într-o lume numai a lui.

Pe drumul de întoarcere spre Tottenham traficul era la fel de aglomerat ca azi-dimineață, iar autobuzul nostru se târâia ca melcul. Undeva dincolo de parcul Newington cred că am adormit de-a binelea.

M-a trezit senzația că mă bate cineva ușurel peste picior, apoi se freacă cu mustățile de obrazul meu. Am deschis ochii și am dat peste Bob, care stătea cu botul în nasul meu și mă lovea cu lăbuța peste genunchi.

— Ce e? am zis, un pic cam morocănos.

El a înclinat capul, de parcă ar fi vrut să-mi arate ceva în partea din față a autobuzului. După care, aruncându-mi priviri îngrijorate, mi-a dat de înțeles că intenționează să coboare de pe banchetă și să o ia pe culoar.

Eram pe punctul de a-l întreba „Unde te duci?“, dar apoi am aruncat o privire pe geam și mi-am dat seama unde ne aflam.

— Of, la naiba! am zis, sărind de pe scaun.

Mi-am înșfăcat rucsacul și am apăsât butonul de oprire aproape la timp. Treizeci de secunde dacă mai zăboveam, ar fi fost prea târziu. Dacă nu era micul meu paznic de noapte, am fi trecut de stația noastră.

În drum spre casă, ne-am oprit la magazinul din colț și mi-am cumpărat niște pastile mai ieftine pentru răceală. I-am luat și lui Bob ceva de ronțait și un pliculeț cu carne de pui pentru cină, mâncarea lui favorită. Măcar atâta să fac și eu. Fusese o zi mizerabilă și îmi venea să-mi plâng singur de milă. Dar odată ajuns la căldura micii mele garsoniere și privindu-l pe Bob cum își înfulecă mâncarea, mi-am dat seama că de fapt n-aveam nici un motiv real să mă plâng. Dacă aș mai fi dormit câțva în autobuz, aș fi putut ajunge la mulți kilometri distanță. Aruncând o privire pe fereastră, mi-am dat seama că vremea se înrăutățește. Dacă aș fi rămas afară pe ploaia asta, m-aș fi căptușit cu ceva mult mai rău decât o răceală ușoară. Practic, scăpasem ca prin minune.

Și știam că sunt norocos și altfel, într-un mod mai profund. Există o zicală veche, care spune că omul înțelept nu plânge după ce-i lipsește, ci e mulțumit de lucrurile bune pe care le are.

După cină m-am așezat pe canapea, învelit în pătură, și am sorbit un grog fierbinte cu miere, lămâie și apă fiartă și cu câteva picături de whisky dintr-o sticlută rămasă prin casă de cine știe când. M-am uitat la Bob, care moțăia mulțumit în locul preferat de lângă calorifer. Necazurile lui de peste zi erau demult uitate. În momentul acela nici că putea fi mai fericit. Mi-am spus în sinea mea că ar trebui să văd lumea în același fel. În acest moment al vieții mele existau foarte multe lucruri bune pentru care să fiu recunoscător.

De-acum trecuseră mai bine de doi ani și ceva de când îl găsisem pe Bob, care zăcea rănit la parterul blocului unde locuim și astăzi. Când l-am zărit în lumina scăzută de pe

hol, arăta de parcă ar fi fost atacat de vreun alt animal. Avea răni pe dosul labelor și pe corp.

La început am crezut că aparținea cuiva, însă după ce l-am găsit stând în același loc câteva zile la rând, l-am luat sus, la mine, și l-am îngrijit până când s-a însănătoșit. Am dat și ultimul meu bănuț pe medicamente, dar a meritat. Îmi făcea plăcere tovărășia lui și am simțit pe loc că între noi există o legătură aparte.

Am crezut că avea să fie o relație de scurtă durată. Părea un motan vagabond, așa că am presupus, bineînțeles, că se va întoarce pe străzi. Dar el a refuzat să mă părăsească. În fiecare zi îl scoteam afară și îl îndemnam să-și vadă de drum și în fiecare zi venea după mine pe stradă sau apărea seara pe holul blocului, invitându-se la mine în apartament peste noapte. Se spune că pisicile își aleg stăpânul, nu invers. Mi-am dat seama că el mă alesese pe mine în ziua în care m-a urmărit vreo doi kilometri pe Tottenham High Road, până la stația de autobuz. Eram departe de casă, așa că atunci când l-am gonit și m-am uitat cum dispare în mulțimea de oameni, mi-am imaginat că era ultima dată când îl vedeam. Însă în clipa în care autobuzul a oprit, Bob a apărut de niciunde și a sărit la bord, ca o pată roșcată, trântindu-se pe scaunul de lângă mine. Și asta a fost tot.

De atunci suntem inseparabili: o pereche de suflete pierdute ce își duc traiul de pe o zi pe alta pe străzile Londrei.

Am bănuțat chiar că trebuie să fim spirite înrudite, care se ajută unul pe celălalt să-și vindece rănilor din trecutul tulbure. Îi oferisem lui Bob tovărășie, mâncare și un loc cald unde să-și culce capul noaptea, iar el, la rândul-i, îmi oferise din nou speranță și un scop în viață. Îmi înzestraseră viața cu loialitate, dragoste și umor, precum și cu simțul responsabilității, pe care până atunci nu-l avusesem niciodată. Îmi dăduse niște scopuri în viață și mă ajutase să văd

lumea cu mai mare claritate decât o făcusem de foarte-foarte mult timp.

Timp de peste zece ani fusesem dependent de droguri și dormisem în condiții precare, pe pragurile ușilor și în adăposturile pentru oameni fără locuință sau în alte locuri de prin Londra unde ți se oferea, poate, un minimum necesar. Perioade îndelungate din acești ani pierduți lumea nu mi-a stârnit nici un interes: luam heroină și nu mai știam de nimeni și de nimic, eram anesteziat, nu mai simțeam singurătatea și durerea din viața mea de zi cu zi.

Iar ca ins care trăiește pe străzi, devenisem invizibil în ochii celor mai mulți oameni. Astfel că, drept rezultat, uitasem cum să funcționez într-o lume reală, cum să interacționez cu oamenii în situații obișnuite. Într-un fel, mă simțeam dezumanizat. Fusesem mort în ochii lumii. Cu ajutorul lui Bob, am revenit încet la viață. Făcusem pași enormi în eliminarea dependenței de droguri, renunțând la heroină și apoi la metadonă. Eram încă sub tratament, dar deja vedeam luminița de la capătul tunelului și speram ca în curând să renunț complet la medicamente.

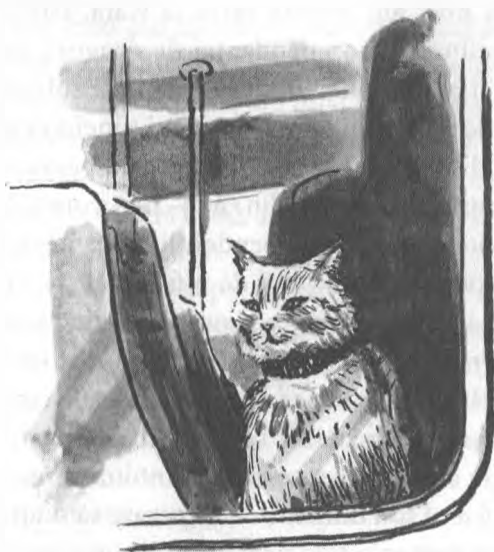
Nu era un drum ușor și lin, nu – nici vorbă. Lucrurile nu stau niciodată așa cu dependenții aflați în recuperare. Încă nu scăpasem de obiceiul de-a face doi pași înainte și unul înapoi, iar munca pe stradă nu-mi era de nici un ajutor în această privință. Nu era un mediu inundat de laptele și mierea bunătății umane, ca să zic așa. La fiecare colț de stradă mă așteptau necazuri sau cel puțin așa mi se părea mie. Parcă le atrăgeam. Așa fusese dintotdeauna.

Adevărul e că îmi doream cu disperare să scap de traiul pe străzi, s-o termin odată pentru totdeauna cu genul ăsta de viață. Habar n-aveam când și cum o să se întâmple una ca asta, dar eram hotărât să încerc.

Deocamdată important era să învăț să apreciez lucrurile pe care le aveam. După standardele majorității, nu era cine știe ce. Niciodată nu mi se întâmplase să am bani cu nemiluita, să locuiesc într-un apartament luxos sau să am mașină. Dar acum viața mea era ceva mai bună decât cu câțva timp în urmă. Aveam totuși un apartament și o slujbă: vindeam revista *The Big Issue*. Pentru prima dată după ani de zile, mă îndreptam în direcția bună – și îl aveam pe Bob să-mi țină tovărășie și să mă îndrume mai departe.

Când m-am ridicat de pe canapea ca să mă duc la culcare, ceva mai devreme decât de obicei, m-am aplecat deasupra lui Bob și l-am scărpinat după urechi.

— Unde naiba aș fi ajuns fără tine, micuțule?

Capitolul 2

Trucuri noi

Cu toții suntem mânați de obiceiurile noastre, iar Bob și cu mine nu ne comportăm foarte diferit de restul oamenilor. Ne începem fiecare zi cu programul nostru obișnuit. Unii oameni își încep diminețile ascultând radioul, alții fac câteva exerciții de gimnastică sau beau o ceașcă de ceai ori de cafea. Bob și cu mine ne-o începem jucându-ne unul cu altul.

În clipa când mă trezesc și mă ridic în capul oaselor, Bob se scoală de la locul lui, dintr-un colț al dormitorului, vine până în dreptul patului meu și se uită la mine cu o privire întrebătoare. Apoi începe să scoată un sunet ca un cârâit, care aduce cu cel făcut de un telefon. *Brrrr, brrrr.*

Dacă asta nu-mi atrage în întregime atenția, scoate un alt sunet, mai plângăreț și mai rugător, un fel de *uaaaaaah*. Uneori se saltă cu labele pe marginea saltei, ridicându-se aproape la nivelul ochilor mei.

După aceea își împinge o labă în direcția mea, ca și cum m-ar îndemna să pricep odată mesajul: „Nu mă ignora! M-am trezit de-o veșnicie și mi-e foame, unde-i micul dejun?“. Dacă răspunsul meu vine cu prea mare întârziere, își întetește tirada de drăgălășenii și execută un număr pe care eu l-am botezat „Motanul încălțat“. Stă acolo, ridicat pe marginea saltei, și se uită la mine cu niște ochi mari

și verzi, cu o privire pătrunzătoare, cum face personajul ăla din filmele cu Shrek. E așa de drăguț, că îți rupe inima – nu-i poți rezista. Întotdeauna mă face să zâmbesc. Și întotdeauna are efect.

În sertarul de la capul patului țin o punguță cu mâncarea lui preferată. În funcție de dispoziție, îl las să vină să se cuibărească în pat și îi ofer câteva boabe de ronțăit sau, dacă am chef de joacă, îi arunc bobițele pe covor, ca să le vâneze. Deseori îmi petrec primele câteva minute din zi aruncând cu boltă bobițele și privindu-l cum le urmărește prin casă. Pisicile sunt niște ființe de o agilitate uimitoare, iar Bob prinde adesea bobițele înainte să atingă podeaua, ca un jucător de crichet sau de baseball care interceptează mingea în zbor. Face o săritură și prinde bobițele între labe. De câteva ori le-a prins chiar și în bot. E un adevărat spectacol.

Alteori, dacă sunt obosit sau n-am chef de joacă, Bob se distrează de unul singur.

De pildă, într-o dimineață de vară stăteam întins în pat și mă uitam la o emisiune matinală de la televizor. Se anunța o zi foarte călduroasă, iar la noi, la etajul al cincilea, soarele încingea zdravăn. Bob se făcuse colac în dormitor, undeva la umbră, și părea să doarmă butuc. Sau așa am crezut eu.

Dintr-odată s-a ridicat, a sărit pe pat și, folosind salteaua ca pe o trambulină, s-a aruncat spre peretele din spatele meu, lovindu-l destul de puternic cu labele.

— Bob, ce mama naibii...? am zis uluit.

Mi-am coborât privirea spre plapumă și am zărit un miriapod micuț ce zăcea acolo. Bob pusese ochii pe el și era clar că se pregătește să-l hăpăiască.

— A, nu, n-ai să faci asta! am zis, știind că insectele pot să fie otrăvitoare pentru pisici. Habar n-avem pe unde a umblat.

Mi-a aruncat o privire care parcă spunea că îi stric tot cheful.

Întotdeauna m-a uimit viteza, forța și energia lui Bob. Cineva mă întrebase la un moment dat dacă nu are cumva sânge de pisică Maine Coon, de linx sau de cine știe ce alt soi de pisică sălbatică. E foarte posibil. Pentru mine trecutul lui Bob continuă să fie un mister. Nu știu ce vârstă are și n-am idee ce fel de viață a dus înainte să-l găsesc eu. Eventual, aș putea să-i fac o analiză ADN, ca să aflu de unde vine și ce părinți a avut. Dar, sincer să fiu, nu-mi pasă chiar așa de tare. Bob este Bob. Mi-ajunge să știu atât.

Nu eram singurul care ajunsese să-l adore pe Bob pentru personalitatea și spontaneitatea lui.

Era primăvara anului 2009, iar Bob și cu mine vindeam deja de un an și ceva revista *The Big Issue*. Inițial am avut alocat un spațiu la intrarea în stația de metrou de lângă Covent Garden, în centrul Londrei. Dar apoi ne-am mutat la stația Angel, în Islington, unde aveam și noi o mică nișă, iar Bob își crease un grupuleț devotat de admiratori.

Din câte știam eu, noi doi eram singura echipă formată dintr-un om și o felină care vindea revista *The Big Issue* în Londra. Și chiar dacă ar mai fi existat și altele, bănuiam că partea felină a echipei nu ar reprezenta cine știe ce concurență pentru Bob când venea vorba să atragă – și să farmece – mulțimile.

În primele noastre zile împreună, când eu cântam la chitară la colț de stradă, Bob stătea ca un sfinx și privea mulțimea de oameni ce mergeau la treburile lor. Oamenii

erau fascinați de el – cred că și un pic hipnotizați – și se opreau să-l mângâie și să-i vorbească. Deseori ne întrebau care e povestea noastră și eu le spuneam cum ne-am întâlnit și cum am rămas împreună. Dar cam asta era tot.

Însă de când vindeam *The Big Issue*, Bob devenise mult mai activ. Deseori mă așezam pe trotuar ca să mă joc cu el și învățaserăm să facem câteva trucuri.

La început Bob dădea spectacol de unul singur. Îi plăcea să se joace, așa că îi aduceam niște jucărioare pe care el le azvârlea de colo colo și sărea să le vâneze. Preferata lui era un șoricel cenușiu, care fusese umplut la un moment dat cu iarba mâței.

Șoricelul nu mai avea demult nici urmă de iarba mâței, era ponosit și jegos și de-acum arăta destul de înfiorător. Se desfacuse pe la cusături și, deși fusese întotdeauna gri, acum căpătase o nuanță de gri-murdar. Bob avea o mulțime de alte jucării, unele primite chiar de la admiratori. Dar „jerpelitura aia de șoarece“, cum îi ziceam eu, era în continuare jucăria lui preferată.

În timp ce stăteam afară, la intrarea stației de metrou Angel, Bob ținea șoarecele în bot, azvârlindu-l dintr-o parte în alta. Uneori îl învărtea de codiță și îi dădea drumul, făcându-l să zboare câțiva metri mai încolo, după care sărea cu labele pe el și apoi o lua iar de la capăt. Lui Bob îi plăcea teribil să vâneze șoareci adevărați, astfel că, evident, se prefăcea că asta și face. Și întotdeauna oamenii se opreau din drum ca să se uite, iar pe unii îi văzusem cum stăteau acolo, în picioare, și câte zece minute, hipnotizați de Bob și joaca lui.

Mai mult din plictiseală decât din alte motive, m-am apucat să mă joc și eu cu el pe trotuar. La început ne jucam un joc simplu: dădeam mâna. Eu întindeam mâna, iar Bob îmi întindea și el laba. Practic, imitam ce făceam și acasă,

în apartamentul meu, însă oamenilor li se părea o chestie drăguță. Se tot opreau să ne privească și adesea ne făceau și poze. Dacă aș fi primit o liră de câte ori se oprea cineva – de obicei o doamnă – și spunea „Ah, cât e de drăguț!” sau „Ce adorabil!”, acum aș fi suficient de bogat încât, ei bine, încât să nu mai trebuiască să stau pe trotuar.

Să-ți înghețe spatele pe străzi nu e chiar așa de distractiv, astfel că momentele de joacă cu Bob au devenit ceva mai mult de-un mic spectacol cu care să distrăm lumea care trecea pe lângă noi. Mă ajuta și pe mine să-mi trec timpul mai ușor, zi după zi, și să fiu mai binedispus. Și, nu pot s-o neg, era o metodă bună să încurajăm oamenii să ne cum-pere revista. Încă una dintre bucuriile cu care mă binecuvântase Bob.

Petreceam atât de multe ore în fața stației de metrou Angel, încât am început să ne extindem micul nostru spectacol.

Lui Bob îi plăcea să i se ofere câte ceva bun, iar eu mi-am dat seama că e în stare să facă orice ca să-și obțină tratația. Dacă, de exemplu, țineam un biscuit mic la un metru deasupra lui, se ridica pe labele din spate, chinuindu-se să mi-l ia din mână. Își încolăcea labele în jurul încheieturii mele ca să-și mențină echilibrul, apoi își desprindea o labă și încerca să apuce mâncarea cu ea.

După cum era de prevăzut, figura asta a făcut furori. Probabil că de-acum pe străzile Londrei existau sute de oameni ce aveau pe telefoanele sau camerele lor video imagini cu Bob executând vreun salt fabulos.

De curând făcusem spectacolul și mai interesant. Când se apuca de brațele mele ca să ajungă la biscuit, mă strângea cu labelle ca într-o menghină. Așa că uneori puteam să-l ridic foarte încet și ușor în aer, lăsându-l să atârne la o palmă, două deasupra pământului.

Stătea în aer câteva secunde, până când își dădea drumul singur și cădea la loc sau până îl coboram eu ușor pe pământ. Desigur, întotdeauna aveam grijă să aterizeze cu bine și de obicei îmi puneam rucsacul dedesubtul lui.

Tot îmbunătățindu-ne așa „spectacolul“, am descoperit că ne bucuram de interesul tot mai multor persoane, care deveneau tot mai generoase – și nu doar cumpărând de la noi *The Big Issue*.

Încă din primele zile petrecute în fața stației de metrou Angel, oamenii au fost incredibil de buni cu noi și ne-au adus tot felul de gustări, nu doar lui Bob, ci și mie. Ne-au adus chiar și haine, deseori croșetate sau cusute de ei înșiși.

Bob avea deja o colecție de fulare de toate culorile. De fapt erau așa de multe, încât nici nu mai aveam unde să le țin pe toate. Cred că se strânseseră vreo douăzeci, ba chiar mai multe! Bob era pe cale să devină un soi de Imelda Marcos, dar nu a pantofilor, ci a fularelor.

Uneori era un pic copleșitor să știi că ai parte de așa de multă căldură, de atâta sprijin și dragoste. Dar nu puteam să mă amăgesc și să cred măcar o clipă că nu existau și altfel de oameni, cu niște sentimente foarte diferite în privința noastră. Oameni care nu erau niciodată prea departe...

Se apropia perioada cea mai aglomerată a săptămânii, ora de vârf a zilei de vineri, iar mulțimile ce ieșeau și intrau

la stația de metrou Angel se îndeseau cu fiecare minut care trecea. În timp ce eu mă învârteam pe stradă, încercând să-mi vând teancul de reviste, Bob era complet indiferent la toată agitația și doar își bățaia coada dintr-o parte în alta, cu un aer distrat, întins pe rucsacul meu de pe trotuar.

Abia pe la șapte seara, când agitația s-a mai domolit, am observat o doamnă stând la câțiva metri de noi. Habar n-aveam de cât timp stătea acolo, dar îl privea aproape obsesiv pe Bob.

Din felul în care mormăia ceva pentru sine și clătina din când în când capul dintr-o parte în alta, mi-am dat seama că e ceva care o deranjează la noi. Nu voiam să intru în discuție cu ea, mai ales că eram ocupat să vând ultimele câteva exemplare ale revistei înainte de weekend.

Din păcate, doamna era de altă părere.

— Tinere, nu vezi că pisica asta suferă? a zis ea, apropiindu-se de noi.

Arăta ca o profesoară sau chiar ca o directoare de la o școală cu pretenții. Era de vârstă mijlocie, vorbea cu un accent englezesc tăios, care îți zgâria urechea, și era îmbrăcată într-un costum cam murdar, necălcat, cu fustă și jachetă din tweed. Însă, având în vedere manierele ei, mă îndoiam că ar fi angajat-o cineva la vreo școală. Vorbea răstit, cu o agresivitate aproape evidentă.

Am simțit că o să ne facă necazuri, așa că nu i-am răspuns. Se vedea clar că era pusă pe ceartă.

— Mă tot uit la voi de ceva vreme și văd că pisica asta dă din coadă. Știi ce înseamnă asta? a zis ea.

Am ridicat din umeri. Oricum avea să răspundă singură la întrebare.

— Înseamnă că nu e deloc încântată. N-ar trebui să o exploatezi în halul ăsta. Nu cred că ești în stare să ai grijă de ea.

De când băteam străzile împreună cu Bob, trecusem de nenumărate ori prin genul ăsta de situații. Dar eram politici, așa că, în loc să-i spun femeii să-și vadă de treburile, m-am apucat obosit să mă apăr pentru a mia oară.

— Dă din coadă pentru că e mulțumit. Dacă n-ar vrea să stea aici, doamnă, nu l-ai mai vedea nici un pic. Doar e o pisică. Pisicile își aleg persoana cu care vor să stea. E liber să plece când dorește.

— Și atunci de ce e în lesă? mi-a răspuns ea cu o privire înfumurată.

— Îl țin în lesă doar aici și când umblăm pe străzi. A fugit o dată și s-a speriat îngrozitor când nu m-a mai putut găsi. Îi dau drumul când se duce să-și facă nevoile. Așa că vă mai zic o dată: dacă n-ar fi mulțumit, după cum susțineți, ar dispărea în clipa în care i-aș scoate lesa, nu-i așa?

Până acum mai purtasem aceeași conversație de o sută de ori și știam că, din o sută de oameni, nouăzeci și nouă ar fi considerat răspunsul meu drept unul rezonabil. Dar doamna asta făcea parte din acei unu la sută care n-aveau să mă creadă niciodată pe cuvânt. Era genul de ființă dogmatică care crede că are întotdeauna dreptate, iar celălalt greșește – ba chiar greșești și mai tare dacă ești suficient de impertinent încât să nu le accepți punctul de vedere.

— Nu, nu, nu. E un lucru bine știut că atunci când o pisică dă din coadă, înseamnă că o supără ceva, a spus ea, de-acum și mai avântată.

Am observat că se înroșise la față. Dădea din mâini și se plimba de colo colo cu un aer destul de amenințător.

Îmi dădeam seama că Bob se simte inconfortabil din cauza ei. Avea un radar extraordinar de bun când venea vorba să adulmece necazuri. Se ridicase și începuse să vină

cu spatele spre mine, astfel încât acum stătea între picioarele mele, pregătit să-mi sară pe umăr dacă lucrurile o luau razna.

Se mai opriseră vreo doi oameni, curioși să vadă ce se întâmplă, prin urmare eram conștient că am și martori în caz că doamna aceea făcea sau spunea ceva revoltător.

Am continuat să ne contrazicem încă un minut sau două. Am încercat să-i potolesc temerile povestindu-i un pic despre noi doi.

— Stăm împreună de peste doi ani. N-ar fi stat cu mine nici două minute dacă mă purtam urât cu el, am spus la un moment dat.

Însă femeia era de neclintit. Orice spuneam, nu făcea decât să clatine din cap și să turuie mai departe, exprimându-și dezaprobarea. Pur și simplu nu era dispusă să-mi asculte punctul de vedere. Era înfiorător de frustrant, însă n-aveam ce să mai fac. M-am resemnat cu gândul că fiecare are dreptul la părerea lui.

— Ce-ar fi să cădem de acord că avem păreri diferite, bine? am zis eu.

— Hffff, a spus ea, dând din mâini în direcția mea. Nu sunt de acord cu nimic din ce spui, tinere.

În cele din urmă, spre marea mea ușurare, femeia s-a îndepărtat, murmurând mai departe pentru sine și clătinând din cap, apoi a dispărut în mulțimea ce se vântura în fața stației de metrou.

M-am uitat după ea încă un moment, dar în scurt timp m-am luat cu alte treburile, fiindcă apăruseră câțiva clienți. Din fericire, aceștia aveau o atitudine complet opusă față de doamna aceea. Iar zâmbetele lor erau o bine-venită ușurare.

Tocmai îi întindeam unuia dintre ei restul, când am auzit în spatele meu un zgomot pe care l-am recunoscut imediat:

un mieunat puternic și ascuțit. M-am întors brusc și am dat cu ochii de doamna în costum de tweed. Nu numai că se întorsese, dar acum îl ținea pe Bob în brațe.

Cumva, în timp ce eu mă uitam în altă parte, femeia reușise să-l culeagă de pe rucsacul meu. Iar acum îl ținea în brațe într-un mod ciudat, fără afecțiune sau empatie, cu o mână sub burtă și cealaltă pe spinare. Era ceva foarte bizar, ca și cum n-ar mai fi ținut în viața ei un animal în brațe. Ar fi putut la fel de bine să țină o halcă de carne de la măcelărie sau o legumă mai mare, luată din piață.

Bob era în mod evident furios că îl ține cineva cu forța și se zbătea de mama focului.

— Ce Dumnezeu credeți că faceți? am ținut eu. Puneți-l imediat jos sau chem poliția.

— Trebuie dus într-un loc unde să fie în siguranță, a spus femeia și o expresie de om nebun i-a pus încet stăpânire pe fața înroșită.

„O, Doamne, nu! O să fugă cu el!” mi-am zis, pregătindu-mă să las baltă teancul de reviste și să mă lansez într-o goană nebună pe străzile din Islington.

Din fericire, nu gândise lucrurile foarte bine, fiindcă Bob era încă priponit cu o lesă lungă de rucsacul meu. Câteva clipe am rămas amândoi nemișcați. Dar apoi i-am văzut ochii urmărind lesa pe toată lungimea, până la rucsac.

— Nu, n-o să faceți una ca asta, am spus, înaintând un pas ca s-o opresc.

Gestul meu a surprins-o, iar Bob a profitat de ocazie. A scos iar un mieunat asurzitor și s-a eliberat din strânsoarea femeii. N-a zgâriat-o, însă și-a înfipt labele în brațele ei, lucru care a făcut-o să intre în panică și să-i dea drumul brusc pe trotuar.

Bob a aterizat un pic cam dur, apoi a rămas pe loc o secundă, mârâind, scuipând și dezvelindu-și colții la ea. Nu-l mai văzusem niciodată atât de agresiv față de cineva.

În mod incredibil, femeia s-a folosit de asta împotriva mea.

— Aha, uite, vezi ce furios e? a spus ea, arătând spre Bob și adresându-se grupului de vreo șase-șapte oameni care urmăreau ce se-ntâmpla.

— E furios pentru că l-ați luat în brațe fără permisiunea lui, am zis eu. Sunt singurul om pe care îl lasă să-l ia în brațe.

Dar femeia n-avea de gând să cedeze atât de ușor. Simțea că are public și voia să se dea în spectacol.

— Ba nu, e furios din cauza felului cum te porți cu el, a spus ea. Se vede cu ochiul liber. De-aia trebuie să ți-l ia cineva. Nu vrea să stea cu tine.

Intraserăm din nou într-un mic impas, iar toată lumea își ținea răsuflarea și aștepta să vadă ce-o să se întâmple în continuare. Bob a fost cel care a rupt tăcerea.

I-a aruncat femeii o privire cu adevărat disprețuitoare, apoi a pornit-o tacticos înapoi spre mine. A început să-și frece capul de piciorul meu și să toarcă zgomotos atunci când mi-am pus mâna pe capul lui ca să-l mângâi.

După aceea și-a așezat fundul jos și s-a uitat la mine cu o privire jucăușă, de parcă ar fi zis „Acum putem să ne vedem de trucurile noastre?”. Recunoscându-i privirea, mi-am vârât mâna în buzunarul de la haină și am scos o bobiță. Aproape imediat Bob s-a ridicat pe picioarele din spate și s-a prins de mâinile mele. Apoi eu i-am aruncat bobița în gură, obținând astfel câteva exclamații încântate de undeva din spatele meu.

În anumite momente inteligența și capacitatea lui Bob de-a înțelege ce se-ntâmplă în jur întreceau orice imaginație. Țsta a fost unul dintre acele momente. Știa perfect cum să atragă mulțimea de partea lui. Era ca și cum ar fi vrut să facă o declarație publică. Era ca și cum ar fi spus: „Sunt împreună cu James și sunt foarte fericit împreună cu James. Dacă susține cineva contrariul, atunci greșește. Și cu asta basta“. Țsta a fost cu siguranță mesajul pe care l-au înțeles majoritatea celor care stăteau să ne privească. Unul sau doi dintre cei de-acolo aveau niște chipuri familiare, erau oameni care în trecut cumpăraseră revista de la mine sau se opriseră să-l salute pe Bob. S-au întors către femeia în costum de tweed și și-au exprimat cu toată claritatea sentimentele.

— Îl cunoaștem pe tipul ăsta. E de treabă, a zis un tânăr în costum elegant.

— Da, lăsați-i în pace. Nu fac nimănui nici un rău și băiatul are foarte mare grijă de pisică, a zis o altă doamnă mai vârstnică.

Alte câteva persoane au scos sunete aprobatoare. Apoi au intervenit și alte voci, dar nu s-a găsit nici una care să-i dea dreptate femeii în costum de tweed.

Expresia ce apăruse în momentul acela pe chipul ei era întru totul grăitoare. Se înroșise și mai rău la față, devenind aproape stacojie. A mai bolborosit și bombănit câteva minute, dar nu mai spunea nimic coerent. Își dădea seama că sortii bătăliei erau decise și că ea pierduse. Așa că s-a răsucit pe călcâie și s-a făcut din nou nevăzută în mulțime, de data asta – slavă Domnului – pentru totdeauna.

— Ești în regulă, James? m-a întrebat unul dintre privitori în timp ce eu îngenuncheasem să văd cum se simte Bob.

Torcea zgomotos, însă avea respirația regulată și nu dădea nici un semn că s-ar fi rănit când fusese aruncat la pământ.

— Sunt bine, am răspuns eu, deși nu era întru totul adevărat.

Nu-mi plăcea deloc când cineva sugera că mă folosesc cumva de Bob. Mă rănea. Într-un fel, cu toții suntem victime propriilor condiții și alegeri. Bob își dorise să rămână cu mine – în privința asta nu aveam nici o îndoială. Mi-o dovedise și atunci, și în multe alte rânduri. Din păcate, pentru moment asta însemna că trebuia să-și petreacă zilele cu mine pe străzi. Așa e viața. Nu aveam de ales.

Iar dezavantajul era că asta ne făcea să fim o țintă ușoară, căci, practic, ne expuneam judecății oamenilor. Și aveam noroc, căci majoritatea ne judecau cu blândețe. Însă mă obișnuisem să accept că vor exista întotdeauna și unii care ne vor judeca altfel.

Capitolul 3

Bobmobilul

Era începutul unei după-amiezi plăcute de vară și eu mă hotărâsem să plec de la lucru ceva mai repede. Vremea însorită îi făcea pe toți să zâmbească, iar eu profitasem de moment și îmi vândusem setul de reviste în câteva ore.

De când începusem să vând *The Big Issue*, acum vreo doi ani, învățasem să fiu ceva mai pragmatic și am luat decizia să investesc o parte din bani în cumpărarea altor reviste, pentru tot restul săptămânii. Când am pornit-o spre autobuzul care ne ducea acasă, cu Bob cocoțat pe umerii mei, m-am oprit să o văd pe Rita, coordonatoarea zonei de la nord de Islington High Street.

Am remarcat de la distanță că poartă o discuție aprinsă cu un grup de vânzători îmbrăcați în veste roșii, care se adunaseră să se uite la ceva. S-a dovedit că era o bicicletă. Mă înțelegeam bine cu Rita și știam că pot să glumesc un pic cu ea.

— Ce-i asta, Rita? am zis. Pleci în Turul Franței?

— Nu cred, James, mi-a zâmbit ea. Cineva tocmai mi-a vândut-o în schimbul a zece reviste. Drept să zic, zău că nu știu ce să fac cu ea. Nu mă prea omor eu după biciclete.

Se vedea că bicicleta nu e în cea mai bună stare. Avea urme de rugină pe ghidon, iar farul din față avea geamul crăpat. Vopseaua era ciupită pe ici, pe colo și, în plus, una

dintre apărătoarele de la roți era ruptă în două. Totuși angrenajul părea să fie într-o stare destul de bună.

— Oare se poate merge cu ea pe șosea? am întrebat-o pe Rita.

— Cred că da, a ridicat ea din umeri. Omul mi-a bâiguit ceva despre frâne, că ar cam trebui să se uite cineva la ele, dar asta-i tot.

Își dăduse seama că-mi trecuse ceva prin minte.

— Ia-o o tură, să vezi cum ți se pare, mi-a zis Rita.

— De ce nu? am răspuns. Poți să stai tu un pic cu ochii pe Bob?

Nu eram eu Bradley Wiggins, dar în copilărie mersesem pe bicicletă, ba la un moment dat circulasem și prin Londra. Cu câțiva ani în urmă, în cadrul programului de dezintoxicare pe care îl urmam, făcusem un curs unde învățai să construiești biciclete, așa că aveam unele cunoștințe despre întreținerea acestora. Îmi părea bine că nu învățasem chiar degeaba lucrurile alea.

I-am întins Ritei lesa lui Bob, apoi am luat bicicleta și am întors-o cu roțile în sus, ca s-o examinez cum trebuie. Roțile erau umflate, lanțul părea să fie bine uns și se deplasa destul de ușor. Șaua era un pic cam joasă pentru mine, așa că mi-am reglat-o un pic. Apoi am ieșit cu bicicleta în stradă și am dat o tură rapidă. Vitezele erau cam înțepenite și, după cum mă avertizase Rita, frânele de la roata din față nu mergeau cum trebuie. A trebuit să strâng de mânere cu toată puterea ca să obțin o reacție și tot n-a fost suficient ca să mă pot opri. M-am gândit că trebuie să fie o problemă cu sârma dinăuntrul cablului. Am presupus că era ceva ușor de reparat. Și, oricum, frânele din spate erau bune, iar mai mult de-atât nici nu-mi trebuia.

— Ce înseamnă asta? a zis Rita când i-am povestit cum stă treaba.

— Înseamnă că e în regulă să mergi pe ea, i-am răspuns. Dar deja luasem o decizie.

— Știi ce? am zis. Pot să-ți dau zece lire pe ea.

— Pe bune? Ești sigur? a spus Rita, un pic surprinsă.

— Da, am răspuns.

— OK, batem palma. O să ai nevoie și de asta, mi-a zis ea, scotocind pe sub căruciorul de ziare și scoțând de-acolo o cască de biciclist neagră, veche și destul de ponosită.

Dintotdeauna avusesem apucătura asta de-a aduna tot felul de prostii, iar la un moment dat apartamentul meu era plin de rahaturi, de la manechine la indicatoare stradale. Dar asta era altceva. De fapt era printre primele investiții în adevăratul sens al cuvântului pe care le făceam în ultima vreme. Știam că bicicleta o să-mi fie de folos în Tottenham, unde puteam să merg cu ea la cumpărături sau la doctor. Cele zece lire aveam să le recuperez cât ai clipi, economisind banii pe care i-aș fi dat pe autobuz. Pentru călătoriile mai lungi, până la locul de muncă de la stația Angel sau până în centrul Londrei, puteam lua în continuare autobuzul sau metroul. Drumul ăsta era prea nesigur pentru bicicletă, fiindcă trebuia să străbat bulevarde mari și intersecții complicate. Unele erau cunoscute pentru numărul mare de accidente suferite de bicicliști.

Abia în clipa aceea, în timp ce vedeam în minte drumurile pe care puteam să le fac de acum înainte cu bicicleta, m-a izbit o idee: „Și cum o să duc chestia asta acasă?”. Șoferii de autobuz nu te lăsau să urci cu bicicleta și nici cu metroul n-aveam șanse s-o duc. O să mă oprească imediat la turnichete. Aș fi putut face o încercare cu tramvaiul, însă

nu exista nici o linie care să ducă până în apropierea cartierului nostru.

„N-am decât o singură soluție“, mi-am zis.

— OK, Bob, se pare că o să mergem acasă pe bicicletă, am spus.

Bob se prăjea la soare pe trotuar, lângă Rita, dar stătea cu o pleoapă mijită în direcția mea. Când m-am suit pe bicicletă, a înclinat ușor capul într-o parte, de parcă ar fi spus: „Ce-i drăcia aia și de ce te-ai cocoțat în vârful ei?“

Mi-a aruncat o altă privire neîncrezătoare când a văzut că-mi pun casca de biciclist, îmi arunc rucsacul pe umeri și încep să dau din pedale în direcția lui.

— Hai, amice, urcă la bord, am zis, aplecându-mă să-l las să mi se cațere pe umeri.

— Mult noroc, mi-a urat Rita.

— Mulțumesc, chiar cred că o să avem nevoie! i-am răspuns eu.

Pe Islington High Street traficul era aglomerat și, ca de obicei, practic nimeni nu înainta deloc. Așa că am luat-o o vreme cu bicicleta pe trotuar, îndreptându-mă către Parcul Memorial din Islington. Am trecut pe lângă câțiva agenți de poliție, care mi-au aruncat priviri intrigate, dar n-au zis nimic. Nu exista nici o lege care să-ți interzică să mergi pe bicicletă cu o pisică pe umeri. Sau cel puțin eu nu știam să existe una. Bănuiesc că dacă ar fi vrut să mă oprească, ar fi făcut-o. Dar, evident, în după-amiaza aceea, slavă Domnului, aveau lucruri mai bune de făcut.

Nu voiam să străbat tot bulevardul, așa că am traversat pedalând o trecere de pietoni. Am atras și mai multe priviri decât de obicei. Expresiile de pe chipurile oamenilor etalau tot soiul de sentimente, de la uluire la amuzament. Mai

multe persoane s-au oprit în drum, arătându-ne cu degetul, de parcă am fi fost niște vizitatori de pe o altă planetă.

N-am mai zăbovit și am tăiat-o printr-un capăt al parcului, am trecut pe lângă librăria Waterstones și am ieșit din nou pe bulevard înspre nordul Londrei, pe Essex Road.

— OK, hai să vedem dacă ne țin puterile, Bob, am zis, făcându-mi curaj să pătrund în traficul intens.

Curând ne croiam drum printre autobuze, dube, mașini și camioane. Nu ne-a luat prea mult să ne prindem ce trebuie să facem. Eu mă străduiam să stau cât mai drept și îl simțeam pe Bob cum își ajustează, la rândul lui, poziția. În loc să stea în picioare, a decis cu înțelepciune să mi se încolăcească în jurul gâtului, cu capul ghemuit și îndreptat în față. Evident că voia să stea confortabil și să se bucure de călătorie.

Se facuse după-amiază și erau mulți copii care se întorceau acasă de la școală. Cât am traversat Essex Road, am dat peste grupuri de puștani în uniforme care se opreau și ne salutau, fluturând mâinile. La un moment dat am încercat să le fac și eu cu mâna, dar mi-am pierdut un pic echilibrul, făcându-l pe Bob să-mi alunece pe umăr.

— Hopa! Scuze, amice. N-o să se mai repete, am zis în timp ce ne recăpătam amândoi echilibrul.

Înaintam constant, însă uneori un pic cam greu. Dacă eram nevoiți să ne oprim din cauza traficului, imediat ne striga cineva, cerând voie să ne facă o poză. La un moment dat ne-am trezit cu două fete de liceu care au sărit în mijlocul drumului ca să se fotografieze împreună cu noi.

— O, Doamne, ce drăguț! a zis una dintre ele, sprijinindu-se de noi cu toată greutatea, gata să ne dărâme, în timp ce era fotografiată.

Nu mai mersesem pe bicicletă de câțiva ani de zile și nu eram nici în cea mai bună condiție fizică. Așa că din când în când mă opream să mă odihnesc, atrăgând o armată de privitori ori de câte ori mi se întâmpla asta. Majoritatea zâmbeau binevoitori, însă au fost și câțiva care au dat din cap dezaprobator.

„Ce tâmpit!“ l-am auzit spunând pe un domn de vârstă mijlocie, îmbrăcat la costum, în timp ce trecea pe lângă noi.

Mie nu mi se părea deloc o tâmpenie. De fapt era chiar amuzant. Și îmi dădeam seama că și Bob se distra destul de bine. Își ținea capul lipit de al meu și îl auzeam cum îmi toarce mulțumit în ureche.

Am mers așa până la parcul Newington, iar de acolo am cotit-o spre Kingsland Road, unde drumul o lua spre Seven Sisters. De abia așteptam porțiunea aceea de drum. Cu excepția câtorva denivelări pe ici, pe colo, drumul fusese în mare parte destul de drept. Totuși de aici încolo știam că urmează o vale de vreo doi kilometri. Puteam să ridic picioarele de pe pedale și să coborâm fără nici un efort.

Spre încântarea mea, am descoperit că exista o bandă specială pentru biciclete, care era complet liberă. În scurt timp Bob și cu mine zburam în josul dealului, iar aerul cald de vară ne răvășea părul.

—Iuu-huu! E minunat, nu-i așa, Bob? am zis la un moment dat.

Mă simțeam întrucâtva ca Elliott în *E.T.* – desigur, nu mă așteptam să decolăm și să ne întoarcem în zbor pe deasupra acoperișurilor din nordul Londrei, dar probabil că tot atingeam vreo treizeci de kilometri pe oră.

Traficul de pe banda principală, cea din dreapta noastră, era complet blocat și oamenii coborau geamurile de la

mașini ca să lase să intre un pic de aer. Și, în timp ce treceam pe lângă ei ca vântul și ca gândul, fețele lor căpătau niște expresii memorabile.

Câțiva copii au scos capul prin copertina unei mașini decapotabile și au strigat după noi. Câțiva oameni ne-au urmărit cu priviri uluite. Era de înțeles, bănuiesc. Nu vezi în fiecare zi un motan roșcat coborând dealul în viteză, urcat pe bicicletă.

Ne-a luat numai o jumătate de oră ca să ajungem acasă, ceea ce era impresionant, ținând cont de toate opririle neplănuite pe care fuseserăm nevoiți să le facem.

Când am ajuns în cartierul nostru, în fața blocului, Bob a sărit de pe umerii mei de parcă s-ar fi dat jos din autobuz. Era ceva tipic pentru atitudinea lui relaxată față de viață. Luase lucrurile așa cum erau. Pentru el nu fusese decât o zi ca oricare alta în Londra.

După ce am ajuns în apartament, mi-am petrecut restul după-amiezii și al serii meșterind la bicicletă. Nu mi-a luat mult să-i repar frânele de la roata din față și să o aranjez un pic.

— Gata, i-am zis lui Bob, făcând un pas în spate ca să-mi admir opera. Cred că ne-am ales cu un Bobmobil!

Nu pot să bag mâna în foc, dar sunt destul de sigur că privirea pe care mi-a aruncat-o era una aprobatoare.

Oamenii mă întreabă adesea cum de Bob și cu mine comunicăm atât de bine.

— E simplu, răspund eu de obicei. Bob are limbajul lui, iar eu m-am deprins să-l înțeleg.

S-ar putea să sune cam tras de păr, dar e adevărat.

Metoda lui principală de comunicare este limbajul corporal. Are un număr de semnale care îmi comunică exact ce simte și, mai mult, ce dorește într-un anumit moment. De exemplu, dacă vrea să-și facă nevoile când ne plimbăm pe străzi, scoate un soi de murmur sau mârâit ușurel. Și nu-și mai găsește locul pe umărul meu. Nici n-am nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama ce vrea. Știu că cercetează împrejurimile, căutând un loc cu pământ moale, unde să se ușureze.

Dacă, pe de altă parte, merge în lesă și după o vreme obosește, scoate un mârâit slab și grav, care aduce cu un soi de geamăt. De asemenea, refuză să se mai miște din loc. Se uită doar la mine, de parcă ar spune: „Hai, frate, ia-mă în cârcă, nu vezi că sunt rupt?”.

Când se sperie, se refugiază pe umărul meu sau, dacă e pe jos, merge în marșarier, astfel încât să ajungă între picioarele mele, gata pregătit, în caz că trebuie să-l iau în brațe. Spre meritul lui, se întâmplă foarte rar să-l sperie ceva. Sirena unei ambulanțe sau a unei mașini de poliție ce urlă din răspuțeri abia dacă îl deranjează. E foarte obișnuit cu asta, din moment ce lucrează și trăiește în centrul Londrei. Singurul lucru care îl sperie un pic este zgomotul frânelor pneumatice de la camioanele mari și de la autobuze. Când aude fâșâitul ăla puternic, sare înapoi înspăimântat. Și de sărbători, când se lansează artificii, Bob e un pic mai agitat din cauza pocniturilor puternice și a exploziilor, dar în general îi place să se uite de la fereastra apartamentului meu la cerul brăzdat de lumini strălucitoare.

Mai sunt și alte semnale. De exemplu, pot să-mi dau seama imediat în ce dispoziție e după felul cum dă din

coadă. Dacă moțâie sau chiar doarme de-a binelea, coada lui stă, desigur, cuminte și liniștită. Dar alteori și-o bâțâie încoace și încolo, făcând diverse mișcări. Cea mai comună dintre ele este o mișcare ușoară dintr-o parte în alta, ca aceea a ștergătoarelor de parbriz pornite la viteza cea mai mică. Așa dă el din coadă când e mulțumit. Am petrecut nenumărate ore prin Londra împreună cu Bob și l-am văzut mișcându-și astfel coada când ceva îl distra sau îi stârnea curiozitatea. Doamna care a încercat să-l fure în fața stației de metrou Angel nu e prima persoană care interpretează greșit această bâțâială a cozii. Și alții au făcut aceeași greșeală, luând-o drept un semn de nemulțumire. Bob se și supără uneori, dar atunci dă din coadă într-un fel cu totul diferit, plesnind cu ea dintr-o parte în alta, cumva ca un plici de muște.

Uneori Bob transmite și mesaje mai subtile. Dacă, de pildă, își face griji pentru mine, se apropie foarte tare, de parcă ar vrea să mă examineze. Dacă nu mă simt prea bine, se strecoară lângă mine și chiar îmi ascultă bătăile inimii. Are o mulțime de gesturi afectuoase asemănătoare. Îi place să vină și să se frece de mine torcând. Alteori se freacă cu botul de mâna mea, aplecându-și capul, ca să-l scarpin după ureche. N-au decât să zică ce vor toți zoologii și psihologii care analizează comportamentul animalelor, că eu, unul, sunt convins că ăsta e felul lui Bob de a-mi spune că mă iubește.

Desigur, cel mai frecvent transmite mesaje legate de mâncare. De exemplu, dacă vrea să vin la bucătărie și să-i pun să mănânce, se învârte prin casă, lovindu-se de uși. E atât de deștept, că ar putea să desfacă foarte ușor una din încuietorile menite să țină copiii mici la distanță, pe care

le-am pus anume ca să nu umble în diverse locuri, așa că trebuie să le verific mereu. Până să vin la el, deja s-a retras într-un colț de lângă calorifer și face pe nznaiul, cu cea mai inocentă expresie de pe lume. Dar nu-l ține prea mult: curând începe să mă convingă să-i dau o gustare.

Bob este o ființă foarte insistentă și nu-mi dă pace până nu obține ce vrea. E în stare să se supere rău dacă decid să-l ignor și-și încearcă toate trucurile pe mine, de la bătaile moi cu lăbuța pe genunchi până la privirea aia din „Mota-nul încălțat“. Creativitatea lui e pur și simplu nemărginită când vine vorba să-și umple golul din stomac.

La un moment dat cea mai mare provocare pentru el era să-mi distragă atenția în timp ce mă jucam pe consolă – făcusem rost de un Xbox la mâna a doua dintr-un magazin de vechituri. În majoritatea timpului Bob se mulțumea să mă urmărească. Unele jocuri îl fascinau, în special cele cu motociclete sau mașini de curse. Se așeza lângă mine și trăia din plin fiecare viraj și manevră pe care le făceam. Aș putea să jur că l-am văzut o dată cum își înclină tot corpul, împreună cu mine, în clipa în care am intrat într-o curbă foarte strânsă. Dar când am început cu jocurile de acțiune și cu multe împușcături, gata, și-a pierdut interesul. Era suficient să deschid un joc din asta, că își și muta fundul în alt colț al casei. Iar dacă jocul sau eu însumi făceam prea mare gălăgie, își înălța doar capul și-mi arunca o privire. Mesajul era simplu: „Dă mai încet, nu vezi că încerc să trag și eu un pui de somn?“.

Uneori jocul mă prindea tare de tot. Începeam să joc pe la nouă seara și terminam cu mult după miezul nopții. Iar lui Bob nu-i convenea deloc și făcea tot posibilul să-mi capteze atenția, mai ales dacă i se făcea foame.

Totuși erau și momente când deveneam imun la farmecele lui, așa că atunci lua măsuri ceva mai drastice.

Într-o noapte jucam ceva împreună cu Belle, când a apărut Bob. Luase cina cu câteva ore în urmă și se gândea că venise momentul pentru o gustare. A început să-și execute numărul obișnuit cu care îmi atrăgea atenția, scoțând o serie de sunete, încolăcindu-se și frecându-se de picioarele mele. Dar și eu, și Belle eram atât de prinși în încercarea de a ajunge la nivelul următor, încât nu l-am băgat deloc în seamă.

A dispărut tăcut o clipă din raza vederii noastre, învârtindu-se prin zona unde erau băgate în priză consola și televizorul. Apoi s-a dus la consolă și și-a împins capul în butonul mare din mijloc, cu senzori care răspund la atingere.

— Bob, ce pui la cale? am întrebat eu neștiutor, încă prea absorbit de joc ca să intuiesc ce are de gând.

Câteva clipe mai târziu, ecranul s-a întunecat și consola s-a închis. Apăsase butonul suficient de tare încât să o decupleze. Iar noi ajunseserăm pe la jumătatea unui nivel foarte complicat. Așa că am fi avut motive să ne înfuriem pe el. Dar n-am făcut altceva decât să stăm locului, cu aceeași expresie neîncrezătoare pe chipuri.

— Tocmai a făcut ce mi se pare mie că a făcut? m-a întrebat Belle.

— Păi, și eu l-am văzut, așa că trebuie s-o fi făcut. Dar tot nu-mi vine să cred.

Bob stătea și se uita triumfător la noi. Expresia lui era absolut grăitoare: „Cum o să mă mai ignorați acum?“.

Nu ne bazăm întotdeauna pe semnale și pe limbajul corpului. Sunt momente când comunicăm printr-un soi de telepatie ciudată, de parcă fiecare ar ști ce gândește sau ce face celălalt. De asemenea, ne-am deprins să ne alertăm unul pe altul în caz de pericol.

La câteva zile după ce am obținut bicicleta, mi-am zis să-l duc pe Bob într-un parc din împrejurimi, care tocmai fusese renovat. De-acum stătea într-un totu confortabil pe umerii mei în timp ce mergeam pe bicicletă și devenise din ce în ce mai încrezător, aplecându-se și redresându-se când o coteam pe după un colț, de parcă ar fi călătorit în spate pe șaua unei motociclete.

Din păcate, parcul s-a dovedit a fi dezamăgitor. În afară de câteva bănci noi, niște tufișuri și un loc de joacă mai decent pentru copiii mici, nu părea să se fi schimbat cine știe cât. Totuși Bob era dornic să-l exploreze. Dacă simțeam că e în siguranță, uneori îi dădeam drumul din lesă, ca să scurme în voie prin iarbă în timp ce își vedea de treburile. Așa facusem și în ziua aceea, iar eu stăteam pe o bancă, citeam o revistă de benzi desenate și mă bucuram un pic de soare, când am auzit ceva mai încolo lătratul unui câine.

„Ai-ai-ai!” mi-am zis.

În prima clipă m-am gândit că trebuie să fie la câteva străzi distanță. Dar pe măsură ce lătratul devenea din ce în ce mai puternic, mi-am dat seama că era mult mai aproape. Undeva, nu foarte departe, am văzut un ciobănesc german foarte mare și foarte amenințător venind în fugă spre intrarea parcului. Câinele se afla doar la vreo sută cincizeci de metri de mine, scăpase din lesă și era clar că e pus pe harță.

— Bob! am strigat spre tufişurile unde ştiam că se dusesese să-şi facă nevoile. Bob, vino încoace!

Preţ de o clipă am intrat în panică. Dar, ca de obicei, Bob era pe aceeaşi lungime de undă cu mine şi i-am zărit imediat botul apărând din tufişuri. I-am făcut semn cu mâinile, îndemnându-l să vină la mine fără să mai zăbovească. Nu voiam să mă repereze câinele. Bob a înţeles imediat ce se întâmplă şi a ţâşnit rapid din tufişuri. Nu-i e frică de câini, dar ştie să-şi aleagă bătăliile. Judecând după gălăgia pe care o făcea ciobănescul german, de data asta nu era vorba de un câine cu care puteam să ne încercăm puterile.

Însă blăniţa roşcată a lui Bob nu era tocmai greu de observat în verdeţa parcului, iar câinele şi-a accelerat goana în direcţia noastră, lătrând şi mai ameninţător. O clipă am avut senzaţia îngrozitoare că Bob avea să-şi întârzie retragerea periculos de mult, aşa că am apucat bicicleta şi eram gata să năvălesc cu ea în bătaia focului dacă era nevoie. Îmi dădeam seama că dacă îl interceptează ciobănescul ăla german, o să aibă necazuri.

Totuşi, ca de atâtea ori în trecut, îl subestimaseam.

A făcut câteva salturi prin iarbă şi a ajuns la mine fix în clipa în care puneam genunchiul jos. Dintr-o singură mişcare, l-am suit pe umăr, am sărit direct pe bicicletă şi, cu Bob cocoţat în spinarea mea, am început să pedalez spre ieşirea din parc.

Ciobănescul german ne-a urmărit frustrat câţva timp, iar la un moment dat a ajuns chiar să alerge în paralel cu noi în timp ce rulam cu viteză pe stradă. L-am auzit pe Bob scuipându-l, aşa cum fac pisicile. Nu-i vedeam faţa, dar nu m-ar fi surprins dacă ar fi avut o expresie batjocoritoare. Probabil că îi spunea: „Ce-o să faci acum, măi durule?“.

Când am ajuns la bulevard și am pornit-o înapoi spre cartierul nostru, m-am uitat în urmă și am văzut că inamicul nostru se pierduse în depărtare, însoțit de-acum și de stăpânul lui, un individ masiv, cu geacă și blugi negri. Se chinuia să prindă câinele înapoi în lesă, dar asta era problema lui, nu a mea.

— A fost cât pe aci, Bob, i-am zis. Ce noroc pe noi cu Bobmobilul ăsta!

Capitolul 4

Un cuplu neobișnuit

Rareori aveam vizitatori în apartament. Nu cunoșteam prea multă lume în cartier și nu mă împrietenisem nici cu vecinii din bloc. Mi-ar fi plăcut să-mi petrec ziua cu câte un vecin, dar puteam să număr pe degetele de la o mână dățile când mă vizitase vreunul dintre ei ca să stăm de vorbă. Așa că eram întotdeauna precaut când bătea cineva la ușă sau suna interfonul de la intrarea în bloc. Mă gândeam automat la ce era mai rău, așteptându-mă să mă confrunt cu vreun agent imobiliar sau vreun recuperator care mă urmărea pentru niște bani pe care nu-i aveam.

Asta a fost prima reacție pe care am avut-o când interfonul a sunat pe la nouă și ceva, într-o dimineață din timpul săptămânii, în timp ce Bob și cu mine ne pregăteam să mergem la lucru.

— Cine naiba o fi? am zis, smucind instinctiv perdelele, deși de la etajul al cincilea nici nu se vede intrarea în bloc.

— James, sunt Titch. Pot să urc cu Princess? a rostit în interfon o voce familiară.

— A, Titch! Sigur, veniți sus, că eu pun de un ceai, am zis, răsuflând ușurat.

Titch¹, după cum o sugerează și numele, era un individ micuț de statură. Avea o expresie aspră și părul scurt, rărit.

1. Puști, țânc (argou engl. – n.t.).

Ca și mine, era dependent de droguri în proces de recuperare și vindea revista *The Big Issue*. În ultimele luni o dusesese mai greu și de câteva ori își petrecuse noaptea la mine. Avusese probleme și la lucru, asta după ce devenise coordonator de vânzări în Islington. Fusese „descalificat”, i se luase ecusonul, iar apoi se văzuse suspendat șase luni. Aștepta încă să i se încheie perioada de suspendare și între timp trăia de pe o zi pe alta.

Eu simțeam că atunci când îl întâlnisem pe Bob, mi se oferise o a doua șansă în viață, așa că am vrut să-i dau și lui Titch o mână de ajutor. Îmi și plăcea de el. Știam că în realitate e un om bun și inimos.

Un alt motiv pentru care eu și Titch ne înțelegeam bine era faptul că amândoi munceam pe stradă cu un animal drept tovarăș. În cazul lui Titch era vorba de un labrador negru Staffordshire încrucișat cu un bull-terrier, pe nume Princess. Era o cățelușă blândă și adorabilă. Dățile trecute, ori de câte ori stătuse la mine, o lăsase pe Princess în altă parte. Știa că îl am pe Bob și că dacă îmi aduce un câine în casă, ar putea să-mi facă probleme. Dar, din cine știe ce motiv, azi n-a făcut la fel. M-am pregătit sufletește pentru orice-ar putea să se întâmple când o să mă trezesc cu ei doi în fața ușii.

Când a auzit ciocănitul, Bob a ciulit urechile. Iar în clipa în care i-a văzut pe Titch și pe Princess intrând, prima lui reacție a fost să-și arcuiască spinarea și să scoată un sâsâit amenințător. Se pare că pisicile își arcuiesc spinarea ca să pară mai mari atunci când e rost de vreo luptă. Tot din cauza asta li se zbârlește și blănița pe trup. Oricum, în cazul de față Bob n-avea motive să-și bată capul. Princess era un câine foarte ascultător și afectuos. S-ar putea să fi fost și un pic nervoasă. Când l-a văzut pe Bob gata de atac, a încremenit

pe loc. Era o inversare totală a rolurilor obișnuite, unde câinele, fiindcă e mai mare, intimidează pisica.

— E în regulă, Princess, am zis. N-o să-ți facă nici un rău.

Apoi am condus-o la mine în dormitor și am închis ușa, ca să se simtă în siguranță.

— James, frate, există vreo șansă să ai grijă de Princess o zi? mi-a spus Titch, trecând direct la subiect, în timp ce eu îi ofeream o cană de ceai. Trebuie să mă duc să-mi rezolv situația cu asigurările sociale.

— Sigur, am zis, căci știam cât de mult durează treburile de genul ăsta. N-ar trebui să fie o problemă. Nu-i așa, Bob? Bob mi-a aruncat o privire enigmatică.

— Acum lucrăm la stația de metrou Angel. O să fie în regulă dacă stă și ea cu noi acolo, nu? am întrebat.

— Da, nici o problemă, mi-a răspuns Titch. Deci e bine dacă vin să o iau de acolo diseară, pe la șase?

— E OK, am spus.

— Bun, păi atunci să mă grăbesc. Trebuie să prind un loc în față la coadă dacă vreau să nu mă apuce Crăciunul acolo, a zis Titch, vârându-și capul pe ușa dormitorului. Să fii cuminte, Princess, i-a spus el cățelușei înainte să plece.

După cum îmi demonstrase încă o dată chiar în dimineața aceea, Bob nu avea nici o problemă cu câinii dacă nu erau agresivi față de el. Și chiar și atunci se ținea destul de bine, doar pusese pe fugă în câteva rânduri niște maidanezi care păreau destul de periculoși, mârâind și scuipând amenințător în direcția lor. În primele zile petrecute împreună, când cântam prin Covent Garden, chiar îl văzusem trăgându-i o labă peste bot unui câine exagerat de agresiv.

Bob nu-și apăra teritoriul doar de câini. Nici pisicile nu-i plăceau prea mult. Uneori mă întrebam dacă își dă seama că și el e tot o pisică. Părea să se uite la restul pisicilor ca

la niște ființe inferioare, care nu meritau să respire același aer cu el. În ultimele luni drumul nostru până la slujbă și înapoi devenise un pic mai complicat, din cauză că se anulasă o rută de autobuz care ne ducea de pe Tottenham High Road direct la stația de metrou Angel. Așa că trebuia să luăm mai multe autobuze, iar unul dintre ele ne silea să schimbăm la parcul Newington, care era la vreun kilometru și jumătate de Angel. Dacă stăteam prost cu banii, mergeam pe jos până la Angel. Și când făceam asta, Bob începea să adulmece și să se uite cu atenție în jur ori de câte ori treceam pe lângă o clădire unde cu siguranță trăiau mai multe pisici.

Dacă vedea vreodată o altă pisică prin preajmă, îi dădea de știre, într-un mod care nu lăsa nici o urmă de îndoială, că se află pe teritoriul lui.

O dată, când a zărit un motan târcat dând târcoale prin parcul Islington, am crezut că îl apucă nebunia. Se zbătea atât de tare să ajungă la acel parvenit care îi invadea teritoriul, încât aveam senzația că țin în lesă un câine înfiorător de agresiv. În asemenea situații trebuia să-și impună autoritatea. Evident, simțea deja nevoia să facă același lucru și cu Princess.

Avusesem și eu ezitățile mele, pentru că Princess putea să ne creeze oarecare dificultăți. În general, cu câinii ai mai multe probleme decât cu pisicile. Pentru început, nu poți să mergi pe stradă cu ei cocoțați pe umeri – un neajuns estetic care, cum am avut ocazia să descopăr în scurt timp, te încetinește considerabil.

Tot drumul până la autobuz Princess a fost o adevărată pacoste regală. Trăgea de lesă, se oprea să adulmece câte un petic de iarbă la întâmplare sau se smucea în altă direcție, unde se lăsa pe vine și își făcea nevoile – și asta de cel puțin trei ori pe o distanță de câteva sute de metri.

— Hai, Princess, că altfel nu mai ajungem niciodată, îi ziceam, deja regretându-mi decizia.

Acum îmi aminteam de ce nu mi-am dorit niciodată să-mi iau un câine. Însă, spre deosebire de mine, care mă străduiam să mențin cât de cât controlul asupra acestui câine, Bob n-avea nici o problemă. În autobuz și-a ocupat locul lui obișnuit, pe un scaun de la geam, de unde o urmărea pe Princess, care se ghemuise la picioarele mele. Bob avusese întotdeauna o față expresivă. Dar privirile pe care i le arunca lui Princess pe parcursul călătoriei noastre ori de câte ori aceasta părea să-i amenințe teritoriul erau teribil de amuzante. Locul de sub scaun nu era tocmai spațios, iar Princess se mai fâțâia din când în când, ca să se așeze mai bine. De fiecare dată când făcea așa ceva, Bob se uita la ea ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Stai odată locului, câine prost ce ești!”.

Afară era o vreme înfiorătoare. Ploua cu găleata. Când am ajuns la Islington, l-am dus pe Bob într-un părculeț, ca să-și facă repede nevoile, și mi-am zis să-i dau drumul și cățelușei pentru același lucru. Mare greșală. I-a luat o veșnicie să găsească locul potrivit. Apoi mi-am dat seama că uitasem să iau punguțe cu mine, așa că a trebuit să umblu printr-un coș de gunoi ca să găsesc ceva cu care să strâng mizeria. Am decis că nu mă încânta deloc ziua asta, în care trebuia să fiu dădaca unui câine.

Cum ploaia se întetea tot mai mult, ne-am adăpostit sub umbrarul unei cafenele. Când a venit chelnerița, m-am hotărât că aş putea să beau un ceai și i-am mai cerut o farfurioară cu lapte pentru Bob și niște apă pentru Princess. Apoi am plecat câteva clipe la toaletă, lăsându-mi cei doi însoțitori legați de masă cu lesele.

Am lipsit doar câteva minute, dar când m-am întors, era clar că avusese loc o mică ciondăneală pe tema poziției

fiecăruia. Pe Bob îl lăsasem stând pe scaun, iar pe Princess, sub masă. Însă acum Bob stătea pe masă și își lipăia laptele din farfurie, în timp ce Princess se culcase sub masă, părând complet nemulțumită de castronul ei cu apă. Habar n-aveam ce se petrecuse, dar se pare că Bob își impusese din nou autoritatea de șef al grupului.

Ca întotdeauna, Bob atrăgea atenția trecătorilor. În ciuda vremii, câteva doamne s-au oprit să-l mângâie și să ne salute. Pe biata Princess abia dacă o băga cineva în seamă. Parcă nici n-ar fi fost acolo. În mod ciudat, știam foarte bine cum se simte. Și eu trăiam uneori în umbra lui Bob.

Când în sfârșit s-a mai potolit ploaia, ne-am îndreptat spre locul nostru de la stația de metrou Angel. Bob și cu mine ne-am ocupat pozițiile obișnuite, iar Princess s-a întins pe jos la câțiva metri depărtare, cu capul întors spre noi, ca să poată urmări în voie tot ce se petrecea în jurul nostru. O parte din mine crezuse că o să ne fie o povară, dar s-a dovedit chiar opusul: ne-a fost foarte folositoare.

În timp ce eu mă învârteam de colo colo, încercând să conving trecătorii să scoată câteva lire din buzunar pentru revistă, Princess stătea atentă, cu capul rezemat pe trotuar, rotindu-și ochii după noi mai abitir decât camerele de supraveghere și cântărind cu grijă fiecare persoană care se apropia. Dacă îi inspira încredere, rămânea neclintită, dar la cea mai mică suspiciune, se ridica brusc, gata să intervină. Dacă nu-i plăcea figura cuiva, scotea un mârâit în surdină, ba chiar și câte un lătrat. De obicei atât era de ajuns ca să se facă înțeleasă.

La vreo oră și ceva după ce ne luaserăm în primire postul, a apărut un bețiv cu o cutie de bere tare în mână, care s-a apropiat de noi, bălângănindu-se pe picioare. Oamenii ăștia erau năpasta vieții mele de la Angel. Aproape în fiecare

zi apărea câte un bețiv care îmi cerea o liră pentru bere. Princess l-a văzut de departe, s-a ridicat și a scos un lătrat scurt, de avertizare, ca și cum i-ar fi zis să se țină la distanță de noi. Nu era ea ditamai dulăul, dar arăta destul de intimidant. Din punctul ăsta de vedere, era mai mult bull-terrier decât labrador. Așa că individul și-a schimbat rapid direcția, ducându-se să chinuie alți amărâți.

De câte ori cineva îngenunchea ca să-l salute și să-l mângâie pe Bob, Princess devenea și mai vigilentă. Făcea un pas spre persoana respectivă, întinzând botul, de parcă ar fi vrut să se asigure că și cel mai mic membru al trioului nostru era tratat cu respectul cuvenit. Și, din nou, dacă era o persoană care nu-i plăcea, își făcea cunoscute sentimentele, iar individul n-avea altă soluție decât să se retragă.

Adevărul e că îmi făcea munca mai ușoară. Deseori era destul de dificil să stau cu ochii pe Bob în timp ce vindeam revista, mai ales dacă strada era aglomerată. Iar acum, după incidentul cu doamna aceea în costum de tweed, eram de două ori mai precaut.

— Mulțumesc, Princess, m-am trezit spunându-i tot mai des, ba chiar i-am oferit și o mică tratație din rucsac.

Până și Bob i-a aruncat câteva priviri aprobatoare. Sunt sigur că undeva, în adâncurile minții lui de felină, își revizua opinia despre noul și neașteptatul nostru recrut. E posibil chiar să-și fi zis: „Poate că nu-i chiar așa o pacoste“.

Am avut parte de vreme urâtă toată după-amiaza, așa că spre șase seara deja scrutam orizontul în căutarea lui Titch. Mă descurcasem destul de bine cu vânzarea revistelor și voiam să o pornim spre casă. Nu era tocmai seara potrivită să stai pe-afară până târziu. Dar Titch nu era nicăieri. Ora șase a venit, apoi a trecut, iar el tot n-a apărut. Una dintre coordonatoarele de la *The Big Issue* tocmai era pe punctul

de-a pleca acasă de la muncă și, cum toată lumea îl cunoștea pe Titch, am întrebat-o dacă nu l-a văzut cumva.

— Nu. Să fiu sinceră, nu l-am văzut de câteva săptămâni, mi-a zis ea. De-atunci de când a avut necazuri, știi?

— Da, i-am răspuns.

Pe la șase și jumătate îmi pierdusem orice speranță. Știam că oamenii străzii nu prea au noțiunea timpului, dar povestea devenea deja ridicolă.

— Haideți! Mergem acasă. Poate să vină să te ia de-acolo, Princess, am spus, strângându-mi lucrurile.

Eram supărat pe Titch, dar și destul de îngrijorat. Bob acceptase prezența lui Princess în apartament vreme de câteva minute din dimineața aceea, dar să petreacă noaptea la noi era cu totul altceva. Deja prevedeam că mă așteptau o grămadă de lătrături din partea lui Princess, plângeri din partea vecinilor și o noapte albă.

M-am oprit la magazin ca să-i cumpăr cățelușei ceva de mâncare. Cum nu știam ce-i place, am luat la nimereală o conservă obișnuită și niște biscuiți pentru câini.

Ajunși la noi în bucătărie, în timp ce ne așezam să luăm cina, Bob s-a asigurat din nou că ierarhia e respectată. În clipa când Princess a vrut să se apropie de bolul cu apă pe care i-l pusesem, Bob a început s-o scuipe și s-o mârâie vehement, silind-o să se retragă, ca o intrusă ce era. Mai întâi trebuia să-și lipăie el lăpticul.

Totuși nu le-a luat așa de mult până să ajungă la o înțelegere. Ba chiar Bob s-a arătat atât de mulțumit de noua lui tovarășă, încât i-a permis să-i termine resturile din bolul în care îi servisem cina.

„De-acum le-am văzut pe toate“, mi-am zis în sinea mea. Dar de fapt încă nu le văzusem.

Eram praf de oboseală și pe la zece seara am adormit în fața televizorului. În toiul nopții m-am trezit cu o asemenea priveliște în fața ochilor, încât mi-aș fi dorit să am o cameră video. Aș fi obținut o grămadă de bani de la emisiunile alea cu cele mai drăguțe clipuri cu animale.

Bob și Princess moțăiau amândoi, lățiți în mijlocul covorului. La culcare îi lăsasem în colțuri opuse ale camerei: Bob în locul lui preferat, lângă calorifer, iar Princess în dreptul ușii. În timp ce dormeam, Princess căutase, mai mult ca sigur, căldura caloriferului și se strecurase lângă Bob. Acum stătea cu capul la mai puțin de două palme de botul lui Bob. Dacă n-aș fi știut nimic despre ei, aș fi zis că sunt tovarăși de-o viață. M-am dus să încui ușa de la intrare, am stins luminile și m-am băgat în pat, lăsându-i singuri. N-au scos un sunet până a doua zi dimineața, când m-a trezit Princess cu lătratul ei.

Mi-au trebuit câteva momente până să-mi amintesc că am un câine în casă.

— Ce s-a întâmplat, Princess? am zis, încă pe jumătate adormit.

Se spune că unele animale sunt în stare să simtă când se apropie stăpânul lor. Prietena mea cea mai bună, Belle, care mai stă uneori la noi, mi-a spus că Bob știa când veneam acasă. De câteva ori l-a văzut sărind pe pervazul geamului de la bucătărie și uitându-se nerăbdător în josul străzii cu câteva minute înainte să ajung în dreptul ușii. Era clar că și Princess avea darul ăsta, fiindcă după câteva momente s-a auzit interfonul. Era Titch.

După felul cum arăta, nebărbierit și cu privirea încețoșată, ai fi zis că dormise în niște condiții groaznice, lucru care, cunoscându-l pe Titch, era destul de probabil.

— Îmi pare rău că te-am lăsat cu ochii-n soare aseară, dar a intervenit ceva, mi-a zis el în chip de scuză.

N-am mai întrebat despre ce era vorba. Avusesem și eu astfel de nopți. Chiar prea multe.

Am mai făcut o cană de ceai și am pus niște pâine la prăjit. Părea că i-ar prinde bine să bea și să mănânce ceva cald.

Bob stătea lângă calorifer, cu ochii ațintiți iarăși la noua lui prietenă, care se făcuse covrig câțiva metri mai încolo. Iar Titch avea pe față o expresie memorabilă. Ziceai că l-a lovit trenul.

— Ia uită-te la ăștia doi: se înțeleg mai ceva ca sacul și peticul, am zâmbit eu.

— Văd, văd, dar tot nu-mi vine să cred, mi-a răspuns el cu un rânjet larg.

Titch nu era omul care să rateze o asemenea șansă.

— Te-ar deranja să mai ai grijă de ea și altădată dacă mi se întâmplă să am neazuri? m-a întrebat el, morfolind niște pâine prăjită.

— Sigur că nu, am zis eu.

Capitolul 5

Fantoma de pe scară

Plouase fără încetare zile întregi, iar străzile Londrei se transformaseră în niște lacuri de agrement miniaturale. Bob și cu mine ne întorceam sistematic uzi până la piele, așa că azi mă dădusem bătut și o luasem spre casă ceva mai devreme.

Am ajuns la bloc pe la mijlocul după-amiezii. Abia așteptam să scap de hainele ude și să-l las pe Bob să se încălzească lângă calorifer.

Liftul de la noi din bloc mergea numai când voia el. După ce am apăsat butonul câteva minute în șir, ca să-l chem de la etajul al cincilea, mi-am dat seama că era iarăși defect.

— Minunat, mi-am zis. Mi-e teamă că o s-o luăm iar pe scări, Bob.

Mi-a aruncat o privire plină de amărăciune.

— Ei, haide, am zis, aplecându-mă și coborându-mi umărul, ca să poată urca la bord.

Tocmai urcam ultimul rând de trepte, cel dintre etajele al patrulea și al cincilea, când am observat o siluetă pe holul de deasupra noastră.

— Bob, stai aici o secundă, am zis, punând motanul pe scări și urcând singur mai departe.

Când m-am apropiat, am văzut un bărbat care se sprijinea de zid. Stătea cocoșat, cu pantalonii lăsați pe jumătate în vine, și ținea în mână ceva metalic. Mi-am dat seama imediat ce face.

În trecut zona asta de blocuri era cunoscută drept una unde se consumau și se vindeau droguri. Drogații se strecurau în scările blocurilor și pe holuri ca să fumeze cocaină și marijuana sau să-și injecteze heroină, cum făcea individul ăsta. În anii de când mă mutasem eu aici, după intervențiile poliției, lucrurile se îmbunătățiseră radical, dar tot mai vedeam puștani vânzând droguri în casa scărilor sau la parter. Nu era nici pe departe la fel de rău ca în locuințele sociale din Dalston, unde locuisem înainte și unde se vânturau o groază de dependenți de cocaină. Dar tot mi s-a părut o imagine foarte tulburătoare, în special pentru familiile care locuiau în bloc. Nimeni nu vrea ca atunci când îi vine copilul de la școală să dea peste un drogat care își vâră acul în venă pe scara blocului, drept în fața ușii de la apartamentul lor.

Pentru mine, desigur, asta era o amintire din trecutul de care încercam cu atâta disperare să scap. Și continuam să mă lupt și pe mai departe cu dependența mea – pentru tot restul vieții. Din păcate, așa era natura viciului ăstuia. Dar de când mă întovărășisem cu Bob, reușisem să trec de momentul cel mai greu și eram pe cale să mă recuperez complet. Când am putut să renunț la heroină și apoi la metadonă, mi s-a prescris un medicament mai slab, Subutex, care să-mi reducă încet, dar sigur, dependența de droguri. Consilierul de la centrul de recuperare unde mergeam a comparat partea asta finală a tratamentului cu aterizarea unui avion: încet-încet, reveneam cu picioarele pe pământ. Înghițeam Subutex de câteva luni. Era ca și cum trenul de aterizare

fusesse deja coborât și vedeam în fața mea luminile de pe pistă. Aterizarea se desfășura conform programului și aproape că ajunsesem pe teren solid.

„Tare bine ar fi fost să nu văd așa ceva“, mi-am zis în sinea mea.

Am observat că individul avea în jur de patruzeci și cinci de ani și era tuns periuță. Purta o haină neagră, un tricou, blugi și o pereche de teniși jerpeliți. Din fericire, nu era agresiv. Ba chiar dimpotrivă. A început să-și ceară scuze, ceea ce era destul de neobișnuit. Dependenții de heroină nu sunt cei mai altruști oameni.

— Scuze, amice, o s-o iau imediat din loc, a zis el cu un accent puternic din East End, apoi și-a scos acul din picior, și-a tras pantalonii și și-a strâns restul „instrumentelor“.

Mi-am dat seama după ochii lui lucioși că apucase să-și injecteze drogul. Privirea aceea sticloasă spunea totul.

Mi-am zis că e mai bine să-l las pe el să plece primul. Nu puteam avea încredere absolută într-un drogat. Voiam să-l țin la distanță, ca să stau cu ochii pe el.

A urcat împleticit, abia ținându-se pe picioare, cele câteva trepte către etajul al cincilea, a trecut de uși și a luat-o mai departe pe hol, îndreptându-se spre lift.

În spatele meu, Bob a urcat ținându-și scările rămase, încă prins în lesă. Nu voiam decât să intrăm în casă, unde eram în siguranță, așa că am pornit-o spre ușă. Abia am băgat cheia în broască și l-am lăsat pe Bob să intre, când am auzit un geamăt puternic. M-am întors și l-am văzut pe individ prăbușindu-se. A căzut așa, deodată, ca un sac de cartofi, scoțând un bufnet în clipa în care a atins podeaua.

— Frate, ești în regulă? am zis, fugind spre el.

Evident că nu era deloc în regulă. Mi-am dat seama pe loc că îi era foarte rău. Părea că nici nu mai respiră.

— O, Doamne, a luat o supradoză! mi-am zis, recunoscând simptomele.

Din fericire, aveam la mine vechiul meu mobil Nokia. Am sunat la urgențe și am chemat o ambulanță. Doamna de la telefon și-a notat adresa, dar mi-a spus că s-ar putea să dureze cel puțin zece minute.

— Puteți să-mi descrieți starea în care e bărbatul? m-a întrebat pe un ton calm, profesionist.

— Este inconștient și nu mai respiră, am zis. Și i se schimbă culoarea pielii.

— OK, pare să i se fi oprit inima. O să vă rog să încercați procedura de resuscitare cardio-respiratorie. Știți ce înseamnă asta? mi-a zis doamna de la telefon.

— Da, știu, dar va trebui să-mi explicați foarte clar, pas cu pas, ce să fac.

Mi-a zis să-l întorc pe individ pe o parte și să mă asigur că nu are căile respiratorii acoperite. După care a trebuit să-l întorc cu fața în sus și să încep compresiile pe piept, ca să-i pornească iarăși inima. Apoi i-am făcut respirație gură la gură, sperând să își revină în simțiri.

Peste câteva momente îl apăsam pe piept cu amândouă mâinile, numărând. Când am ajuns la treizeci, m-am oprit să văd dacă dă vreun semn de viață.

Doamna de la urgențe aștepta la telefon.

— Vreun rezultat? m-a întrebat.

— Nu. Deloc. Nu respiră, am zis. O să mai încerc o dată.

Am continuat să-i apăs pieptul ritmic, cu îndârjire, alte câteva minute, după care i-am făcut iar respirație gură la gură. Mai târziu, în timp ce am rememorat evenimentele, m-a surprins cât de calm am putut să fiu. Acum îmi dau seama că trebuie să fi fost genul acela de situație în care

creierul pur și simplu ți se comută pe un mod de reacție diferit. La nivel emoțional mintea nu înregistrase deloc ce se întâmpla. În schimb, mă concentrasem asupra laturii fizice a lucrurilor, străduindu-mă să-l fac pe omul ăla să respire din nou. Dar, cu toate eforturile mele disperate, n-am obținut nici un rezultat.

La un moment dat s-a auzit un soi de gălgâit sau fornăit. Auzisem de „horcăitul de moarte“ din clipa în care omul își dă ultima suflare. Nu voiam s-o cred, dar mi-era teamă că asta se întâmpla.

După o vreme, care mie mi s-a părut o veșnicie, am auzit soneria de la interfonul apartamentului meu și am dat fuga să deschid.

— Ambulanța! s-a auzit o voce.

Am lovit repede butonul și le-am zis să urce. Slavă Domnului, liftul nostru capricios funcționa iar, așa că au ajuns la etajul cinci în câteva secunde. Și-au trântit gențile pe jos și au scos imediat un întreg echipament de resuscitare, cu un defibrilator care producea șocuri electrice. Apoi i-au tăiat tricoul.

— Dați-vă la o parte, domnule, mi-a zis unul dintre ei. Îl luăm noi în primire.

Au urmat vreo cinci minute de muncă febrilă, în care au încercat să-l readucă la viață. Dar corpul lui zăcea mai departe acolo, inert și lipsit de suflare. De-acum intrasem și eu în stare de șoc și stăteam în pragul ușii, tremurând.

În cele din urmă unul dintre bărbați s-a lăsat moale pe o parte și a întors capul către celălalt.

— Degeaba. S-a dus, a zis el.

Încet, fără nici o tragere de inimă, l-au acoperit cu o pătură argintie și și-au strâns echipamentul.

Mă simțeam de parcă aș fi fost fulgerat. De parcă m-ar fi lovit cineva în moalele capului. Doctorii de pe ambulanță m-au întrebat dacă sunt în regulă.

— Cred că trebuie doar să mă duc înăuntru și să mă așez o clipă, le-am răspuns.

Bob stătuse în casă pe tot parcursul nefericitului incident, dar acum apăruse în pragul ușii, simțind probabil că sunt tulburat.

— Haide, amice, hai să intrăm în casă, am zis, luându-l în brațe.

Din cine știe ce motiv, n-am vrut să-l las să vadă corpul care zăcea acolo, pe scară. Văzuse deja câteva scene asemănătoare pe străzile din centrul Londrei, dar de data asta simțeam nevoia să-l protejez.

Câteva minute mai târziu, mi-a bătut cineva la ușă. Pe hol apăruse poliția, împreună cu câțiva paramedici, iar în pragul ușii mele stătea un polițist tânăr.

— Am înțeles că dumneata ești cel care l-a găsit și a sunat la urgențe, mi-a zis el.

— Da, i-am răspuns.

Îmi mai revenisem un pic, dar tot eram destul de tulburat.

— Ai făcut tot ce trebuia. Nu cred că puteai face mai mult de-atât, mi-a zis polițistul pe un ton liniștitor.

I-am povestit cum am dat peste el în holul blocului și cum l-am văzut prăbușindu-se.

— A părut să-l lovească foarte repede, am zis.

I-am spus că și eu, la rândul meu, eram dependent de droguri în faza de recuperare, ca să alung orice bănuieți legate de vreo legătură de-a mea cu individul ăla. Știau și ei cum sunt drogații, așa cum știam și eu. Până la urmă nu le pasă de nimic altceva decât de ei înșiși. Sunt atât de

egoști, încât pur și simplu și-ar vinde propria bunică sau ar sta să se uite cum le moare prietena. Dacă un alt drogat ar fi dat peste cineva care a luat o supradoză, ar fi făcut două lucruri: i-ar fi golit bietului om buzunarele de bani și i-ar fi furat orice bijuterie avea la el, apoi ar fi luat-o la goană cât mai repede. Ar fi fost posibil să cheme și o ambulanță, dar nici gând să se implice mai mult de-atât.

Polițiștii păreau să cunoască situația blocurilor din zonă și problemele care existaseră aici în trecut. Au fost destul de înțelegători.

— OK, domnule Bowen, asta-i tot pentru moment. E puțin probabil să ne mai trebuiască vreo altă declarație pentru anchetă, dar o să păstrăm datele dumitale de contact la dosar, în caz că mai avem întrebări, mi-a zis polițistul.

Am mai stat de vorbă câteva minute. Mi-a spus că au găsit cartea de identitate a individului și niște flacoane cu medicamente, pe care erau scrise numele și adresa lui. Până la urmă s-a aflat că avea un permis de ieșire de o zi dintr-o clinică psihiatrică.

Când l-am condus pe polițist, pe hol nu se mai vedea nimic. Era ca și cum nici nu se întâmplase nimic. Iar în apartamentele din jur era mai liniște ca în mormânt. Se pare că la ora aia nu mai era nimeni altcineva acasă.

În tăcerea aceea, m-am simțit brusc copleșit de tot ce văzusem. Nu mă mai puteam înfrâna. M-am întors în apartament și am izbucnit într-un plâns disperat. Am sunat-o pe Belle pe mobil și am rugat-o să vină la mine în seara aia. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Am stat treji până după miezul nopții și am băut mai multe beri decât trebuia. Nu puteam să-mi scot din minte imaginea individului din clipa când s-a prăbușit pe hol.

Timp de câteva zile am fost într-o ușoară stare de șoc. La un anumit nivel, eram tulburat de faptul că bietul om murise în felul ăla. Își petrecuse ultimele clipe din viață pe holul unui bloc necunoscut, în compania unui străin. Nu așa ar trebui să fie viața. Era și el fiul cuiva, poate fratele cuiva sau chiar tatăl cuiva. Ar fi trebuit să fie împreună cu ei sau cu prietenii lui. Unde erau aceștia? De ce n-avuseseră grijă de el? De asemenea, mă întrebam de ce Dumnezeu i se dăduse voie să plece o zi de la clinică dacă era atât de vulnerabil?

Dar, ca să fiu sincer, cel mai rău mă izbise înțelegerea faptului că mi-ar fi fost foarte ușor să fiu în locul lui. Acum s-ar putea să sune stupid, însă îmi amintesc că mă simțeam un pic ca bătrânul Scrooge în timp ce era vizitat de fantoma trecutului său nu foarte îndepărtat.

În cea mai mare parte a ultimilor zece ani trăisem și eu la fel. Și eu fusesem o siluetă fantomatică și mă ascundeam prin scările blocurilor și pe alei întunecate, pierdut în dependența mea de heroină. De fapt nu prea îmi aminteam detalii despre asta. Porțiuni întregi din viața mea erau complet în ceață. Însă nu greșeam prea mult când mă gândeam că fuseseră, probabil, zeci sau chiar sute de ocazii în care aș fi putut muri singur, în cine știe ce colț anonim al Londrei, departe de părinții, rudele și prietenii mei, cu care rupsesem orice legătură.

Gândindu-mă la toate lucrurile astea la scurt timp după moartea aceluia om, o parte din mine nici nu era în stare să conceapă că trăisem și eu în felul ăla. Că fusesem redus la

atâta lucru. Că făcusem eu însumi așa ceva. O parte din mine nu-și putea imagina cum Dumnezeu fusesem în stare să-mi vâr un ac în venă, uneori și de câte patru ori pe zi. Părea ireal, însă știam că asta era realitatea. Încă mai aveam urme – la propriu. Nu trebuia decât să mă uit la brațele și picioarele mele.

Lucrurile astea îmi aminteau cât de nesigură era în continuare situația mea. Un dependent de droguri trăiește întotdeauna pe muchie de cuțit. Întotdeauna o să am o personalitate predispusă la dependență și niște probleme de sănătate mintală despre care știam că mă pot împinge către un comportament distructiv. Era de-ajuns un singur moment de slăbiciune și puteam să ajung din nou în infern. Mi-era teamă de așa ceva. Și, în același timp, asta îmi întărea hotărârea de a continua acea lentă aterizare cu picioarele pe pământ despre care îmi vorbise psihoterapeutul meu. Nu-mi doream să devin bărbatul acela necunoscut de pe holul blocului. Trebuia să merg mai departe.

Capitolul 6

Inspectorul de gunoaie

Cu toții avem obsesiile noastre în viață. Bob este înnebunit după ambalaje.

Variata colecție de cutii, cartoane, hârtii de împachetat și sticle de plastic pe care le folosim zi de zi în casele noastre îl fascinează. Iar unele materiale îl obsedează mai tare decât altele.

Folia de împachetat cu bule de aer este, desigur, o sursă veșnică de distracție pentru el. Cărui copil nu-i place să pocnească bulele alea? Bob pur și simplu sare în sus de încântare ori de câte ori îl las să se joace cu o folie dintr-asta. Întotdeauna stau cu ochii pe el. Și de câte ori sparge o bulă cu labele sau cu gura, se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire care parcă ar vrea să zică: „Ai auzit-o pe-asta?”.

Hârtia de împachetat îl fascinează la fel de mult. De câte ori despachetez un cadou pe care i l-am luat, i se pare mai interesant să se joace cu hârtia aia elegantă decât cu jucăria în sine. Și întotdeauna e obsedat de fâșâitul celofanului din pachetele cu cereale sau al celui în care se ambalează pâinea în supermarket. Nu încetează să mă uimească felul cum stă câte o jumătate de oră și chinuie un ghemotoc de celofan. Și ghemotoacele din folie de aluminiu pentru gătit au același efect.

Oricum ar fi, nu există nici urmă de îndoială asupra ambalajului favorit al lui Bob: cutiile de carton. Practic, fiecare cutie cu care intră în contact este pentru el o jucărie, un obiect menit să-i ofere ore întregi de distracție. Dacă trec cumva pe lângă Bob cu o cutie de carton în brațe, se aruncă spre mine de parcă ar vrea să o apuce. Fie că e o cutie de cereale, una de lapte sau o cutie mai mare, numai ce îl văd cum face un salt feroce, pedalând repede din lăbuțe, de parcă ar vrea să zică „Dă-o înapoi, vreau să mă joc cu ea ACUM“.

De asemenea, îi place să se ascundă în cutiile mai mari de carton, un obicei din cauza căruia m-am speriat atât de tare cel puțin o dată, încât aproape că am albit.

Eu nu-l las pe Bob să iasă singur din casă, iar ferestrele sunt întotdeauna închise, ca să nu se cațăre pe pervaz și să o tulească afară. (Știam că pisicile au capacitatea de a se îndrepta singure în aer, ca să cadă în picioare, și că noi stăteam „doar“ la etajul al cincilea, dar nu voiam să-i testez lui Bob abilitatea de-a zbura!) Așa că într-o seară de vară, când nu l-am mai găsit în nici unul din locurile lui obișnuite, am intrat în panică.

— Bob, Bob, unde ești, amice? am zis.

Am căutat pe sus și pe jos, proces care n-a durat prea mult, având în vedere cât de mic e apartamentul nostru. Dar nu era nici în dormitor, nici în bucătărie și nici în baie. Tocmai începusem să mă îngrijorez de-a binelea, când mi-am amintit brusc că am pus în debara o cutie cu niște haine căpătate de la o asociație caritabilă. M-am dus în debara și, evident, am descoperit o siluetă bine conturată, într-o nuanță roșcată foarte clară, scufundată în mijlocul cutiei.

A mai făcut figura asta o dată, la puțin timp după aceea și cu niște consecințe care s-ar fi putut dovedi dezastruoase.

Belle venise pe la mine ca să mă ajute să fac un pic curat. La noi nu prea era cine știe ce ordine și rânduială nici în zilele noastre cele mai bune. Și nici faptul că ani de-a rândul adunasem toate prostiile, mai rău ca o coțofană, nu ne ajuta. Nu știu dacă în subconștientul meu îmi doream cumva să deschid un magazin de flecuștețe sau dacă eram pur și simplu fascinat de obiectele vechi, dar ajunseseam cumva să strâng o mulțime de mărunțișuri și ciudățenii, de la cărți și hărți vechi până la radiouri și toastere stricate.

Belle mă convinsese să mă descotorosesc de o parte din vechituri și umplusem cu ele câteva cutii de carton. Pe unele aveam de gând să le arunc la gunoi, iar pe altele, să le duc la vreo asociație caritabilă sau la centrul local de reciclare. Belle tocmai luase una dintre cutii ca s-o ducă jos, la gheana din fața blocului, și aștepta să vină liftul, când a simțit cum cutia se mișcă. S-a speriat un pic și am auzit-o țipând din apartament. Până să deschid ușa ca să văd ce s-a întâmplat, Belle lăsase cutia jos și îl descoperise înăuntru pe Bob. Se extrăgea din mijlocul unui teanc de cărți și reviste vechi, unde se încovrigase ca să tragă un pui de somn.

După aceea chiar i-am făcut un pătuț într-o cutie de carton. M-am gândit că dacă doarme într-o cutie, n-o să mai fie tot timpul așa de obsedat de ele. Am rupt capacul de carton de deasupra și am așezat înăuntru o păturică. Stătea foarte comod acolo. Îi plăcea teribil.

Totuși n-a scăpat cu totul de obsesia lui. De pildă, coșul de gunoi din bucătărie a continuat să-i stârnească un interes profund. Ori de câte ori aruncam ceva acolo, se ridica pe labele din spate și își vâra botul înăuntru. Uneori îl provocam și îmi arunca o privire care parcă ar fi vrut să zică „Hei, ce arunci tu acolo? Încă nu m-am decis dacă vreau sau nu să mă joc cu chestia aia“. Într-o vreme începusem să-l strig în

glumă „inspectorul de gunoaie“. Deși nu era întotdeauna un motiv de râs.

Într-o dimineață tocmai ieșeam din baie, când am auzit niște zgomote ciudate dinspre bucătărie. Erau un soi de hârșăituri ascuțite, metalice, ca și cum ceva era târât de colo colo. Zgomotele erau însoțite de niște gemete de o tonalitate joasă.

— Bob, ce faci acolo? am zis, apucând un prosop ca să mă șterg pe cap, și m-am dus să cercetez problema.

N-am putut să nu izbucnesc în râs la priveliștea care mi-a apărut în fața ochilor.

Bob stătea în mijlocul podelei din bucătărie, cu o conservă goală de mâncare pentru pisici îndesată pe creștetul capului. Conserva era poziționată într-un unghi ciudat, un pic deasupra ochilor. Bob arăta ca o corcitură între Cavalerul Negru din *Monty Python și Sfântul Graal* și una din gărzile galeze din fața Palatului Buckingham, din acelea cu căciulă din blană de urs trasă peste ochi.

Era evident că nu vede prea bine, fiindcă acum se retrăgea cu spatele pe podeaua bucătăriei, cu tot cu conservă, socotind că dacă merge invers, poate că reușește să scape. Era foarte atent, făcea cu mare grijă pas după pas, iar din când în când zgâlțâia cutia sau o înălța un pic, după care o lovea ușurel de podea, în speranța că impactul avea să o disloce. Însă planul lui nu funcționa. Era foarte amuzant să-l privești.

Puteam să-mi dau seama ce se întâmplase și fără să fiu Hercule Poirot sau Colombo. Vedeam în colțul camerei sacul

de gunoi plin pe care aveam de gând să-l duc la tomberon a doua zi dimineața. De obicei goleam coșul de gunoi, scoțând sacul afară pe durata nopții, tocmai pentru ca Bob să nu se poată juca cu el. Dar, dintr-un motiv sau altul, în ziua dinainte îl uitasem pe podeaua bucătăriei. Mare greșeală.

Pesemne că Bob a profitat de absența mea și a ros fundul sacului ca să cotrobăie prin gunoi, gândindu-se că poate dă vreun noroc peste el. În privința cutiilor de carton nu a avut succes, dar a dat peste conserva aia veche. Din păcate pentru el, se pare că i-a explorat interiorul cu atâta elan, încât și-a prins capul înăuntru. Era genul de scenă pe care o găsești pe YouTube sau în emisiunile cu filmări amuzante surprinse de oameni pe stradă. Se vârâse într-o încurcătură grozavă și lăsa să-i scape acel miorlăit al lui slab și înduioșător. Nu era prima oară când făcea ceva de genul ăsta. Într-o zi tocmai eram în sufragerie, când am auzit tot așa, un zgomot straniu dinspre bucătărie, care suna ca un ciocănit. *Cioc... cioc... cioc*, urmat apoi de o serie mai rapidă: *cioc, cioc, cioc, cioc*.

L-am găsit pe Bob plimbându-se cu o labă vârată într-una din cutiuțele alea de unt miniaturale. Îi plăcea foarte mult untul, așa că, evident, găsisse cutiuța și își tot băgase lăbuța înăuntru, pentru ca apoi să și-o lingă cu nesaț. Și reușise cumva să-și înțepenească laba înăuntru, așa că acum se plimba încălțat cu ea. Din când în când ridica laba și ciocănea în ușa unui dulap, încercând să scape de cutie. Până la urmă a avut nevoie de ajutorul meu ca să se elibereze de ea. Era limpede că și de această dată trebuia să procedez la fel.

Era conștient că făcuse ceva tembel și își plânga singur de milă.

— Bob, prostovanule, ce ți-ai facut? i-am zis în timp ce mă aplecam să-l ajut.

Ce noroc că nu ți-ai băgat tot capul în conservă, până la fund, m-am gândit. Conserva avea marginea ascuțită acolo unde fusese deschisă, așa că a trebuit să îi scot capul cu mare grijă. Apoi am mirosit conserva. Cu siguranță nu era cea mai plăcută mireasmă pe care o întâlnisem la viața mea.

În secunda în care i-am scos capul din conservă, Bob a dispărut într-un colț al încăperii. Avea bucățele de mâncare lipite de ureche și de ceafă, așa că a început să se lingă cu frenezie și să se spele singur. Din când în când îmi arunca câte o privire destul de sfioasă, de parcă voia să-mi zică:

— Știu, știu, a fost o tâmpenie. Să nu-mi zici că tu n-ai făcut niciodată o tâmpenie.

Peste vreo oră și ceva, când am plecat la muncă, Bob rămăsese în continuare cu aceeași moacă destul de rușinată, iar eu aveam încă zâmbetul pe buze.

Primul semn că ceva nu era în regulă a apărut la câteva zile după aceea, când a început să mănânce mai mult ca de obicei. Bob avea o rutină foarte clară când venea vorba de mesele lui zilnice. Chiar dacă nu prea aveam bani, încercam să-i dau tot timpul numai mâncare de pisici testată științific, de la firme din cele mai cunoscute. Îi dădeam porții exacte, urmând recomandările producătorilor. Astfel, dimineața primea o ceașcă plină cu boabe hrănitoare, iar la finalul zilei, cam cu o oră înainte de culcare, îi pregăteam cina: încă o jumătate de ceașcă de boabe, împreună cu un pliculeț de carne.

De-a lungul unei zile, acestor două mese li se alăturau mici gustări pe care le primea când eram la muncă. Întotdeauna i-a fost suficient atât. Era vesel și sănătos. Ba chiar îi rămânea de obicei cam un sfert din boabele de dimineață, pentru că nu le putea mânca pe toate. Câteodată le lăsa în

castron, iar în alte dați le mânca chiar înainte de plecare, în chip de gustărică de dinainte de prânz.

Însă la câteva zile după ce și-a prins capul în conservă, am remarcat că începuse să înghită pe nerăsuflăte boabele de la micul dejun. Ba la sfârșit mai lingea și castronul.

De asemenea, devenise mai pofticios. De regulă eu hotăram când primea o recompensă pentru trucurile pe care le făcea. Dar acum îmi cerea chiar el mici atenții. Era ceva diferit și în felul în care mi le cerea. Parcă nu mai avea figura lui obișnuită, tânguitoare, de Motan Încălțat din *Shrek*. Se purta de parcă ar fi fost lihnit de foame. La fel se întâmpla și când eram acasă. În mod normal era destul de relaxat când se apropia ora cinei, dar acum începea cu insistențele de cum intram pe ușă. Și se agita serios înainte să-i umplu castronul. Apoi halea totul în grabă, aruncându-mi niște priviri scoase parcă din *Oliver Twist*:

— Te rog, tată, îmi mai dai?

Ce m-a îngrijorat însă a fost faptul că, după ce a mâncat astfel vreo săptămână, Bob nu s-a îngrășat deloc.

„Ciudat“, mi-am zis eu într-o seară, după ce terminase cina și încă părea să-i mai fie foame.

Un motiv în plus de îngrijorare pentru mine era și acela că începuse să își facă mai des nevoile în litieră. Asemeni celor mai multe pisici, Bob avea o rutină clară când venea vorba de nevoile lui. De-a lungul anilor își înfrânsese reținerea de a se sui în litiera pe care o aveam acasă și acum își făcea treburile acolo în fiecare dimineață. Apoi și le mai făcea o dată când eram prin oraș. Deodată însă și-a schimbat obiceiul. Bob își făcea nevoile și de câte trei ori pe zi, ba chiar mai des. Din câte mi-am dat eu seama, era chiar posibil să iasă afară și de mai multe ori. L-am prins la un moment dat folosind WC-ul din baie. Dar doar o singură

dată, pentru că după aceea nu l-am mai văzut s-o facă. Poate fiindcă nu-i plăcea să mă uit la el? În timp ce eu începeam să-mi fac tot mai multe griji din pricina schimbării în rutina asta a lui, am observat că apa din vasul WC-ului avea câteodată o culoare ciudată.

Începuse să vrea să-și facă nevoile mai des și când eram în stația Angel. De fiecare dată era o întreagă nebunie să ne strângem lucrurile și să mergem până în parc, ca să-și poată face treaba, dar n-aveam încotro.

— Ce-i cu tine, Bob? i-am spus după câteva zile, când îmi pierdusem deja răbdarea.

El s-a mulțumit să-mi arunce o privire distantă, de parcă mi-ar fi zis să-mi văd mai bine de treburile mele.

Abia când l-am găsit târâindu-și fundul pe podea, am știut fără nici un dubiu că are o problemă. Prima dată l-am văzut într-o dimineață, la puțin timp după ce m-am trezit. Era teribil de concentrat și rașcheta cu posteriorul mocheta de pe jos.

Nu mi-a picat tocmai bine.

— Bob, ești dezgustător. Ce-i în capul tău? l-am certat eu.

Dar după câțva timp mi-am dat seama că, probabil, asta înseamnă că are o problemă. Ca de obicei, nu prea aveam eu bani în plus și nu voiam să-mi dau bugetul peste cap cu o vizită la veterinar și cu inevitabilele cheltuieli pe medicamente ce ar fi urmat. Așa că a doua zi dimineața, în drum spre muncă, m-am gândit să fac un ocol pe la biblioteca din cartier și să caut nițel pe internet. Aveam eu niște bănuieli, dar voiam să fiu sigur. Intuiția îmi spunea că e vorba de un soi de infecție la stomac, care probabil că avea de-a face și cu un parazit. Nu explica neapărat de ce începuse să mănânce mai mult, dar se potrivea cu ieșirile la WC mai dese și cu târâitul fundului pe covor.

Cel mai tare mă temeam de o infestare cu paraziți. Mi-au venit în minte momente din copilăria mea în Australia, când văzusem vreo două pisici care aveau viermi. Nu era tocmai plăcut și mai era și o chestie contagioasă. Mulți copii din Australia ajungeau să ia viermi de la pisicile lor. Era de-a dreptul scârbos, sincer să fiu.

Desigur, să cauți informații despre boli pe internet e cea mai mare greșeală pe care o poți face. Mai făcusem asta și în trecut, dar nu mă învățasem minte. Absolut previzibil, după o jumătate de oră eram convins că simptomele lui Bob se potriveau cu un soi de vierme foarte periculos, o tenie sau nu mai știu ce specie de viermi tropicali. Nici una dintre afecțiuni nu era în mod normal fatală, dar puteau fi foarte neplăcute, căci dacă nu erau tratate, provocau pierderi serioase în greutate și degradarea blănii.

Știam că nu am de ales și că data viitoare trebuie să-i verific scaunul. Nu a trebuit să aștept prea mult. Cam la o jumătate de oră după ce ne-am instalat în stația Angel, a început să facă zgomotele și gesturile lui sugestive, așa că a trebuit să-l duc în parc. Eram pregătit să arunc o privire rapidă înainte să își acopere chestia cu pământ moale. Intruziunea mea nu i-a prea convenit.

— Scuze, Bob, dar trebuie să arunc o privire, i-am spus, inspectându-i excrementele cu un bețișor.

Poate că o să sune straniu, dar m-am bucurat când am văzut niște creaturi mititele și albe care se mișcau pe-acolo. Erau viermi, dar erau mititei.

— Măcar nu sunt tenii sau viermi din ăia tropicali, m-am consolatat singur tot restul zilei.

În seara aceea, în drum spre casă, am avut gânduri amestecate și contradictorii destul de neobișnuite. Stăpânul de pisică responsabil din mine era foarte supărat. Aveam

atâta grijă cu mâncarea pe care i-o dădeam și evitam carnea crudă sau alte lucruri periculoase, care puteau avea viermi. Îmi aminteam și să-l controlez regulat dacă nu are cumva purici, fiindcă șiăștia pot fi gazde pentru viermi. Bob era, la rândul lui, o pisică foarte curată și sănătoasă, iar eu aveam tot timpul grijă ca apartamentul să fie într-o stare decentă, pentru ca el să poată trăi acolo. Simțeam că situația actuală arunca o umbră de îndoială și asupra mea. Consideram că îi înșelasem un pic încrederea. Însă, pe de altă parte, eram ușurat, fiindcă acum știam ce trebuia făcut.

Aflasem întâmplător că furgoneta celor de la Blue Cross urma să fie a doua zi în parcul Islington. Așa că am avut grijă să ne pornim din timp, ca să ajungem înaintea celorlalți, evitând cozile lungi care se formau înainte să înceapă consultațiile.

Angajații de acolo îl știau bine pe Bob, căci îi vizitam regulat de ani de zile. Bob își primise microcipul de la ei, iar eu trecusem pe acolo vreme de aproape un an pentru a mai plăti din datoriile pe care le acumulasem cu acea ocazie, dar și pentru alte tratamente. Îl aduceam des și la controale – în chip ironic, inclusiv împotriva puricilor.

Veterinarul care era de gardă în dimineața aceea m-a rugat să-i povestesc ce s-a întâmplat, apoi s-a uitat puțin la Bob și la o mostră de excrement pe care o aveam într-un flacon de medicamente din plastic. În cele din urmă a ajuns la concluzia previzibilă.

— Da, mă tem că are viermi, James, a spus el. Ce-a mâncat în ultimul timp? Ceva ieșit din comun? A scotocit prin gunoi sau ceva de genul ăsta?

Atunci în capul meu parcă s-a aprins un bec. M-am simțit ca un idiot.

— Of, Doamne, da!

Uitasem cu totul de incidentul cu conserva. Probabil că mâncase de-acolo o bucată de pui vechi sau vreun alt fel de carne. Cum de nu mi-am dat seama?

Veterinarul mi-a dat niște medicamente și o seringă cu care să i le administrez.

— Cam în cât timp o să-i treacă? am întrebat.

— Ar trebui să se simtă mai bine în câteva zile, James, mi-a spus el. Să-mi zici dacă nu-i dispar simptomele.

Cu mai mulți ani în urmă, când tocmai îl găsisem pe Bob și a trebuit să-i dau antibiotice, am fost nevoit s-o fac cu mâna. Îi vâram pastilele în gură, apoi îl frecam pe gât, ca să îl ajut să le înghită. Teoretic, cu seringă procedura urma să se simplifice. Dar tot trebuia să aibă încredere în mine, ca să mă lase să-i vâr drăcia aia pe gât.

În seara aceea, când ne întorseserăm la apartament, mi-a fost clar că nu prea îi plăcea cum arată instrumentul acela. Dar s-a văzut cât de multă încredere avea în mine când m-a lăsat imediat să îi introduc unealta de plastic în gură și să dau drumul pastilei înainte să îl frec pe gât. M-am gândit că, probabil, știe că nu i-aș face nimic dacă n-ar fi absolut necesar.

După cum prevăzuse veterinarul, Bob și-a revenit după vreo două zile. Foamea i s-a mai potolit, iar în scurt timp mânca și își făcea nevoile după vechiul obicei.

Când m-am gândit la cele petrecute, m-am muștrătat singur. Faptul că trebuia să am grijă de Bob reprezenta un lucru extrem de benefic în viața mea. Dar trebuia să mă ridic la înălțimea unei astfel de responsabilități. Nu era o slujbă cu jumătate de normă, de care să mă ocup când aveam eu chef.

Fusesem neglijent, mai ales că nu era prima dată când Bob avusese de suferit din pricina obiceiului lui de-a umbla

prin gunoaie. Cu vreun an în urmă i se facuse destul de rău după ce investigase interiorul pubelelor din fața blocului.

Atunci mi-am spus că nu voi mai lăsa niciodată în felul ăsta un sac de gunoi la îndemâna lui. Înainte de orice, fusese un gest tembel din partea mea. Chiar dacă aș fi legat sacul de gunoi așa cum trebuia, Bob era atât de descurcăreț și de curios, încât cu siguranță ar fi găsit o cale să pătrundă în el.

Totuși cel mai important era că puteam răsufla ușurat. Nu i se întâmpla prea des să nu fie în apele lui sau să se îmbolnăvească, dar atunci când se întâmpla, pesimistul din mine se grăbea întotdeauna să tragă cele mai grave concluzii. Chiar dacă era o tâmpenie și sună mult prea dramatic, pe parcursul acelor câtorva zile mă tot surprindeam imaginându-mi că Bob moare, iar eu va trebui să îmi continui viața fără el. Era un gând prea înfricoșător ca să-l duc până la capăt.

Întotdeauna am zis că noi doi suntem parteneri egali, că avem la fel de multă nevoie unul de celălalt. În adâncul sufletului meu nu credeam cu adevărat acest lucru. Eu aveam mai multă nevoie de el.

Capitolul 7

Pisica pe acoperișul din Hoxton

Bob și cu mine am fost întotdeauna o pereche destul de ieșită din comun. Nu sunt prea mulți indivizi înalți de un metru optzeci și cinci care să se plimbe pe străzile Londrei cu o pisică roșcată pe umăr. Evident că atrăgeam privirile.

Timp de câteva luni, în vara și toamna anului 2009, am fost o pereche chiar și mai remarcabilă. Din nefericire, aveam dureri prea mari pentru a mă putea bucura de asta.

Problemele începuseră cu un an în urmă, când îmi vizitasem mama în Australia. Am avut întotdeauna o relație dificilă cu ea, iar în ultimii zece ani relațiile dintre noi se cam răciseră. În afară de o vizită de-a ei în Londra, ultima dată o văzusem la aeroport, când aveam optsprezece ani și tocmai plecam din Australia spre Londra, în căutarea „succesului” ca muzician. În deceniul ce a urmat aproape că nu am vorbit deloc unul cu altul. Trecerea timpului a vindecat cât de cât rănile, așa că atunci când s-a oferit să-mi dea bani ca să o pot vizita în Tasmania, mi s-a părut normal să mă duc.

Cu ajutorul lui Bob, tocmai reușisem o performanță nemaipomenită și renunșasem la metadonă. După asta m-am simțit foarte slăbit, așa că aveam nevoie de o pauză. Bob locuia cu prietena mea, Belle, în apartamentul ei din

apropierea hotelului Hoxton, în nordul Londrei, la mică distanță de stația de metrou Angel.

Numai că zborurile lungi către și dinspre Australia s-au dovedit niște încercări grele pentru trupul meu. Știam cât e de riscant să stai nemișcat ore în șir pe niște curse atât de lungi, mai ales când ești așa de înalt ca mine, așa că făcusem tot posibilul să nu stau așezat prea mult în poziția aceea înghesuită. Dar, în ciuda plimbărilor pe care le-am făcut prin avion cât de des am putut, m-am întors acasă cu o durere supărătoare în partea de sus a piciorului.

La început nu era foarte puternică, așa că am luat niște analgezice obișnuite, fără rețetă. Apoi, încet, dar sigur, situația s-a înrăutățit. Aveam niște crampe teribile, de parcă sângele nu mai voia să circule pe acolo, iar mușchii îmi înțepeneau. Sunt conștient că nici un om nu simte vreodată *rigor mortis*, dar mă gândeam că dacă am fi putut s-o simțim, cam aia ar fi fost senzația. Era ca și cum aș fi avut un picior de zombie.

În scurt timp durerea a devenit atât de puternică, încât nu mai puteam sta jos sau întins, cu piciorul într-o poziție cât de cât firească. Dacă mă așezam normal, sufeream încontinuu de dureri musculare. Așa că de fiecare dată când mă uitam la televizor sau mâncam ceva acasă, trebuia să stau cu piciorul așezat pe o pernă sau pe un alt scaun. Când venea ora de culcare, trebuia să adorm cu piciorul ridicat pe tăblia patului.

M-am dus de vreo două ori la doctor, dar nu a făcut altceva decât să-mi prescrie niște analgezice și mai puternice. În zilele întunecate ale dependenței mele de heroină mă injectasem peste tot, inclusiv în burtă. Sunt sigur că medicii trăiau cu impresia că starea pe care o aveam, oricare ar fi fost ea, nu era decât un soi de mahmureală provocată de trecutul meu plin de excese. Eu nu ziceam nimic, căci o

parte din mine considera încă normal să mi se dea cu tifla. Îmi întărea vechea senzație de pe vremea când nu aveam o locuință a mea, și anume că devenisem invizibil, că societatea nu mă considera problema ei.

Adevărata mea problemă era că trebuia să pun în continuare pâine pe masă. Iar asta însemna că, oricât de tare m-ar fi durut, trebuia să mă smulg în fiecare dimineață din pat și să mă târăsc spre stația de metrou Angel.

Nu era ușor. În clipa în care îmi așezam talpa pe podea, durerea țâșnea în susul piciorului ca un șoc electric. Nu puteam să merg decât trei sau patru pași la rând. Prin urmare, plimbărica până la stația de autobuz a devenit un maraton, luându-mi chiar și de două-trei ori mai mult decât în mod normal.

La început Bob nu știa ce să priceapă din asta. Mă tot privea întrebător, de parcă voia să-mi zică:

— Ce-ai, amice, ce faci?

Dar era băiat deștept și și-a dat seama rapid că ceva nu e în regulă, așa că a început să-și modifice comportamentul în mod corespunzător. Dimineața, de exemplu, în loc să mă întâmpine cu repertoriul lui obișnuit de sunete, ghionturi și priviri rugătoare, acum începuse să se uite la mine cu o figură întrebătoare și ușor compătimitoare. Parcă îmi spunea:

— Te simți mai bine azi?

La fel se întâmpla și când mergeam la muncă. De multe ori Bob mergea pe jos, pe lângă mine, în loc să-și ocupe locul lui obișnuit, pe umărul meu. Evident că îi plăcea mai mult să călătorească la etaj, cum ziceam eu, dar mergea la trap alături de mine cât de mult putea. Cred că își dădea seama că mă doare ceva.

Când simțea că am depus suficient efort, încerca să mă facă să mă opresc și să mă așez. O lua în fața mea, încercând

să mă îndrepte spre o bancă sau un zid, ca să mă pot odihni un pic. Eu eram de părere că e mai bine să-mi duc la bun sfârșit călătoria în loc să fac pauze din metru în metru, așa că un timp am avut chiar parte de o mică înfruntare a voințelor.

Cred că localnicii din Tottenham se distrau serios când ne vedeau cum înaintam cu grijă pe străduțele din apropierea blocului meu. Cum mă auzea că mă plâng de dureri, Bob se oprea și mă privea, sugerându-mi fie să mă opresc, fie să mă așez. Eu îi întorceam privirea și îi ziceam:

— Nu, Bob, trebuie să merg mai departe.

Dacă nu m-ar fi durut atât de tare, poate că și mie toată treaba mi s-ar fi părut amuzantă. Probabil că semănam cu un cuplu din ăla de bătrâni care se ceartă din orice.

Însă după câțva timp mi-a fost foarte clar că nu mai pot continua așa. De multe ori se întâmpla să ajung acasă istovit după muncă și să descopăr că iar nu mergea liftul. Să urc cele cinci etaje era un chin fantastic și îmi lua o veșnicie. Așa că am început să stau mai mult la Belle.

Aranjamentul ăsta avea mai multe avantaje. În primul rând apartamentul ei era la primul etaj, nu la al cincilea, ceea ce mă scutea de multe neazuri. Și drumul până la locul de muncă era mai puțin dureros, căci la doar câțiva metri de clădirea ei era o stație de autobuz.

Asta mi-a fost de ajutor, dar durerea continua să se intensifice tot mai rău. Ajunsesem să mă tem atât de tare de clipa în care puneam piciorul jos, încât într-o dimineață mi-am meșterit o cârjă. Luându-l pe Bob după mine, m-am dus în părculețul cochet de lângă apartamentul lui Belle și am găsit o cracă dintr-un copac prăbușit, care se potrivea perfect sub brațul meu, permițându-mi să nu mă mai las cu

toată greutatea pe piciorul bolnav. Nu mi-a trebuit decât vreo zi ca să prind mișcarea.

Am avut parte de multe priviri suspicioase, ceea ce era de înțeles. Cu părul meu lung și barba neîngrijită, probabil că arătam ca un soi de Merlin al zilelor noastre sau ca Gandalf din *Stăpânul inelelor*. Și, ca și cum n-aș fi fost îndeajuns de ciudat, faptul că mai aveam și o pisică roșcată pe umăr probabil că mă făcea să semăn cu un vrăjitor care merge însoțit de una din „creaturile” sale. Adevărul e că în faza aia nu-mi prea mai păsa cum arătam. Orice putea să-mi mai taie din dureri era o binecuvântare.

Devenise un adevărat chin să mă deplasez oriunde pe jos. Făceam câțiva pași, apoi aproape că mă prăbușeam și trebuia să mă așez pe cel mai apropiat zid de cărămidă. Am încercat să îmi rezolv treburile cu bicicleta, dar mi-era imposibil. De cum apăsam – oricât de ușor – pedala cu piciorul drept, aveam niște dureri cumplite. Bobomobilul zăcea pe hol acasă, în Tottenham, și se acoperea de praf.

Fără îndoială că Bob înțelegea că e ceva în neregulă cu mine, ceva grav, și câteodată aveam impresia că-și pierde răbdarea. În unele dimineți, în timp ce mă privea cum mă zbat să-mi pun pantalonii și să plec la muncă, avea o figură obosită, de parcă ar fi vrut să zică:

— De ce te supui la așa ceva? De ce nu rămâi în pat?

Răspunsul, desigur, era că nu aveam de ales. Ca de obicei, eram aproape lefter.

Programul meu zilnic devenise o corvoadă. Ne dădeam jos din autobuz la Islington și intram în parcul micuț de-acolo, pentru ca Bob să-și poată face nevoile. De acolo șchiopătam până în locul unde stătea coordonatorul de la *The Big Issue*, chiar în față la Starbucks. Apoi traversam

șoseaua principală și o luam spre stația de metrou, zona noastră de activitate.

Nu aveam nici o șansă să stau în picioare cinci sau șase ore. Aș fi leșinat. Din fericire, într-o zi unul dintre florarii din fața stației de metrou a observat în ce hal eram, așa că a venit la mine cu două găleți în care obișnuia să țină flori.

— Poftim, stai pe asta. Și pune-l pe Bob să stea pe cealaltă, mi-a zis el încurajator și mi-a tras o palmă ușoară pe spinare.

Și zău că i-am fost recunoscător. Mi-era imposibil să stau în picioare în reprize mai lungi de câteva minute.

La început mi-am făcut griji că dacă o să stau așezat pe o găleată, mica mea afacere o să aibă de suferit. (Toată lumea râde când mă aude vorbind despre vânzarea revistelor *The Big Issue* ca despre o afacere, dar chiar asta era. Trebuia să cumpăr revistele ca să le pot vinde, așa că eu, ca vânzător, trebuia să fac săptămână de săptămână calcule amănunțite legate de stoc și de buget. Principiul nu era cu nimic diferit de felul în care se conduce o corporație mamut, iar miza era la fel de mare, dacă nu chiar mai mare. Dacă reușești, supraviețuiești. Dacă nu, mori de foame.) În mod normal m-aș fi învârtit prin zona din fața stației de metrou, ademenindu-i și convingându-i pe oameni să se despartă de banii lor muniți. Când am început să stau pe găleată, m-am îngrozit că de-acum oamenii pur și simplu nu mă vor mai vedea. Ar fi trebuit să fiu mai perspicace. A avut grijă Bob de tot.

O fi fost și din cauză că de-acum stăteam mare parte a timpului așezat lângă el, dar în zilele acelea Bob a devenit un mic și veritabil *showman*. În trecut eu eram cel care declanșa micile noastre jocuri. Acum începuse să aibă el

inițiativa. Se freca de mine și îmi arunca niște priviri care parcă voiau să-mi spună:

— Hai, amice, scoate biscuiții. Hai să facem câteva șmecherii, să ne iasă și nouă un ban.

În unele momente eram sigur că știe exact ce se întâmpla. Eram convins că își dăduse seama că, cu cât strângeam mai grabnic o sumă frumușică, cu atât mai repede plecam acasă în ziua respectivă, iar eu puteam să-mi mai odihnesc piciorul. Era straniu cât de multe înțelegea.

Mi-am dorit atunci să pot judeca și eu viața atât de limpede, măcar din când în când.

Traiul împreună cu Bob la Belle avea părți bune și părți rele. Mă străduiam în continuare din răspuțeri să-mi dau seama ce e în neregulă cu piciorul meu, dar speram că, dacă mă odihnesc un pic, problema o să se rezolve de la sine. În timp ce eu stăteam întins cât de mult puteam, Belle avea grijă de mine, îmi gătea mâncăruri bune și îmi spăla rufele, iar Bob se înțelegea și el bine cu ea. Era evident că între ei se crease o legătură puternică cât au stat împreună, în perioada vizitei mele în Australia. De exemplu, ea era singura persoană – în afară de mine – căreia i-ar fi permis să îl ia în brațe.

Era, de asemenea, evident și că Bob considera casa ei un adăpost. Într-o seară, acum vreun an, când fugise din fața stației Angel după ce fusese atacat de un câine, s-a îndreptat spre apartamentul lui Belle, chiar dacă avea mult de mers până acolo. Mi-au trebuit câteva ore bune până

să-mi dau seama unde se refugiase. A fost cea mai lungă noapte din viața mea.

Apropierea dintre ei doi îmi făcea viața mai ușoară. Dar, în același timp, îi dădea lui Bob ocazia să facă pozne.

Într-o dimineață m-am trezit și m-am dus în bucătărie ca să îmi fac o cană de cafea, așteptându-mă să-l găsesc pe Bob instalat bine mersi pe-acolo pe undeva. La fel ca la noi acasă, dimineața avea obiceiul să piardă vremea prin bucătărie, sperând că se va alege cu ceva bun de mâncare. Uneori Bob putea fi chiar foarte lacom.

Astăzi însă nu era nici urmă de el. Nici Belle nu era de găsit nicăieri.

În noaptea dinainte plouase mult, dar acum cerul era din nou senin. Era o dimineață însorită și luminoasă, iar temperatura era deja în creștere. La buletinul meteo se spunea că după-amiaza urma să fie foarte călduroasă. Am remarcat că Belle lăsase un geam deschis în bucătărie, ca să aerisească apartamentul.

— Bob, unde ești, amice? am zis, pornind în căutarea lui, îmbrăcat doar în boxeri și într-un tricou.

Nu se vedea nici urmă de Bob nici în sufragerie, nici în hol, așa că m-am îndreptat spre dormitorul din cealaltă parte a casei, unde dormea Belle. Când am văzut că și fereastra de acolo era întredeschisă, am simțit că mi se taie picioarele.

Apartamentul lui Belle era la primul etaj, iar fereastra dormitorului ei dădea spre acoperișul unei extensii a apartamentului de la parter, aflat chiar sub noi. Respectivul acoperiș dădea, la rândul său, spre o curticică și, de-acolo, înspre parcare clădirii. Apoi mai era doar un pic de mers până la șoseaua principală, una dintre cele mai circulate din tot nordul Londrei.

— O, nu, Bob, doar nu te-ai dus afară!

Am reușit să-mi strecur capul prin deschizătura ferestrei și am cercetat atent acoperișurile de dedesubt. De-a lungul clădirii se întindeau mai multe acoperișuri ale unor extensii. Evident, la vreo cinci apartamente distanță de cel al lui Belle, Bob stătea frumușel pe un acoperiș, tolănit la soare.

Când i-am strigat numele, a întors alene capul în direcția mea și m-a privit confuz. Arăta de parcă îmi spunea:

— Ce s-a întâmplat?

Nu mă deranja deloc că se încălzea la soare. Pe mine mă îngrijora faptul că putea aluneca pe acoperișul neted sau că ar putea să coboare de pe el, să ajungă în curte, apoi să străbată parcare și să iasă în șoseaua principală.

Am intrat în panică și am început să deșurubez piedicile de siguranță montate la fereastră, ca să o pot deschide cu totul și să ies pe acoperiș. După câteva minute am reușit să mă strecur prin deschizătură. Însă tot nu apucasem să mă îmbrac.

Țiglele erau alunecoase din cauza ploii din acea dimineață și nu-mi venea ușor să-mi păstrez echilibrul, mai ales că piciorul mă durea îngrozitor. Cumva, am reușit totuși să străbat acoperișurile în timp record, ajungând la Bob. Mai aveam doar câțiva metri până acolo, când mi-am dat seama că misiunea mea era una ratată din start.

Bob s-a ridicat brusc și a luat-o la pas de-a lungul acoperișurilor, trecând cu nonșalanță pe lângă mine. Când am încercat să-l prind, a mârâit la mine și a țâșnit spre fereastra deschisă a lui Belle. De acolo m-a ținut iar cu o privire disprețuitoare. Apoi a dispărut rapid în casă.

Eu, desigur, mai aveam mult de mers. Mi-au trebuit câteva minute bune să străbat țiglele alunecoase. Peste măsură de stânjenit, am observat că la ferestre apăruseră două chipuri.

Expresiile lor erau teribil de grăitoare: uluire amestecată cu un strop de milă și, în același timp, cu amuzament.

La câteva momente după ce m-am întors în apartament, am auzit ușa de la intrare și am văzut-o pe Belle în hol, ținând în mână o pungă cu cumpărături.

A început să râdă.

— Pe unde naiba ai umblat? a întrebat ea.

— Pe acoperișurile alea tâmpite, i-am răspuns. Am încercat să-l salvez pe Bob.

— A, el stă tot timpul cocoțat acolo, mi-a zis ea, dând nepăsătoare din mână. Ba chiar coboară și în curte. Întotdeauna se întoarce.

— Mi-ar fi plăcut să-mi zici și mie dinainte, am spus, deplasându-mă cu greu până în dormitorul meu provizoriu pentru a-mi pune în sfârșit niște haine pe mine.

Nu a durat mult și Bob a schimbat placa. La puțin timp după aceea, Belle era cea care nu prea îi mai înghițea atitudinea jucăușă.

După cum aflasem și eu pe propria-mi piele, lui Bob îi plăcea să exploreze partea din spate a clădirii lui Belle, profitând din plin de faptul că se afla la primul etaj, nu la al cincilea.

Din unele puncte de vedere, era un lucru sănătos. Lui Bob îi plăcea să iasă pe acolo și să-și facă nevoile dimineața și seara. Dar, desigur, acest lucru îi permitea să-și manifeste și celelalte instincte naturale.

Știam că vânătoarea e înscrisă în ADN-ul lui. Indiferent cât de drăguțe li se par oamenilor, ca niște globuri pufosae, pisicile sunt în același timp animale de pradă – ba chiar animale de pradă foarte eficiente. Și, de cum ne-am obișnuit cu traiul în apartamentul lui Belle, Bob a început să ne aducă mici cadouri. Într-o zi, pe când noi doi stăteam în

camera din față, a venit cu un șoricel atârându-i din gură. L-a așezat cu grijă la picioarele mele, de parcă îmi aducea o ofrandă.

L-am certat.

— Bob, dacă mănânci așa ceva, o să te îmbolnăvești iar, i-am zis.

Adevărul e că știam că n-am ce să-i fac. Eventual, puteam să-l țin în arest la domiciliu, dar nu voiam așa ceva. Și nici nu aveam de gând să-i pun un clopoțel, cel puțin deocamdată.

După cum era de așteptat, asta i-a permis să devină un pic mai îndrăzneț în comportament.

Într-o dimineață stăteam întins în pat și citeam, când am auzit un urlet înfiorător. Era Belle.

— Dumnezeuule! Dumnezeuule!

Am sărit în picioare și m-am dus în camera de zi, unde ea călca niște haine. Acolo, deasupra unui teanc de cearșafuri și cămăși proaspăt călcate, stătea o broscuță maronie.

— James, James, ia-o de-aici! Scapă de ea! Te rog, mi-a spus Belle, liniștindu-se nițel.

Am remarcat că Bob stătea în pragul ușii și privea atent toată scena. Avea o expresie ciudată pe chip, una pe care aș numi-o răutăcioasă. Parcă înțelegea exact ce se întâmplase.

Am luat broscuța cu grijă, ducând-o în palmele făcute căuș. Apoi am ieșit din apartament, luând-o spre partea din spate a clădirii, cu Bob urmându-mă pas cu pas.

Am intrat înapoi în casă, m-am apucat iar de citit și am uitat de toată întâmplarea. Apoi, cam peste o oră, am auzit un alt urlet, urmat de zgomotul unui obiect lovindu-se de un zid. De data asta venea dinspre hol.

— Ce s-a mai întâmplat acum? am zis, îndreptându-mă spre sursa scandalului.

Belle era într-un capăt al coridorului, cu mâinile în păr și cu o figură îngrozită. Mi-a arătat cu degetul papucii pe care tocmai îi aruncase în cealaltă parte a holului.

— Acum e în papucul meu, mi-a zis.

— Ce e în papucul tău? am întrebat nedumerit.

— Broasca.

A trebuit să mă abțin să nu mă pufnească râsul. Am recuperat din nou broasca și am dus-o în grădină. Bob mărșăluia din nou în urma mea, prefăcându-se că numai printr-o coincidență aceeași broască apăruse în casă de două ori într-o singură oră sau cam așa ceva.

— Rămâi aici, amice, i-am zis, intuind că de data asta trebuia să am grijă să rezolv cum se cuvine problema broaștei.

M-a privit dezaprobator, apoi s-a întors pe călcâie și a dispărut înapoi în casă, de parcă voia să-mi zică: „Zău că nu știi să te distrezi!“.

Chiar dacă ne instalaserăm destul de confortabil la Belle, după o vreme mi-am dat seama că nu e tocmai situația ideală, mai ales când venea vorba de relația mea cu Bob.

Durerea din picior mă făcea mai irascibil și, în general, tovărășia mea era mai puțin amuzantă decât de obicei. Așa că, oarecum inevitabil, odată cu trecerea timpului, Bob și cu mine începuserăm să stăm tot mai puțin împreună. Văzând că dorm mai mult, iar atunci când mă trezesc, nu sunt tocmai binedispus, Bob nu mai venea la mine în dormitor în fiecare dimineață ca să ne jucăm. De multe ori Belle era cea care îi pregătea micul dejun. De asemenea, începuse să exploreze destul de regulat curtea din spatele

clădirii, iar câteodată era plecat mai multe ore. Mi-am zis că, probabil, se simte foarte bine acolo.

Aveam și o bănuială foarte serioasă că mai mănâncă și pe altundeva. Se întorcea acasă din excursiile sale pe acoperișuri sau prin grădină tocmai pe la ora cinei. Dar când Belle sau eu îi așezam castronul pe podea, în general se mulțumea să se joace cu mâncarea. La început m-am îngrijorat. „Iar mănâncă din tomberoane“, mi-am zis. Dar Belle și cu mine am verificat gunoaiele din spatele clădirii și am ajuns la concluzia că nu avea cum să intre în containerele alea gigantice, care mai erau și încuiate. Alta trebuia să fie explicația.

Într-o zi, tocmai când plecam la muncă, am întâlnit la parter un domn în vârstă care își culegea scrisorile din cutia poștală. Bob l-a văzut și el și l-a fixat cu o privire cunoscătoare.

— Salutare, tinere, a spus bătrânul. Îmi pare bine să te văd din nou.

Și deodată mi-a picat fisa. Mi-am adus aminte de cartea aceea pentru copii de Inga Moore, *Sid și cele șase cine*, cu o pisică unsă cu toate alifiile, care fermecase toți oamenii de pe stradă, mâncându-și astfel seară de seară cina la fiecare dintre ei. Bob reușise aceeași șmecherie. Bob și cele șase cine.

Într-un fel, asta dovedea că se simte foarte bine și că e fericit acasă la Belle. Dar era și un semn că se obișnuia cu o viață în care eu nu mai eram centrul universului lui. Cum zăceam noaptea în pat și încercam să mă gândesc la orice altceva în afară de piciorul care mă durea îngrozitor, am început să mă întreb ceva la care nu mă gândisem deloc de când îl întâlnisem pe Bob. Oare i-ar fi mai bine fără mine?

Era o întrebare onestă. Cui i-ar plăcea să-și ducă viața alături de un fost dependent de droguri, acum șchiop, fără bani și fără o slujbă bună? Cui i-ar plăcea să stea pe străzi, indiferent de vreme, și să fie împuns și înghiontit de trecători? Mai ales când se găseau și suflete mai prietenoase, cu vieți mai puțin complicate, care puteau să-ți ofere o masă ca lumea în fiecare zi.

Întotdeauna am avut impresia că îi pot oferi lui Bob un trai la fel de bun ca orice alt stăpân. Îmi ziceam că noi doi eram cei mai buni prieteni, că suntem făcuți din același aluat. Pentru prima dată de când ne întâlniserăm, nu mai eram atât de sigur de asta.

Capitolul 8

Om mai orb

E incredibil ce efect are durerea asupra minții omenești. Mai ales noaptea zaci pur și simplu așa, fără să poți dormi, halucinând și gândindu-te la cele mai nebunești lucruri. De exemplu, la un moment dat eu am început să-mi imaginez că am piciorul amputat. Mi-am închipuit că am o proteză în locul piciorului umflat și dureros pe care îl aveam acum – iar gândul ăsta chiar m-a făcut să mă simt mai bine.

Altă dată șchiopătam prin parcare a unui supermarket din cartier și am văzut un scaun cu roțile gol. Un bărbat cobora o rampă hidraulică din spatele unei dubițe, pe unde am presupus că va apărea curând proprietarul scaunului cu roțile. M-am gândit ce bine ar fi să mă pot deplasa fără să trebuiască să-mi folosesc piciorul. Pentru o fracțiune de secundă m-am gândit să fur scaunul. M-a cuprins rușinea de îndată ce gândul mi-a apărut în minte.

În unele nopți, cum zăceam cuprins de un soi de febră, am început să mă gândesc din ce în ce mai mult la Bob – sau, mai precis, cum ar fi să-l pierd pe Bob. Cu cât mă durea mai tare piciorul, cu atât eram mai convins că e gata să plece. Mi-l imaginam trăind cu bătrânul domn de la parter, unde ar fi răsfățat și i s-ar face toate poftele. Mi-l închipuiam zăcând la soare fără nici o grijă pe acoperișul din spatele

apartamentului lui Belle, în timp ce eu mă târam singur pe străzi, ducându-mă să vând *The Big Issue*.

Nu erau niște gânduri chiar așa de exagerate. La Belle petreceam din ce în ce mai mult timp singur, odihnindu-mă și dormind în camera mea. Drept urmare, aveam mai puțină răbdare cu Bob decât de obicei. El se strecura lângă mine în pat, așteptându-mă să-i arunc câțiva biscuiți, cum ne jucam noi de obicei, dar eu nu reușeam să mă mobilizez. Câteodată încerca să se încolăcească pe după piciorul meu, iar eu nu mai puteam să suport așa ceva. Piciorul meu era deja de un roșu violent, iar durerea nu mai contenea.

— Du-te și joacă-te cu altceva, Bob, îi ziceam, împingându-l la o parte.

El se dădea jos de pe mine fără tragere de inimă, apoi o pornea spre ieșire, aruncându-mi o privire dezamăgită. Nu era tocmai surprinzător că începea să caute afecțiune în altă parte, mi-am zis eu imediat după aceea.

„Nu prea i-am fost cine știe ce prieten de o bună bucată de vreme.“

Îmi dădeam seama că atitudinea asta nu era de folos nimănui și cu atât mai puțin mie, dar nu știam ce să mai fac ca să ies cumva din hăul întunecat care mă măcina încet de câteva săptămâni. Într-o dimineață însă m-am trezit și am decis că mi-a ajuns. Pur și simplu trebuia să fac ceva. Nu îmi mai păsa ce părere o să aibă doctorii despre mine sau despre trecutul meu: voiam niște soluții, voiam ca problema mea să dispară. M-am îmbrăcat, mi-am luat cârja și am pornit-o spre cel mai apropiat cabinet medical, ferm hotărât să fiu investigat cum se cuvine.

— Ce cârjă interesantă aveți, domnule Bowen! mi-a spus medicul când am intrat în sala de consultații.

— Nevoia e mama invențiilor, i-am spus, lăsându-mi parul ponosit într-un colț a camerei, după care am urcat pe masa de consultații, unde medicul a aruncat o privire la piciorul meu și la coapsă.

— Nu arată prea bine, a zis el. Trebuie să îl odihniți complet vreo săptămână. Puteți să vă luați liber de la lucru? m-a întrebat apoi.

— Nu prea, i-am răspuns. Vând *The Big Issue*.

— OK, atunci trebuie să aveți grijă să-l țineți permanent ridicat cumva, a spus el. De asemenea, o să vă rog să vă faceți o analiză de sânge D-Dimer, care arată dacă nu au apărut undeva cheaguri de sânge. Am impresia că asta e problema dumneavoastră.

— OK.

— Bun, dar ce să facem cu cârja asta a dumneavoastră? Eu zic că am putea găsi ceva mai bun decât o creangă de copac, a continuat el.

— Am vreo șansă la un scaun cu roțile? am zis, amintindu-mi brusc de cel pe care îl văzusem atunci în parcare.

— Mă tem că nu. Dar vă pot oferi o pereche de cârje decente până încercăm să reducem congestionarea și inflamația.

Până la ora prânzului, eram mândrul posesor al unei perechi de cârje metalice ca lumea, cu mânere din plastic, suport pentru brațe și un fel de suspensii. În scurt timp

am început să umblu bocănind încolo și-ncoace, împingându-mi picioarele în față. Eram extrem de conștient de felul în care probabil că arătam. Mă simțeam aiurea, chiar mai aiurea decât atunci când mergeam cu craca la sub-suoară. Puteam să-mi dau seama ce cred cei care mă vedeau. Era deprimant.

Dar îmi plânsesem destul de milă. Nu am mai pierdut vremea, ci m-am dus să-mi fac analiza aceea chiar a doua zi. Desigur, n-a fost foarte simplu. Să-i iei sânge unui dependent de heroină în recuperare e mai greu de zis decât de făcut.

Asistenta de la clinică m-a rugat să-mi suflec mâneca, dar când a dat să-mi găsească o venă, n-a reușit deloc s-o facă.

— Hm. Haideți să încercăm și la cealaltă mână, a spus ea.

Dar și acolo s-a întâmplat la fel. Am avut un schimb de priviri foarte grăitor. Nu era nevoie să-i dau nici o explicație.

— Poate ar trebui să mă lăsați pe mine, i-am zis.

M-a privit înțelegătoare și mi-a întins acul. Odată ce am găsit o venă la picior, am lăsat-o să ia mostra de sânge. Umilințele pe care le înduram ca dependent în recuperare erau nesfârșite, dar nu aveam de gând să le las să-mi stea în cale.

Peste câteva zile m-a sunat o doctoriță de la clinică și mi-a confirmat cele mai negre bănuieli. Mi-a spus că făcusem o tromboză venoasă profundă sau TVP.

— Aveți un cheag de sânge pe care am dori să-l investigăm suplimentar, mi-a spus ea. O să vă rog să mergeți la Spitalul Universitar pentru o ecografie.

Într-un fel, mă simțeam ușurat. Eu bănuisem tot timpul că îmi provocasem răul ăsta când zburasem până în Australia

și înapoi. Privind în urmă, acum îmi dădeam seama că îmi înăbușisem acest gând din tot soiul de motive stupide, în parte pentru că nu voiam să par un paranoic, dar și pentru că nu doream să mi se confirme bănuielile. Știam că TVP-urile pot provoca tot soiul de probleme, mai ales la sistemul cardiovascular – și în primul rând infarcte.

Știind toate astea, am stat cu destulă teamă vreo săptămână și ceva, cât timp am așteptat ziua ecografiei. Am continuat să merg cu Bob la muncă, dar o făceam mai mult de formă. Îmi era groază să nu fac ceva care să-mi declanșeze un infarct sau un atac cerebral. Ajunsesem chiar să nu mai interacționez cu Bob când stăteam fiecare pe găleata lui. Din când în când el mă privea, așteptând să-i dau o gustare înainte să ne începem numărul pentru călătorii din jur. Dar de cele mai multe ori mie nu-mi stătea mintea la asemenea lucruri, așa că mă întorceam în cealaltă parte. Privind în urmă, îmi dau seama cât de egoist am fost. Dacă l-aș fi privit pe Bob, sunt sigur că i-aș fi văzut dezamăgirea pe chip.

Când a venit ziua programării, m-am târât de-a lungul Euston Road până la Spitalul Universitar, unde am traversat o cameră plină cu femei gravide care așteptau la ecograf. Păream să fiu singura persoană care nu se bucura că e acolo.

M-a condus înăuntru un specialist care mi-a pus pe picior o grămadă de gel, astfel încât să poată mișca aparatul cu ușurință, la fel cum făcea și cu viitoarele mămică. A descoperit că aveam un cheag gigantic, de vreo cincisprezece centimetri. Specialistul m-a așezat pe un scaun și mi-a spus

că, după părerea lui, la început fusese un cheag micuț, dar se îngroșase și se fixase de-a lungul unei vene.

— Probabil că a apărut din cauza căldurii de-afară, iar după aceea ați înrăutățit lucrurile umblând așa, cu cheagul acolo, mi-a spus. O să vă scriu o rețetă pentru un medicament care să subțieze sângele. Asta ar trebui să vă rezolve problema.

Am răsuflat ușurat. Din păcate, nu scăpasem chiar cu totul.

Mi-a prescris un anticoagulant folosit adesea pentru a subția sângele celor cu risc ridicat de atac cerebral. Dar nu am citit cu atenție ce scria pe prospect. Nu m-am gândit că s-ar putea să apară și efecte secundare.

La câteva nopți după ce am început să iau medicamentele, m-am trezit pe la cinci dimineța ca să merg la baie. Afară era beznă, dar în apartament era suficientă lumină ca să-mi găsesc drumul până la baie și înapoi. Cum mergeam pe hol, am simțit că îmi picură ceva de-a lungul coapsei. Am aprins lumina și am descoperit îngrozit că aveam piciorul însângerat. Când m-am întors în cameră și am aprins lumina, am văzut că tot patul era plin de sânge.

Bob dormea dus într-un colț, dar s-a trezit. Și-a dat seama că era ceva în neregulă, așa că a sărit în picioare și a venit lângă mine.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce mi se întâmpla. Știam doar că trebuie să ajung la un spital – și asta cât mai repede. Mi-am tras pe mine o pereche de blugi și un pulover, apoi am dat năvală afară din apartament, luând-o spre Tottenham High Road, de unde bănuiam că o să pot prinde vreun autobuz.

Când am ajuns la Spitalul Universitar, m-au internat imediat. Mi s-a spus că anticoagulantul îmi subțiasse sângele

așa de mult, încât începuse să-mi curgă prin porii pielii slăbite în locurile unde obișnuiam să mă injectez.

M-au ținut la pat două zile, timp în care mi-au stabilit noul tratament. Până la urmă au căzut de acord să mă treacă pe un alt medicament, cu un efect diferit. Vestea proastă era că trebuia să mi-l injectez singur în stomac pentru o perioadă de până la șase luni.

Faptul că a trebuit să mă injectez singur a fost groaznic – asta din mai multe motive. În primul rând, o injecție direct în mușchii stomacului e dureroasă. Puteam simți cum conținutul seringii pătrunde în țesut. În al doilea rând, îmi aducea aminte de trecutul meu. Nu îmi plăcea ideea de-a avea de-a face din nou, zi de zi, cu o seringă și un ac.

Dar cel mai neplăcut a fost faptul că nu a avut efect.

Piciorul meu nu și-a revenit nici după ce mi-am făcut injecții vreo două săptămâni cu noul medicament. Nu puteam să merg mai mult de doi pași nici măcar în cârje. Începeam să îmi pierd orice speranță. Am început să-mi imaginez iarăși cum ar fi să-mi pierd piciorul cu totul. M-am întors la Spitalul Universitar și i-am explicat situația unuia dintre medicii care mă consultaseră în trecut.

— Cel mai bine ar fi să vă internăm din nou pentru o săptămână. O să verific cum stăm cu paturile libere, a spus el, ridicând receptorul telefonului.

Mie nu prea îmi convenea. Asta însemna că nu voi mai putea merge la lucru – și deja pierdusem două zile în spital. Dar știam că nu am cum să continui în halul în care eram. Cei de-acolo mi-au spus că a doua zi se eliberează un pat. Așa că în noaptea aceea m-am dus acasă și i-am explicat lui Belle cum stau lucrurile. A fost de acord să aibă grijă de Bob, lucru care m-a liniștit foarte tare. Știam că e fericit cu ea. În dimineața următoare m-am trezit și mi-am

pregătit o gentuță cu lucrurile pe care urma să le iau cu mine la spital.

Nu sunt tocmai cel mai grozav pacient. O sugerează chiar etimologia cuvântului: *patiens*, adică răbdător. Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi astfel. E foarte ușor să-mi distragi atenția.

La început, în primele câteva zile, nu am dormit prea bine, ba chiar am făcut nopți albe, chiar și atunci când mi-au dat medicamente care să mă ajute să adorm. De fiecare dată începeam să îmi evaluez viața. Zăceam întins pe pat și îmi făceam griji din orice: piciorul meu, starea mea de sănătate pe termen lung, locul meu de la stația Angel și, ca întotdeauna, lipsa banilor. De asemenea, stăteam întins și îmi făceam griji pentru Bob.

Ideea că ar trebui să o luăm fiecare pe drumul lui nu voia să dispară. Eram împreună de peste doi ani și jumătate, iar el îmi fusese cel mai loial prieten pe care ți-l puteai imagina. Dar toate prietenii trec prin mai multe faze și unele dintre ele se termină. Îmi dădeam seama că în ultimele câteva săptămâni nu fusesem cea mai plăcută companie. Poate că ar trebui să o întreb pe Belle dacă nu vrea să-l păstreze. Poate că ar trebui să-l întreb pe tipul de la celălalt apartament, de care pare-se că deja se legase într-o câțva. Evident că dacă l-aș fi pierdut, aș fi fost distrus. Era cel mai bun prieten al meu, reazemul meu. Nu mai aveam pe nimeni altcineva. În adâncul sufletului aveam nevoie de el ca să mă mențină pe calea dreaptă, ba câteodată chiar să mă ajute să nu-mi pierd mințile. Dar, în același timp, trebuia să iau decizia corectă. Zău că nu știam ce să fac. Și în clipa aceea mi-am dat seama. Nu era decizia mea.

După cum spune vechea zicală, pisicile își aleg stăpânul, nu invers. Așa se întâmplase și cu mine și Bob cu ani în

urmă. Dintr-un motiv sau altul, văzuse la mine ceva care l-a convins să mai rămână o vreme. Întotdeauna am crezut în karma, concepția conform căreia viața îți oferă atât cât dai, la rândul tău, lumii. Poate că prietenia lui îmi fusese oferită drept răsplată pentru vreun lucru bun pe care-l făcusem cu mult timp în urmă. Nu că mi-aș fi adus aminte să fi făcut prea mult bine. Acum trebuia să aștept și să văd dacă el o să mă mai aleagă o dată. Indiferent dacă voia sau nu să rămână cu mine, era decizia lui. A lui și numai a lui.

Eram sigur că urma să aflu răspunsul cât de curând.

Când am primit rezultatele ultimelor analize, mi s-a spus că dozajul medicamentelor primite anterior nu era suficient de puternic. Urmau să îl sporească, dar voiau să mă mai țină în spital, ca să fie siguri că medicamentele au efect.

— Mai durează doar vreo două zile, cât să vedem că funcționează și că nu mai apar efecte secundare, mi-a spus medicul.

Belle mi-a făcut o vizită scurtă, mi-a lăsat două cărți și niște benzi desenate și mi-a spus că Bob o duce bine.

— Cred că și-a mai găsit pe cineva de la care primește mâncare, pe lângă tipul acela în vârstă, mi-a spus ea râzând. Chiar zici că e *Bob și cele șase cine*.

După două zile s-a văzut clar că noul tratament îmi vindeca în sfârșit TVP-ul. Când mi-am privit piciorul, am văzut că începuse să se dezumfle, iar culoarea pielii revenea la normal. Asistentele și medicii au remarcat și ei asta, așa că s-au grăbit să mă pună din nou pe picioare.

— Nu-ți face bine să stai tolănit toată ziua în pat, domnule Bowen, îmi tot spunea unul din ei.

Așa că au insistat să ies din salon și să mă plimb pe coridor cel puțin de două ori pe zi. Era într-adevăr o plăcere să pot pași fără să mă schimonosesc de durere. Când mă rezemam pe picior, nu mai simțeam acea durere chinuitoare ce-l străbătea cu totul. Încă mă mai durea, dar era mult mai bine ca înainte.

Doctorii s-au ținut de cuvânt, așa că, după o săptămână de la internare, mi-au spus că pot pleca acasă. I-am trimis Bellei un SMS cu vestea bună. Mi-a răspuns că o să încerce să vină la spital spre sfârșitul după-amiezii și c-o să ne întâlnim acolo.

Hârțogăria spitalului a durat mai mult decât sperasem, așa că atunci când mi-am scos pijama, m-am îmbrăcat, mi-am strâns lucrurile și am pornit schiopătând spre ieșirea care dădea în Euston Road, aproape că se înserase. Încă mai foloseam cârjele, dar nu prea mai aveam nevoie de ele. Puteam să-mi sprijin greutatea pe piciorul respectiv fără să mă doară prea mult.

Belle îmi trimisese un nou mesaj, în care îmi spunea că ne vedem în fața spitalului.

„Nu pot intra în spital. Îți explic când ne vedem“, scrisese ea.

Stabiliserăm să ne întâlnim lângă noua și oribila sculptură modernă din fața intrării principale. Unii din angajații spitalului vorbeau despre acea operă de artă, o piatră șlefuită gigantică, de șase tone. Pare-se că spitalul plătise zeci de mii de lire pe ea, iar rostul ei era să-i facă pe pacienți și pe vizitatori să se „simtă mai bine“ la venire sau la plecare. Pe mine nu m-a impresionat în mod deosebit, dar m-am bucurat la propriu văzând-o când aerul rece al serii mi-a izbit trupul. M-am sprijinit câteva clipe de ea, încercând să-mi recapăt suflarea după ce străbătusem fără cârje numeroasele coridoare, care mie mi s-au părut lungi de câțiva kilometri.

Am ajuns acolo cu câteva minute mai devreme, așa că nu se vedea nici urmă de Belle. Nu era deloc surprinzător, dată fiind ora aleasă. Parcă vedeam cum se aglomerează șoselele din pricina orei de vârf. Mă resemnasem cu gândul că o să aștept câtva timp, dar, spre bucuria mea, chiar atunci am văzut-o apărând dinspre stația de autobuz de peste drum. Ducea o sacoșă mare, cu mânere, în care am presupus că avea niște haine curate și geaca mea. La început n-am văzut nimic, dar când s-a apropiat un pic, am observat un smoc de blană roșcată ieșind prin partea de sus a sacoșei, printr-o deschizătură a fermoarului.

Când a ajuns la poalele treptelor, am văzut căpățâna răsărind din sacoșă.

— Bob, am spus eu vesel.

În clipa când mi-a auzit vocea, a început să se zbată, vrând să scape din sacoșă. În secunda următoare stătea cu labele din față agățate de brațul lui Belle, iar cu cele din spate rezemate pe marginea de sus a sacoșei, gata să sară.

Ne mai despărțeau câțiva metri, când Bob s-a aruncat de pe sacoșă direct spre mine. A fost cel mai athletic salt pe care-l văzusem vreodată la el, ceea ce însemna ceva.

— Hopa! Ai grijă, amice, i-am zis, aplecându-mă în față ca să-l pot prinde, după care l-am strâns la piept.

S-a lipit de mine ca o scoică ce se prinde disperată de o stâncă bătută de valuri. Apoi și-a vârât botul în gâtul meu și a început să își frece obrazii de mine.

— Sper că nu te-ai supărat, dar de asta n-am putut intra. A trebuit să-l iau cu mine, mi-a spus Belle, toată numai zâmbet. M-a văzut cum strângeam câteva lucruri de-ale tale și parcă a dat strechea în el. Cred că și-a dat seama că vin să te iau.

Orice îndoieli voi fi avut în privința viitorului nostru împreună, ele au dispărut într-o clipită. Pe drumul spre casă

Bob a stat călare pe mine – la propriu. În loc să îmi stea alături, mi s-a așezat în poală, mi s-a suit pe umeri și și-a pus labele pe pieptul meu, torcând mulțumit în tot acest timp.

Era ca și cum nu ar mai fi vrut să-mi dea drumul vreodată. Și eu simțeam exact la fel.

Se spune că nu există om mai orb decât cel care nu vrea să vadă. În zilele și săptămânile ce au urmat mi-am dat seama că nu am vrut – sau, poate, nu am putut – să văd ceea ce era absolut evident. Bob nu numai că nu-și dorise să mă părăsească, ci încercase din răputeri să mă ajute, să-mi aline durerea și să mă facă să mă însănătoșesc. Îmi acordase spațiul necesar pentru a mă recupera. Dar avusese și grijă de mine, fără ca eu s-o știu.

Belle mi-a povestit că de fiecare dată când dormeam, Bob venea să vadă ce fac. Se întindea pe pieptul meu, ba chiar făcea din când în când verificări sumare.

— Te atingea cu lăbuța pe frunte și aștepta să vadă ce faci. Cred că voia să se asigure că mai ești printre noi, mi-a spus ea cu un zâmbet.

În alte dăți, mi-a povestit Belle, se încolăcea pe după piciorul meu.

— Parcă voia să te lege, ca un garou sau ceva de genul ăsta. Era ca și cum voia să-ți curme durerea, mi-a spus. Numai că tu te foiai întotdeauna, așa că nu apuca să stea acolo prea mult. Dar știa unde te doare și era clar că încercă să te ajute cumva.

Eu nu văzusem nimic din toate astea. Mai grav, de fiecare dată când Bob încercase să mă înveselească atunci când eram treaz, eu îl alungasem de lângă mine. Fusesem

egoist. Bob mă iubea – și avea nevoie de mine – la fel de mult pe cât îl iubeam și aveam nevoie și eu de el. Asta nu aveam să mai uit.

Pentru că am zăcut la pat zile în șir, am avut ocazia să îmi concentrez mintea și la altceva. La câteva săptămâni după ce m-am pus din nou pe picioare, am făcut poate cel mai important pas din ultimii ani. Poate chiar din întreaga mea viață.

Când am auzit într-adevăr acele cuvinte la o consultație de rutină cu consilierul meu de la clinica pentru dependenți din Camden, la început nici nu le-am priceput.

— Cred că ai ajuns la final, James, mi-a spus el.

— Scuze, ce vreți să spuneți cu asta?

— O să-ți scriu ultima rețetă. Eu zic să mai iei medicamente câteva zile, iar după asta poți să te consideri recuperat.

De-acum veneam de câțiva ani la clinica aceea. Ajunsesem acolo complet dărâmat, dependent de heroină și gonind la vale spre o moarte prematură. Grație unei suite minunate de consilieri și asistente medicale, de atunci am început să-mi croiesc drumul anevoios spre normalitate.

După ce am scăpat cu totul de heroină și apoi de metadonă, acel medicament numit Subutex – pe atunci nou pentru mine – m-a ajutat, încet, dar sigur, să scap complet de opiacee. În momentul respectiv luam Subutex de vreo șase luni.

Era considerat un medicament minune și, cel puțin din punctul meu de vedere, exact asta și era. Mă ajutase să-mi reduc încet și fără hopuri nevoia de droguri. Doza de Subutex

îmi fusese redusă constant, mai întâi de la opt la șase miligrame, iar apoi de la patru la două. De acolo am ajuns la doze și mai mici, de 0,4 miligrame. Procesul decursese destul de lin, mult mai lin decât prevăzusem eu.

Așa că nu știu de ce, dar în dimineața aceea, când am părăsit clinica, eram destul de îngrijorat la gândul că voi înceta cu totul să iau Subutex. Ar fi trebuit să fiu încântat. Ajunsesem la momentul acela despre care îmi vorbise unul dintre consilieri, acea aterizare blândă cu avionul. Dar, în chip ciudat, eu eram tensionat și am rămas așa și în următoarele două zile.

În prima noapte, de exemplu, am început să transpir și să am ușoare palpații. Nu erau ceva grav. Nu se comparau nici pe departe cu cele avute când renunșasem la metadonă. Alea fuseseră groaznice. Era ca și cum mă așteptam să mi se întâmple ceva neplăcut, să am nu știu ce reacție extremă. Dar nu s-a întâmplat nimic. M-am simțit... pur și simplu m-am simțit bine.

Bob rezona la stările mele și și-a dat seama că aș mai avea nevoie de puțină dragoste și atenție. Nu a făcut nimic evident. Nu mi-a făcut unul din acele controale medicale ale lui de la miezul nopții, nici nu m-a bătut ușor cu lăbuța pe frunte, ca să vadă dacă mai respir. Doar s-a așezat mai aproape cu câțiva centimetri de mine pe canapea și își mai freca din când în când capul de gâtul meu.

Următoarele câteva zile mi-am văzut de viață ca de obicei. Bob și cu mine ne întorseserăm în apartamentul din Tottenham și ne obișnuiserăm iar cu traiul de-acolo. Era atât de bine să pot umbla iar omenește și să pot merge pe bicicletă, cu Bob ca pasager!

La final am avut o ușoară senzație de banalitate dezamăgitoare. La cinci sau șase zile după ce promisem ultima

rețetă, am scos folia din cutie și am văzut că nu mai am decât o singură pastilă. Am scos pastila ovală din lăcașul ei, am ținut-o sub limbă până s-a dizolvat, apoi am dat pe gât un pahar cu apă. Am mototolit folia și am aruncat-o pe podea, ca s-o prindă Bob.

— Poftim, amice. Asta e ultima folie cu care o să mai ai ocazia să te joci.

În seara aceea m-am culcat pregătit pentru o noapte grea. „N-o să adorm în veci“, mi-am zis. Eram sigur că trupul meu o să fie muncit de chinurile sevrăjului. Mă așteptam la coșmaruri, la halucinații, la frământări și perpeliri nesfârșite. Dar nu a fost deloc așa. Nu s-a întâmplat nimic. Poate că pur și simplu teama mă storsese de puteri, dar imediat ce am pus capul pe pernă, am adormit buștean.

A doua zi dimineața, când m-am trezit, m-am dezmeticit și m-am gândit: „Mamă! Gata. Sunt curat“. M-am uitat pe geam la orizontul londonez. Din păcate, cerul nu era albastru și superb. Nu am trăit un clișeu chiar atât de tipic. Dar, ce-i drept, era senin. Și, la fel ca atunci când mă lăsasem de metadonă, părea cumva mai luminos și mai colorat.

Știam că zilele, săptămânile, lunile și anii care se întindeau în fața mea nu o să fie ușori. Vor exista cu siguranță perioade când mă voi simți stresat, deprimat și nesigur, și știam că în acele clipe tentația săcâitoare va reveni și că mă voi gândi să iau ceva care să-mi amortească durerea, să-mi sufoce simțurile.

De aceea și începusem de fapt să iau heroină. Singurătatea și deznădejdea m-au împins în brațele ei. Dar acum eram hotărât să nu repet aceeași greșeală. Viața mea nu era perfectă, ba chiar dimpotrivă. Dar era de un milion de ori mai bună decât cea de atunci când devenisem dependent.

Pe atunci nu puteam să văd dincolo de momentul următoarei doze. Acum parcă puteam întrezări o cale de ieșire. Știam că pot să perseverez și să merg mai departe pe ea.

Începând din acea zi, de fiecare dată când simțeam că mă lasă voința, îmi spuneam: „Stai așa! Nu, nu mai dorm pe străzi, nu mai sunt singur, nu mai sunt deznădăjduit. N-am nevoie de așa ceva“.

O vreme am continuat să merg la consiliere, dar în scurt timp n-am mai avut nevoie nici de asta. După vreo lună de la ultima pastilă de Subutex, consilierul mi-a dat undă verde.

— Nu mai e nevoie să ne întâlnim, mi-a zis el, conducându-mă spre ușă. Mai dă-ne un semn din când în când. Eu îți urez succes. Și felicitări.

Și mă bucur să pot spune că de atunci nici nu l-am mai văzut.

Capitolul 9

Seara cea mare a lui Bob

Mergeam spre sud de-a lungul Tamisei, traversam podul Waterloo, iar luminile de la Palatul Westminster și de la London Eye străluceau puternic în aerul rece de noiembrie. Trotuarul era plin de oameni. Cei mai mulți mergeau în aceeași direcție: veneau dinspre West End și dinspre centru și se îndreptau spre liniile de metrou de la gara Waterloo. Unii aveau fețe obosite, căci se duceau acasă după o zi mai lungă la birou, iar alții erau într-o dispoziție mai veselă, căci petrecuseră o seară în oraș, în West End.

Era aproape 22.30, ceea ce pentru ei însemna sfârșitul zilei. Pentru mine și Bob era însă începutul unei nopți ce se anunța foarte-foarte lungă.

Cei de la *The Big Issue* mă convinseseră să iau parte la un eveniment organizat de ei. Citisem prima dată despre el acum câteva luni, într-un număr al revistei. Se chema „Seara cea mare” și era gândit să coincidă cu aniversarea celor optsprezece ani de existență ai revistei. Cu acest număr în minte, unei minți sclipitoare i s-a părut că ar fi o idee bună să organizeze un marș nocturn de optsprezece kilometri pe străzile Londrei.

Ideea era ca niște cetățeni obișnuiți să se plimbe prin orașul pustiu, între orele zece seara și șapte dimineața, alături de un grup de vânzători ai *The Big Issue*, astfel încât

să vadă un pic cum e să trăiești la limită și să dormi pe străzi. Reclamele din revistă o descriau ca pe „o oportunitate fantastică de a te alătura altor iubitori de aventură, uniți de dorința de a-i ajuta pe cei lipsiți de adăpost și pe cei vulnerabili de pe tot întinsul Regatului Unit“. Nici nu ajunseseam încă la locul unde urma să înceapă evenimentul, că am și început să mă întreb dacă nu cumva e o aventură prea îndrăzneță pentru mine și Bob, ținând cont în primul rând de problemele avute recent la picior. Era o noapte foarte rece, iar temperatura scădea simțitor cu fiecare minut ce trecea.

Luasem decizia de a participa din două motive. În primul și-n primul rând, aveam ocazia să câștig câteva lire în plus. Fiecare vânzător care participa la marș avea dreptul la douăzeci și cinci, chiar treizeci de exemplare gratuite din *The Big Issue*. Asta însemna un câștig potențial de șaizeci de lire. Pe lângă asta însă, evenimentul mi se părea și o șansă de a vorbi cu oamenii despre revistă și despre traiul celor care o vând.

În ciuda relației mele cu firma, care avusese suișuri și coborâșuri, încă mai credeam în misiunea revistei. Ea reprezenta, neîndoielnic, o posibilitate de salvare pentru mulți oameni care trăiau pe străzi. Pe mine mă ajutase clar și, în decursul timpului, reușise chiar să-mi ofere o direcție și un rost în viață – și îndeajuns de mulți bani ca să-mi achit cheltuielile traiului.

Urma să ne întâlnim la cinematograful IMAX de la sensul giratoriu din sudul podului Waterloo. Era un amplasament nimerit. Cu puțin timp în urmă, sensul giratoriu – bun, de fapt labirintul de pasaje pietonale betonate de sub el – găzduise mahalaua numită de londonezi Orașul de Carton. În anii 1980 și la începutul anilor 1990 acolo locuiau peste

două sute de „oameni ai străzii“, cum ne ziceau lucrătorii sociali. Mulți dintre cei care își petreceau timpul acolo erau drogați sau alcoolici aflați în trecere, dar destui și-au construit adăposturi stabile din cutii de carton și paleți de lemn. Unii aveau chiar sufragerii și dormitoare cu saltele. Vreme de cincisprezece ani locul acela a fost un adăpost, chiar dacă nu întotdeauna unul sigur. Am stat și eu acolo pentru scurt timp în ultimele sale zile, la sfârșitul lui 1997 și începutul lui 1998, atunci când toată lumea a fost evacuată pentru a face loc noului cinematograf IMAX.

Nu îmi aminteam prea bine locul, dar când am intrat în holul IMAX-ului, am văzut că organizatorii încropiseră o mică expoziție foto cu istoria Orașului de Carton. Mergând așa, cu Bob pe umăr, am privit pe rând fotografiile granulate, alb-negru, încercând să descopăr fețe cunoscute. S-a dovedit însă că mă uitam în direcția greșită.

— Bună, James, am auzit o voce de femeie în spatele meu.

Am recunoscut-o imediat.

— Bună, Billie, i-am răspuns.

Mă împrietenisem cu Billie prin 2000, când viața mea intrase în cea mai întunecată perioadă a ei. Ne ajutam reciproc și ne țineam de urât unul altuia. Nu ne cunoscuserăm decât după dispariția Orașului de Carton, când ne îngrămădiserăm laolaltă ca să ne apărăm de frig într-unul din adăposturile acelea temporare pe care organizațiile umanitare ca Centrepoin sau St Mungo's obișnuiau să le ridice în lunile de iarnă.

Am aflat că și Billie reușise să-și schimbe cursul vieții. Avusese o revelație într-o noapte, când dormea pe o stradă din centrul Londrei și a fost deranjată din somn de un vânzător al revistei *The Big Issue*. La început s-a enervat pe

el pentru că o trezise. Nici nu știa ce e cu revista aia. Dar apoi s-a uitat prin ea și a prins ideea. După aceea și-a refăcut viața, iar acum, zece ani mai târziu, era un exemplu de succes pentru Fundația The Big Issue.

Ne-am amintit despre vremurile oribile de demult la o ceașcă de ceai.

— Mai ții minte cortul ăla de la arcada de lângă palat, din iarna aia când a nins grozav de mult? a întrebat ea.

— Da. În ce an era? 1999 sau 2000? Sau 2001? am întrebat eu.

— Nu mai știu. Toată perioada aia e cumva așa, în ceață, nu? mi-a răspuns ea, dând resemnată din umeri.

— Da. Și totuși uite că suntem aici, ceea ce nu prea putem spune despre unii dintre amărâții cu care umblam pe atunci.

Numai cerul știe câți dintre cei care trăiau pe străzi pieriseră de frig sau din cauza drogurilor ori violenței.

Billie era foarte dedicată acestui marș.

— Oamenii o să își facă o idee despre viața pe care am dus-o noi, mi-a zis. Nu vor putea să o întindă pur și simplu acasă și să se vâre într-un pat cald, ci vor trebui să stea aici, afară, cu noi.

Eu nu eram chiar atât de sigur. Nici un om, indiferent cât de bine intenționat ar fi, nu poate înțelege cu adevărat ce înseamnă să trăiești pe stradă.

La fel ca mine, Billie avea și ea un tovarăș. Al ei era un *border collie* plin de viață, numit Solo. Se măsură din priviri cu Bob din cinci în cinci minute, dar până la urmă au decis amândoi că nu au de ce să-și facă griji.

Puțin înainte de 22.30, a apărut și John Bird, cel care fondase *The Big Issue*. Îl întâlnisem de câteva ori și mi se păruse un tip charismatic. Ca de obicei, și-a jucat rolul cu

brio, însuflețindu-i pe toți cu un mic discurs despre impac-tul revistei în cei optsprezece ani de existență. Se strânseseră mai bine de o sută de oameni, asta pe lângă câteva zeci de vânzători, coordonatori și alți membri ai echipei. Am ieșit împreună în noapte, înșirați unul lângă altul, așteptând numărătoarea inversă a lui John Bird.

— Trei, doi, unu! a țipat el și am pornit cu toții.

— Gata, Bob, pornim, am zis eu, asigurându-mă că e așezat confortabil pe umerii mei.

Pentru mine a fost o adevărată călătorie în necunoscut. Pe de-o parte nu eram sigur că piciorul meu va rezista la optsprezece kilometri de drum și chin, dar pe de altă parte eram pur și simplu încântat că scăpasem de cârje și că puteam să merg din nou normal. Era o ușurare imensă că nu mai trebuia să fac tot timpul „tronc, tronc, tronc“ când mergeam pe stradă, că nu mai eram silit să-mi împing picioarele în față la fiecare pas. Așa că, pe când porneam în prima etapă a călătoriei noastre, de-a lungul malului sudic al Tamisei și peste podul Millennium, mi-am zis să mă bucur pur și simplu de asta.

Ca de obicei, Bob atrăgea atenția tuturor. Atmosfera era una festivă, iar mulți dintre membrii fundației au început să îl pozeze în timp ce mergeam. El nu era chiar în dispoziția lui cea mai prietenoasă, dar era de înțeles. Ora lui de culcare trecuse de mult și îl afecta frigul care venea dinspre Tamisa. Dar eram echipat cu o rezervă generoasă de gustări, cu apă și un castron pentru el. Primisem asigurări că la fiecare popas vom găsi și câte un castron cu lapte. O să încercăm să ne prezentăm cât mai bine, mi-am zis în sinea mea.

Bob și cu mine ne-am găsit locul într-un grup din mijlocul procesiunii care își croia drum de-a lungul râului.

În el erau, amestecați, studenți, oameni de la organizațiile umanitare, dar și câteva femei trecute de prima tinerețe. Se vedea clar că erau oameni care voiau din toată inima să fie de ajutor într-un fel sau altul. Una dintre femei a început să mă întrebe chestiile obișnuite: „De unde te tragi?“, „Cum ai ajuns pe stradă?“

În ultimii zece ani îmi spuseseam povestea de sute de ori. Explicasem cum venisem din Australia în Londra la optsprezece ani. Eu eram născut în Anglia, dar părinții mei au divorțat, apoi mama m-a luat cu ea când s-a mutat în emisfera sudică. În anii care au urmat ne-am schimbat domiciliul de colo colo, iar eu am intrat în tot soiul de belele. Când am ajuns la Londra, speram să trăiesc din muzică, dar nu mi-a ieșit. Stăteam cu sora mea vitregă, dar m-am certat cu soțul ei. Am început să dorm pe canapelele prietenilor, iar în cele din urmă am epuizat toate locurile unde puteam să trag peste noapte. Am ajuns pe stradă, iar de atunci toate au început să-mi meargă din rău în mai rău. Mai încercasem eu droguri și înainte, dar când am ajuns pe stradă, asta a devenit un stil de viață. Numai așa puteam să-mi șterg din minte faptul că eram singur și că viața mea o luase complet aiurea. Asta îmi amorțea durerea.

Tot vorbind, am trecut pe lângă o clădire din apropierea podului Waterloo, unde mi-am adus aminte că dormisem de câteva ori.

— Nu am stat aici prea des, i-am spus doamnei, arătându-i clădirea. Într-una din nopțile petrecute acolo un tip a fost jefuit și i s-a tăiat gâtul în somn.

Doamna m-a privit, iar chipul i-a devenit pământiu.

— A murit? m-a întrebat ea.

— Nu știu. Am fugit, i-am răspuns. Sincer să fiu, nu-ți faci griji decât pentru tine, cum să treci cu bine de fiecare

noapte. Fiecare e pe cont propriu. La asta te reduce viața pe stradă.

Femeia a rămas pe loc și a privit o clipă pragul ușii, ca și cum ar fi rostit o rugăciune scurtă, tăcută.

După o oră și jumătate am ajuns la primul popas – restaurantul plutitor Hispaniola de pe malul nordic al Tamisei.

M-am servit cu o porție din supa ce ne-a fost oferită, iar Bob a lipăit un pic din laptele pe care i-l pregătise cu dragălașenie cineva. Toată povestea îmi crea o senzație tare plăcută și contabilizam deja kilometrii parcurși – și pe cei care aveau să urmeze.

Dar după aceea, în timp ce debarcam de pe vas, am întâmpinat o mică problemă. Poate pentru că își încărcase bateriile sau poate fiindcă știa că piciorul meu nu își revenise sută la sută, Bob a decis să coboare singur pe țarm. În timp ce tropăia delicat pe pasarelă, îndeajuns de departe de mine încât să întindă lesa la maximum, a dat cu nasul de un alt vânzător al revistei *The Big Issue*, care tocmai urca la bord împreună cu un câine, un bull-terrier Staffordshire. Câinele i-a pus instantaneu gând rău lui Bob, iar eu a trebuit să sar între cei doi, cu brațele și picioarele întinse, ca să-l împiedic să se năpustească asupra lui. Ca să fiu corect față de celălalt tip, trebuie să spun că l-a muștrat zdravăn pe câine, ba chiar i-a tras și o palmă peste bot. Bull-terrierii Staffordshire sunt cunoscuți pentru violența lor, iar cel de față nu cred să fi fost astfel. Era doar curios, nu agresiv. Din păcate, l-a speriat zdravăn pe Bob. După ce ne-am reluat marșul, s-a lipit cu totul de mine, în parte din pricina nervozității, dar în primul rând pentru că ăsta era felul lui de a se apăra de frig. De pe Tamisa se ridica o ceață care îți pătrundea până la oase.

O parte din mine voia să închei toată distracția și să-l duc pe Bob acasă. Dar am vorbit cu doi dintre organizatori,

care m-au convins să merg mai departe. Din fericire, imediat ce ne-am îndepărtat de râu, temperatura a mai crescut puțin. Am străbătut West End și de-acolo am luat-o spre nord.

Am început să vorbesc cu un alt cuplu, o tânără blondă și frumoasă și iubitul ei francez. Ei erau mai interesați de povestea întâlnirii dintre mine și Bob. Mie îmi convenea de minune. Plimbarea prin Londra îmi trezea numeroase amintiri, multe dintre ele prea sumbre și tulburătoare pentru a fi puse în cuvinte. Ca dependent de heroină care trăia pe străzi, am fost nevoit să mă dedau la lucruri oribile doar pentru a supraviețui. Nu simțeam nevoia să împărtășesc cu nimeni acele detalii.

În primii șapte-opt kilometri piciorul meu a fost în regulă. Eram prea concentrat la ceea ce se întâmpla în jur ca să mă mai gândesc la el. Numai că, pe măsură ce înaintam în noapte, începeam să simt o durere puternică în locul unde fusese TVP-ul. Deși mă pregătisem, tot era supărător.

În următoarea oră am reușit să ignor suferința. Însă de fiecare dată când ne opream să bem o cană de ceai, simțeam o durere ascuțită în picior. La începutul marșului stătusem în mijlocul procesiunii, alături de majoritatea celor care colectau fonduri. Apoi am început să alunec tot mai în urmă, până când am ajuns la coadă. Vreo doi dintre colecatorii de fonduri și un tip de la birourile *The Big Issue* asigurau ariergarda, așa că am mers vreun kilometru și ceva alături de ei. Doar că de câteva ori a trebuit să rămân în urmă, ca să-l las pe Bob să-și facă nevoile și ca să fumez o țigară. Și, brusc, ne-am dat seama că ne pierduserăm de restul grupului.

Următorul popas oficial era în Camden, la pubul Roundhouse, la câțiva kilometri distanță. Nu mă vedeam în stare să ajung atât de departe. Așa că, atunci când am trecut prin dreptul stației unui autobuz de noapte care mergea în direcția locuinței noastre, am luat o decizie.

— Ce zici, Bob, renunțăm?

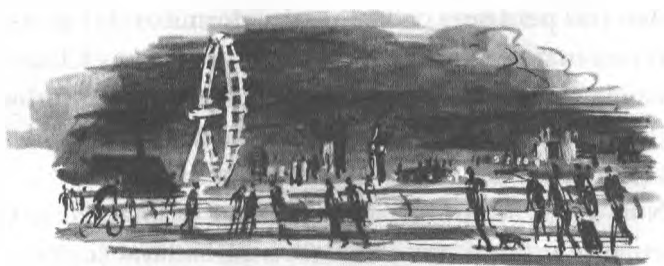
Nu mi-a răspuns nimic, dar mi-am dat seama că e gata să meargă la culcare. Când a apărut un autobuz și și-a deschis ușile, Bob a sărit înăuntru și s-a cocoțat pe un scaun, radiind de fericire că ajunsese la căldură.

Autobuzul era surprinzător de aglomerat, având în vedere că era trecut de trei dimineața. Noi stăteam în spate și eram înconjurați de un grup de petrecăreți încă exaltați după noaptea petrecută în West End sau pe unde or fi fost. Pe scaune mai ședeau și vreo doi tipi singuratici, care arătau de parcă rățăceau către nicăieri. Evident, fusesem și eu acolo, fusesem și eu ca ei. Dacă mi-aș fi făcut de fiecare dată câte un tricou comemorativ, acum aș fi avut un dulap plin cu ele.

Dar asta era trecutul. În seara asta mă simțeam foarte diferit. În seara asta eram destul de mulțumit de mine. Știu că pentru unii oameni nu e o mare realizare să mergi vreo zece kilometri, dar pentru mine faptul că ajunsesem atât de departe, cu un picior care acum câteva săptămâni era în halul în care era, însemna echivalentul încheierii maratonului londonez.

Avusesem ocazia să revăd și niște chipuri cunoscute – în special pe Billie. Mă bucurasem tare mult să o reîntâlnesc și să aflu cum o mai duce. Una peste alta, aveam senzația că făcusem ceva pozitiv, că dăruisem și eu ceva la rândul meu. În toți anii din urmă oamenii îmi oferiseră foarte multe, mai ales că eu nu aveam ce să ofer în schimb. Sau cel puțin nu credeam că am ce să ofer. Seara aceea mi-a dovedit că

nu e neapărat așa. Toți putem contribui cu ceva, indiferent cât de puțin. De exemplu, faptul că mi-am împărtășit experiențele în seara respectivă m-a făcut să simt că mi-am creat o legătură cu câțiva oameni și, poate, că le-am deschis ochii un pic în privința traiului pe străzi. Nu era puțin lucru. Valora ceva. Ca și mine, am început să-mi spun în sinea mea.

Capitolul 10

Povești despre două orașe

Am tras perdeaua de la fereastra dormitorului și m-am uitat pe geam la acoperișurile din nordul Londrei. Era clar că vremea de iarnă promisă de meteorologi își terminase călătoria începută în Siberia sau în cine știe ce alt loc dezo-lant și înghețat din care se pornise spre noi.

Nori groși, de un gri metalic, erau îndesați deasupra capetelor noastre și puteam auzi vântul suflând și șuierând pe-afară. Dacă exista vreo zi potrivită să te cuibărești în casă, atunci asta era aceea. Din păcate, eu nu puteam să-mi permit luxul ăsta.

Eram mai strâmtorat ca de obicei. Nu plătisem nici gazul, nici curentul, așa că apartamentul era rece ca o peșteră. Bob se obișnuise să se îngheșuie noaptea cât mai aproape de patul meu, ca să profite puțin de căldura generată de mine sub plapumă. Deocamdată ideea de bază era că voi fi nevoit să vând în continuare *The Big Issue*, așa că nu-mi puteam permite să-mi iau iarăși zile libere, chiar dacă vremea se anunța atât de neplăcută cum era astăzi.

Așa că, în timp ce-mi pregăteam rucsacul, singura întrebare era dacă să-l iau sau nu pe Bob cu mine. Ca întotdeauna, el trebuia să hotărască asta. Știam că de obicei nu dă greș.

Pisicile – la fel ca multe alte animale – se pricep foarte bine la „prezicerea” vremii și a altor fenomene naturale. De

exemplu, se pare că sunt în stare să detecteze din timp un cutremur sau un *tsunami*. Cea mai probabilă explicație pe care am auzit-o este că au o sensibilitate crescută la presiunea atmosferică. Prin urmare, simt și schimbările din aer care anunță venirea vremii urâte. Bob își dovedise acest talent când își dăduse seama din timp că urma să plouă. Nu-i plăcea deloc să se ude, așa că de multe ori se făcea covrig și refuza să vină cu mine, chiar dacă vremea părea să fie bună. Iar mai târziu, după o oră sau două, când eu eram afară, mă prindea câte o furtună de ziceai că vine potopul.

Așa că atunci când i-am arătat lesa și eșarfa, iar el a venit spre mine la fel ca de obicei, mi-am zis că instinctele lui meteorologice îi spun că poate ieși liniștit din casă.

— Ești sigur, Bob? l-am întrebat. Pot să mă duc și singur astăzi. Nu mă supăr.

I-am ales una dintre cele mai groase și mai călduroase eșarfe. I-am legat-o strâns la gât și am ieșit în lumea cenușie de afară.

De cum am pus piciorul în stradă, vântul mi-a tăiat pielea ca un bisturiu. Era așa de rece, că te ustura. Am simțit cum burtica lui Bob se încovriga în jurul cefei mele și mai strâns decât de obicei.

Mă îngrozeam la gândul că o să trebuiască să aștept o jumătate de oră în stație, dar, din fericire, autobuzul a venit în câteva minute, astfel că Bob și cu mine am pornit-o la drum. Am simțit cum caloriferul de sub scaun îmi încălzea dosul picioarelor, ceea ce mi-a produs o bucurie de scurtă durată. Dar peste puțin timp situația avea să se înrăutățească și mai tare.

Nu au trecut nici zece minute din călătoria noastră, când am început să observ primii fulgi de zăpadă rostogolindu-se în jurul nostru. Inițial au părut să fie doar câțiva, dar s-au

înmulțit foarte repede, până când aerul s-a umplut de fulgi mari și pufoși, care se lipeau deja de trotuar și de capotele mașinilor parcate.

— Nu prea îmi place ce văd, i-am spus lui Bob, care era fascinat de transformarea prin care treceau străzile.

Până am ajuns la parcul Newington, la mai bine de un kilometru de stația Angel, circulația se blocase aproape cu totul. Mă confruntam cu un paradox, cu un cerc vicios: știam că n-o să-mi fie ușor să strâng câteva lire pe vremea asta și în niște condiții atât de dificile, dar, pe de altă parte, nici nu mai aveam deloc bani. Nici măcar nu eram sigur că am îndeajuns ca să mă întorc acasă, darămite să mai și pun niște bănuți în contorul electric mâine ori în zilele următoare.

— Haide, Bob. Dacă e să câștigăm ceva pe ziua de azi, mai bine mergem pe jos ultimul kilometru, i-am spus eu șovăitor.

Am coborât din autobuz și am descoperit că toți oamenii înaintau cu viteza melcului, cu chipuri sumbre și pășind grijulii pe o suprafață ce începea să fie din ce în ce mai înșelătoare. Pentru Bob însă era o lume nouă și fascinantă, pe care era nerăbdător să o exploreze. Îl urcasem pe umăr, ca de obicei, dar nu am mers nici câțiva metri, că a și început să-și schimbe poziția, pregătindu-se să sară jos.

Nu mă gândisem nici o clipă la asta, dar de cum l-am lăsat pe pământ, mi-am dat seama că era prima dată când Bob avea contact cu zăpada, cel puțin de când îl știam eu. Am stat și l-am privit cum își vără încetișor o lăbuță în pudra albă, apoi cum se retrage pentru a admira urma lăsată pe suprafața imaculată. Mi-am imaginat o clipă cum o fi să vezi lumea prin ochii lui. Probabil că era foarte ciudat să vezi că toate s-au înălbit așa, brusc.

— Haide, amice, nu putem zăbovi aici toată ziua, i-am spus după câteva minute.

Ningea așa de puternic, încât ne era greu să vedem la doi pași în fața noastră.

Bob se distra în continuare afundându-și și apoi ridicându-și lăbuțele din zăpada care se tot depunea. Până la urmă însă a ajuns să aibă toată burtica acoperită cu cristale mici, albe.

— Hai, amice, să te punem la loc, i-am zis, apucându-l și urcându-l înapoi pe umerii mei.

Acum problema era că ningea atât de des și de constant, încât zăpada se așeza pe amândoi. La fiecare câțiva metri trebuia să-mi curăț cu mâna câțiva centimetri de zăpadă proaspătă de pe umeri, apoi să fac la fel și cu Bob.

Aveam la mine o umbrelă destul de veche și de parădită, pe care am scos-o din rucsac. Numai că pe vântul acela puternic era complet inutilă, așa că am renunțat rapid la ea.

— N-avem de ales, Bob, i-am zis. Cred că ne trebuie o haină mai groasă.

Am intrat rapid într-un magazin micuț, scuturându-mi încălțările de zăpadă în pragul ușii.

La început proprietăreasa, o indiană, a părut șocată că ne vede, ceea ce nu era tocmai surprinzător. Probabil că arătam destul de ciudat. Dar s-a înmuiat rapid.

— Aveți ceva curaj să vă aventurați afară pe vremea asta, ne-a spus ea cu un zâmbet.

— Nu știu dacă-i vorba chiar de curaj, i-am răspuns. S-ar putea să fie mai mult țițneală.

Nu știam exact ce caut. M-am gândit să-mi cumpăr o umbrelă nouă, numai că erau prea scumpe. Eu aveam la mine doar niște mărunțiș. Dar mi-a venit o idee, așa că

m-am dus spre raionul cu articolele pentru bucătărie. Am văzut un sul de saci de gunoi micuți, dar groși și rezistenți.

— S-ar putea să fie exact ce ne trebuie, Bob, am zis încetșor, apoi am întrebat: Cât costă un sac din acesta?

— Nu se vând la bucată. Trebuie să luați tot sulul. Costă două lire.

Nu voiam să scot din buzunar atâta. Stăteam prost de tot cu banii. Apoi am observat că avea pe teighea niște sacoșe negre, în care clienții să-și poată duce cumpărăturile.

— Aș putea cumpăra una din asta? am întrebat.

— OK, mi-a răspuns ea, privindu-mă nedumerită. Costă cinci penny.

— OK, iau una. Aveți cumva o foarfecă?

— O foarfecă?

— Da. Vreau să fac o gaură în ea.

De data asta m-a privit ca și cum chiar n-aș avea toate țiglele pe casă. Dar, probabil în ciuda reținerii ei instinctive, a dispărut o clipă după teighea, de unde a scos o foarfecă mică de croitorie.

— Perfect, am zis eu.

Am apucat sacoșa de capătul închis și am tăiat un semicerc cam de dimensiunea capului lui Bob. Apoi am desfăcut sacoșa și i-am tras deschizătura peste capul lui Bob. Ponchoul improvizat îi venea perfect și îi acoperea complet corpul și lăbuțele.

— A, acum înțeleg! mi-a spus râzând doamna. Foarte inventiv. Ar trebui să meargă de minune.

Ne-a trebuit cam un sfert de oră ca să ajungem la stația Angel. Vreo doi oameni ne-au aruncat priviri suspicioase pe drum, dar, sincer să fiu, cei mai mulți se concentrau în primul rând să ajungă fără incidente din punctul A în punctul B, traversând troienele de zăpadă.

Era clar că nu aveam cum să rezistăm în fața stației de metrou, unde ne instalam de obicei. Trotuarul era plin cu zăpadă pe jumătate topită. Așa că eu și Bob ne-am plasat în cel mai apropiat pasaj pietonal, unde se refugiaseră majoritatea navetiștilor.

Adevărul e că nu voiam să-l țin pe Bob prea mult în frig, așa că mi-am dat silința mai mult decât de obicei să vând revista. Din fericire, se pare că mai multor oameni li s-a făcut milă de noi și au vârat mâna în portofel. Vraful meu de reviste scădea văzând cu ochii.

Înainte să se facă seară, strânsesem suficienți bani cât să rezistăm vreo două zile, după calculele mele. Esențial era să ne ajungă pentru curent și gaz, cel puțin până se mai îmbuna un pic vremea.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ajungem acasă, i-am spus lui Bob în timp ce ne pregăteam să ieșim din nou în bătaia vântului înghețat și s-o pornim înapoi spre stația de autobuz.

Odată ajuns în autobuz, la căldură, mi-am zis: „Trebuie să existe și metode mai ușoare de a câștiga o pâine“.

Să faci bani e foarte dificil, mai ales pentru că prăpastia dintre cei care îi au și cei care nu îi au se cascadează tot mai mult. Să lucrezi pe străzile Londrei înseamnă într-adevăr să vezi povestea a două orașe, lucru de care mi-am adus aminte peste doar câteva zile.

Era în jur de ora prânzului, iar eu stăteam cu Bob pe umeri pe trotuarul din fața stației Angel, când am remarcat o ușoară agitație în interiorul stației, în zona turnichetelor

pe unde ieșeau călătorii. Mai mulți oameni purtau o conversație animată cu angajații. După ce au terminat, au fost lăsați să treacă, aparent fără să plătească, și au pornit-o în direcția noastră.

L-am recunoscut pe unul dintre ei, un tip masiv, cam neîngrijit și cu părul blond, aflat în mijlocul grupului. Era primarul Londrei, Boris Johnson. Avea alături un băiat, care am presupus că era fiul lui, și un grup de asistenți îmbrăcați la patru ace. Înaintau exact spre locul unde stăteam eu.

Nu am avut timp să judec, așa că am reacționat instinctiv când a ajuns la doar câțiva pași de mine.

— Nu vrei un *Big Issue*, Boris? i-am zis, fluturând o revistă în aer.

— Mă cam grăbesc, mi-a zis el, oarecum agitat. Stai un pic.

Am apreciat totuși că a început să se scotocească prin buzunare, de unde a scos un maldăr de monede, pe care mi le-a pus apoi în mână.

— Poftim. Sunt mai valoroase ca lirele noastre, a zis.

Nu am înțeles ce a vrut să zică, dar îi eram oricum recunoscător.

— Vă mulțumesc foarte mult că ne ajutați pe mine și pe Bob, i-am zis, dându-i o revistă.

A luat-o, a zâmbit și a înclinat un pic capul, uitându-se la Bob.

— Ce pisică simpatică ai, mi-a zis.

— A, da, e o adevărată vedetă. Are chiar și un card propriu, ca să poată merge cu transportul în comun, i-am răspuns eu.

— Ca să vezi! Extraordinar, mi-a spus înainte să pornească spre parcul Islington împreună cu însoțitorii săi.

— Baftă, Boris, i-am zis chiar când dispărea după un colț.

Nu dorisem să fiu nepoliticos și să verific ce bani mi-a dat cu câteva clipe mai înainte, dar, judecând după greutatea și numărul monedelor, bănuiam că era mai mult decât prețul de pe coperta revistei.

— Ce generos a fost cu noi, nu, Bob? am spus, pescuind monedele din buzunarul hainei, unde le îndesasem în grabă.

Însă când am privit grămăjoara de monede, am fost dezamăgit. Pe toate era inscripționat *Confoederatio Helvetica*.

— Of, fir-ar să fie, Bob! Mi-a dat niște afurisiți de franci elvețieni!

De-abia atunci mi-a picat fisa, cum se zice.

— De-aia a spus că sunt *mai valoroase ca lirele noastre*, am mormăit încet.

Cu excepția faptului că, desigur, nu erau mai valoroase.

Evident că nu-i trecuse prin minte că, deși bancnotele pot fi schimbate la cele mai multe bănci și case de schimb valutar, cu monedele lucrurile nu stau la fel. Erau pur și simplu lipsite de valoare. Cel puțin pentru mine.

Peste câteva momente, Davika, o prietenă de-a noastră de la metrou, a trecut pe lângă noi.

— Te-am văzut mai devreme cu Boris, James, mi-a spus ea zâmbind. Te-a cinstit cum trebuie?

— Sincer să fiu, nu, i-am răspuns eu. Mi-a dat o grămadă de monede elvețiene.

A clătinat din cap.

— Poftim, ăștia-s bogătanii, mi-a zis ea. Trăiesc pe o altă planetă decât noi, ceilalți.

Am dat din cap aprobator, fără să mai zic nimic. Nu era prima dată când pățeam ceva de genul ăsta.

Cu câțiva ani în urmă cântam la chitară în Covent Garden. Era aproape șapte și jumătate seara, ora la care începeau

majoritatea spectacolelor la teatru sau la sălile de operă din zonă, așa că mulți dintre cei care ieșeau de la metrou grăbeau nițel pasul, ușor panicați. Deloc surprinzător, puțini apucau să mă observe cum zdrăngăneam acolo la chitară, cu Bob la picioarele mele. Printre aceștia a fost și un tip cu papion, care părea excesiv de agitat.

M-a văzut de la câțiva metri depărtare și a vârât imediat mâna în buzunar. Era un tip foarte impunător, cu o coamă de păr cărunt. Puteam să jur că îl știu de la televizor, dar nu-mi aminteam exact de unde. Când l-am văzut că bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate o bancnotă mototolită, mi-am zis că în sfârșit am noroc. Era roșie și părea să fie cu certitudine una din cele mari, poate chiar de cincizeci de lire. Știam că aceea era singura bancnotă cu roșu pe ea.

— Poftim, tinere, mi-a spus, încetinind pasul o clipă, cât să mi-o poată vârî în mână.

— Mulțumesc frumos, i-am zis.

— Să ai o seară bună, a spus el râzând în timp ce grăbea pasul și o apuca grăbit spre piața centrală.

Habar n-aveam de ce îl pufnise râsul. Am presupus că era binedispus.

Am așteptat câteva minute, până când mulțimea s-a mai rărit, apoi am scos bancnota mototolită din buzunar.

Nu mi-a luat prea mult să mă prind că nu erau cincizeci de lire. Bancnota era, ce-i drept, una roșie, dar avea pe ea chipul unui bărbos pe care nu-l mai văzusem în viața mea. Avea înscris pe ea numărul 100. Scrisul era într-o limbă est-europeană. Singurul cuvânt care mi se părea cunoscut era *Srbije*. Habar n-aveam ce fel de bancnotă era sau cât ar fi putut valora. Din câte știam eu, putea să prețuiască mai mult de cincizeci de lire. Așa că mi-am strâns lucrurile și

am pornit-o spre o casă de schimb valutar de pe cealaltă margine a pieței centrale, despre care știam că e deschisă și mai târziu, pentru turiști.

— Bună, poți să-mi zici cât face asta, te rog? i-am spus fetei din spatele ghișeului.

S-a uitat la bancnotă, apoi m-a privit încurcată.

— Nu o recunosc, mi-a zis. Stai să întreb pe altcineva.

S-a dus într-un birou din spate, unde stătea un tip mai în vârstă.

După ce s-au sfătuit puțin, fata s-a întors.

— Se pare că e din Serbia, mi-a zis. E de o sută de dinari sârbești.

— OK, am răspuns. Pot să o schimb?

— Să vedem cât face, a zis ea, tastând ceva la un computer și apoi la un calculator. Hm, asta înseamnă un pic peste șaptezeci de penny. Așa că nu putem să o schimbăm.

Am fost dezamăgit. Sperasem în taină că o să valoreze suficienți bani cât să ne descurcăm și eu, și Bob tot weekendul. Nici vorbă. Câteodată mă apuca o deprimare teribilă din pricina situației grele în care mă găseam. Împlinisem treizeci de ani. Cei mai mulți tipi de vârsta mea aveau mașină sau slujbă, o casă și o pensie la orizont, poate chiar și o soție și câțiva copii. Eu nu aveam nimic din toate astea. Ca să fiu sincer, o parte din mine nici nu le dorea. Dar îmi doream siguranța pe care unele dintre aceste lucruri o ofereau. Îmi ajunsese cât trăisem pe stradă, bazându-mă numai pe inventivitatea mea. Și nici nu mai suportam să fiu umilit de cei care n-aveau nici cea mai vagă idee ce fel de viață eram nevoit să trăiesc – ori măcar vreun strop de înțelegere pentru asta. Simțisem de mai multe ori că eram aproape de un punct critic. La câteva zile după incidentul cu primarul, chiar am avut impresia că l-am atins.

Bob și cu mine ne-am terminat treaba mai devreme și am coborât în stația de metrou, unde am prins un tren către Euston pe magistrala de nord, după care am trecut pe magistrala Victoria, luând-o către gara Victoria. Înantam prin tunelele stațiilor, cu Bob mergând în fața mea, cu lesa pusă. Știa încotro ne îndreptăm.

Aveam o întâlnire cu tatăl meu, așa cum începusem să fac regulat în ultimele luni. În trecut relația dintre noi fusese una destul de tensionată. Când părinții mei s-au despărțit, mama a obținut custodia mea și m-a dus cu ea ca să trăim pe cealaltă parte a planetei, în Australia, așa că tata nu apucase să mă cunoască mai deloc în anii copilăriei. Când am ajuns în Londra, în timpul adolescenței, eram o adevărată pacoste. După un an dispărașem complet de pe radarul oricui și începusem să dorm pe străzi. Când am apărut din nou, a încercat să mă ajute să-mi refac viața, dar, sincer să fiu, eram aproape irecuperabil.

Deveniserăm ceva mai apropiați când am început să-mi îndrept un pic viața și ne facuserăm obiceiul să ne întâlnim la un pahar într-un pub de pe lângă gara Victoria. Angajații de acolo erau destul de prietenoși, așa că mă lăsau să-l strecur și pe Bob înăuntru, cu condiția să-l ascund de ceilalți clienți. Îl țineam sub o masă, unde el se bucura să poată trage un pui de somn. Era un loc ieftin și vesel, așa că de obicei comandam și ceva de mâncare. Tata făcea întotdeauna cinste. Mă rog, nu e ca și cum eu aș fi avut vreodată bani să-i fac cinste, nu?

Ca de obicei, era deja acolo și mă aștepta.

— Deci ce mai e nou?

— Mai nimic, i-am zis. Încep să mă satur să vând *The Big Issue*. E prea periculos. Iar Londra e plină de oameni care nu dau o ceapă degerată pe tine.

I-am povestit ce pățisem cu Boris Johnson. M-a privit înțelegător, dar răspunsul lui a fost cel previzibil.

— Trebuie să te aranjezi un pic și să-ți iei o slujbă ca lumea, Jamie, mi-a spus.

(Era singurul om care îmi zicea așa.)

Am rezistat tentației de a da ochii peste cap.

— Ușor de zis, greu de făcut, tată, i-am răspuns.

Tata muncise toată viața pe brânci. Avea sânge de proletar în vene. Fusesse comerciant de obiecte de epocă, apoi devenise patronul unui service pentru mașini de spălat și alte aparate electrocasnice, după care începuse o afacere cu mijloace de transport pentru persoane cu handicap. Fusesse întotdeauna propriul său șef. Nu cred că a înțeles vreodată de ce nu am reușit și eu să fac la fel. Totuși a fost meritul lui că am păstrat legătura. A încercat să mă susțină. La un moment dat îmi dorisem să devin producător muzical, iar el a vrut să mă ajute să mă înscriu la un curs, dar până la urmă n-a ieșit nimic. Pornirea și intenția existau, dar nu și puterea de a acționa. După ce se despărțise de mama, tata se recăsătorise și acum avea doi copii în grijă: sora și fratele meu vitregi, Caroline și Anthony. Era o situație complicată.

Nu mă gândisem niciodată să lucrez pentru el, iar el nu îmi oferise niciodată o slujbă. Avea și el dreptate: considera că familia și afacerile nu merg bine împreună. Pe lângă asta, în sinea lui știa că nu eram chiar atât de demn de încredere – și nici suficient de prezentabil – ca să pot interacționa cu clienții.

— Ce-ai zice de un curs de calculatoare sau ceva de genul ăsta? Sunt o grămadă de cursuri pe care le poți urma, mi-a zis tata.

Avea dreptate, doar că pentru majoritatea cursurilor eu nu aveam diplomele necesare ca să mă înscriu. Ceea ce era în parte vina mea.

Cu câțiva ani în urmă avusesem un mentor, un tip formidabil pe nume Nick Ransom, care lucra pentru o organizație umanitară, Family Mosaic. Mi-a fost prieten foarte bun. Fie venea el pe la mine, fie mă duceam eu la biroul lui din Dalston, unde mă ajuta cu orice, de la plata facturilor până la interviurile pentru slujbe. A încercat să mă înscrie la o grămadă de cursuri, de la unele de calculatoare până la montaj de biciclete. Dar lupta împotriva dependenței îmi consuma toate resursele, așa că nu am ajuns să mă apuc și de alte lucruri. Mi-a fost întotdeauna mai ușor să cânt la chitară ca să scot un ban, iar când Nick a plecat spre alte zări, ocazia mi-a scăpat printre degete. Nu era prima pe care o scăpam – și nu avea să fie nici ultima.

Tata mi-a spus că o să încerce să vadă dacă îmi poate găsi ceva.

— Doar că deocamdată lucrurile merg prost pentru toată lumea, mi-a spus el, ridicând un ziar de pe masă. Cum arunc ochii prin ziare, dau numai de groază și teroare. Dispar locuri de muncă de peste tot.

Nu eram chiar atât de rupt de realitate. Știam că erau milioane de oameni în situația mea, toți cu o pregătire mai bună decât mine. Eram atât de jos pe lista priorităților angajatorilor, încât simțeam că nici nu ar avea rost să încerc.

Tata nu era genul de om care să își dezvăluie sentimentele în fața mea. Îmi dădeam seama că e nemulțumit de felul în care îmi trăiam viața. În adâncul sufletului știam că e de

păreră că nici nu mă străduiesc. Înțelegeam de ce simțea așa, dar adevărul e că mă străduiam. Doar că în felul meu.

Ca să înveselim puțin atmosfera, am vorbit un pic despre familia lui. Eu nu eram prea apropiat de Anthony sau de Caroline. Ne întâlniserăm foarte rar. Tata m-a întrebat ce fac de Crăciun – petrecusem vreo două Crăciunuri alături de el, dar nu fusese cine știe ce distractiv pentru nici unul din noi.

— O să-l petrec alături de Bob, i-am zis. Ne face plăcere să stăm împreună.

Tata nu prea înțelegea relația mea cu Bob. Ca de obicei, și în seara asta l-a mângâiat în treacăt și a avut grijă de el cât timp m-am dus până la baie. Ba chiar a convins-o pe chelneriță să-i aducă niște lapte și ceva de mâncare. Dar nu era un iubitor de pisici. Iar în cele vreo două rânduri când i-am povestit cât de mult m-a ajutat Bob să mă pun pe picioare, m-a privit uluit. Și, ce-i drept, nu prea puteam să-l învinovățesc.

Ca de fiecare dată, tata m-a întrebat cum stau cu „sănătatea“, întrebare pe care o consideram întotdeauna drept un cod pentru „Ești în continuare curat, nu mai iei droguri?“

— Sunt bine, i-am zis. Am văzut un tip care a murit de la o supradoză la noi în bloc, pe casa scărilor. M-a cam speriat.

Părea îngrozit. Nu știa nimic despre cultura drogurilor sau despre felul în care funcționa și, drept să spun, ca mulți inși din generația lui, se și temea un pic de ea. Din acest motiv, nu cred că a înțeles vreodată cât de gravă fusese situația mea când dependența de heroină ajunsese în faza ei cea mai întunecată.

În acea perioadă se întâlnea cu mine, dar eu, ca toți dependenții, învățasem să-mi ascund ori de câte ori era

nevoie acea latură a vieții. M-am întâlnit cu el de vreo două ori chiar când eram drogat de nu mai știam de mine. I-am zis că am un acces de gripă, gândindu-mă că nu o să-și dea seama. Doar că nu era atât de prost și probabil că a observat că e ceva în neregulă, numai că nu știa exact ce anume. Nu avea nici cea mai vagă idee cum e să iei droguri. Îl invidiam teribil pentru asta.

Am stat împreună o oră și jumătate, până când a trebuit să ia un metrou spre sudul Londrei. Mi-a dat câteva lire, ca să mă mențin pe linia de plutire, și am stabilit să ne vedem iar peste câteva săptămâni.

— Ai grijă de tine, Jamie, mi-a spus el.

La metrou era încă aglomerat. Era spre sfârșitul orei de vârf. Mai aveam câteva reviste în rucsac, așa că m-am decis să încerc să scap de ele înainte să plec acasă. Am găsit un loc liber în fața stației și m-am descurcat binișor.

Bob avea burtica plină și era în formă. Oamenii se opreau în jurul nostru și căscau gura. Tocmai mă gândeam dacă să cheltuiesc banii pe un curry la pachet, când la orizont s-a ivit din nou un necaz.

Mi-am dat seama că perechea aceea o să-mi facă probleme de când i-am văzut cum traversau strada către intrarea principală a gării Victoria. Pe unul l-am recunoscut de pe vremea când vindeam *The Big Issue* în Covent Garden. Era un slăbănog de vreo patruzeci de ani, cu părul cărunț. Avea pe el vesta aceea specifică, lungă și roșie, dar știam că nu mai e vânzător autorizat. I se luase „permisul” cu mult timp în urmă pentru tot soiul de infracțiuni. Pe amicul lui nu-l cunoșteam, dar nu trebuia să-l știu ca să-mi dau seama că era un golan. Era o brută de om, un tip masiv, clădit ca un sac de cartofi.

Mi-am dat seama din prima clipă ce fac. Tipul mai scund flutura prin aer un exemplar al revistei *The Big Issue*, oprea

oamenii și le lua banii, dar fără să le dea revista. Era șmecheria cunoscută sub numele de „Un număr“, în care un vânzător se folosește de un singur exemplar mai vechi al revistei și îl vinde de mai multe ori. De fiecare dată când cineva îi dădea bani, vânzătorul venea cu o poveste lacrimogenă, cum că e ultimul lui exemplar și că are mari probleme cu banii. Practic, era cerșetorie. Nu există un cuvânt mai potrivit pentru asta.

Întotdeauna mă uluia că oamenii le picau în plasă. Dar întotdeauna se vor găsi pe lume și inși mai naivi – sau, poate, mai generoși.

Îmi făceam griji că vor veni în direcția noastră. Și, bineînțeles, au ajuns curând în fața intrării la metrou, unde tipul mai scund acosta călătorii la capătul treptelor. Era dureros de evident că nu e vânzător autorizat. Vesta îi era toată zdrențuită și arăta de parcă fusese scoasă dintr-un tomberon. Îi lipsea și insigna oficială, cea pe care vânzătorii adevărați o poartă pe partea stângă a hainei.

În timp ce amicul lui își vedea de treabă, individul mai solid a venit direct spre mine. Era la fel de agresiv pe cât arăta.

— Băi ăsta, ia, roiu*, că poate-ți iau pisica aia și ți-o omor, mi-a spus, apropiindu-și moaca imensă și roșie de a mea.

Avea o umbră de accent irlandez, iar respirația îi mirosea a băutură.

Bob, ca de obicei, sesizase pericolul și începuse să scuipe în direcția lui. Am îngenuncheat și l-am pus pe umeri înaintea să pățească ceva.

Nu aveam de gând să mă las intimidat, așa că m-am ținut tare pe poziție.

— E dreptul meu să vând aici și mai am de vândut revistele astea, i-am zis. Știi că tu faci ceva incorect. Nu ești decât o lipitoare, îl silești pe ăla să cerșească pentru tine.

Nu i-a picat bine, așa că m-a avertizat încă o dată.

— Ai două minute să-ți iei rahaturile și să dispari, mi-a spus, dar atenția i-a fost distrasă o clipă de amicul lui, care, din cine știe ce motiv, îi făcea semne.

Apoi individul a dispărut iar în mulțime.

O groază de oameni ieșeau și intrau acolo, la gară, așa că i-am pierdut din ochi câteva minute pe cei doi. Știam care era faza. Amândoi erau dependenți de droguri și își făceau șmecheria doar până când strângeau suficienți bani cât să poată să-și cumpere marfă și să și-o bage în venă. Speram că amicul individului îl anunțase că au strâns suficienți bani și că de-acum urmau să plece amândoi. Dar n-a fost să fie.

N-a trecut mult și individul cel solid a apărut iar, de data asta și mai furios ca înainte. Spumega și scuipa înjurături.

— N-ai auzit ce ți-am zis? a mârâit.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că m-a lovit. A venit direct la mine și mi-a tras una în nas. S-a întâmplat așa de repede, că nici nu l-am văzut cum își trage brațul înapoi. M-a izbit în față cu pumnul lui gigantic. N-am avut nici o șansă să mă feresc sau să mă apăr.

— Ce naiba? am zis, făcând un pas înapoi, cu Bob speriat și ținându-se disperat de mine.

Când mi-am dus mâna la față, mi-am dat seama că e acoperită de sânge. Îmi țâșnea pe nări și nasul meu părea să aibă nu știu ce cartilagiu rupt.

Am decis că nu am cum să câștig bătălia asta. Poliția nu era nicăieri, așa că eram doar eu împotriva acestor doi indivizi neplăcuți.

Știam că e riscant să lucrezi pe stradă. Dar erau zile în care era de-a dreptul periculos. Auzisem povești despre vânzători *The Big Issue* care fuseseră omorâți. Un astfel de

caz se petrecuse în Norwich, unde doi sau trei tipi s-au năpustit asupra unui vânzător de-acolo și l-au omorât în bătaie. Și zău că nu aveam de gând să îngroș statisticile.

— Haide, Bob, hai să plecăm de-aici, am zis, strângându-mi lucrurile și luând-o spre ieșire.

Simțeam un amestec de furie și disperare. Îmi doream cu îndârjire să mi se schimbe soarta. Dacă lucrurile continuau astfel, nu mai rezistam mult. Numai că, oricât aș fi încercat, nu-mi puteam da seama nici să mă tai cum aș putea să mă eliberez. Deodată toată discuția aceea cu tata, despre slujbă și cursuri, mi s-a părut ridicolă – un vis naiv de la cap până la coadă. Cine o să-i dea un salariu decent unui fost drogat? Cine ar angaja un ins cu un CV la fel de sterp ca brusa australiană unde îmi petrecusem o parte din copilărie? În acea zi, cu toate lucrurile astea pe suflet, răspunsul mi s-a părut la fel de afurisit de clar ca nasul de pe chipul meu: nimeni.

Capitolul 11

Doi motani descurcăreți

Într-o zi din septembrie 2010, pe la ora prânzului, am ajuns la stația Angel, unde m-a întâmpinat Davika. Lucra ca vânzătoare de bilete și era una dintre cele mai loiale prietene de-ale noastre de când începusem să lucrez cu Bob în zona Islington. De multe ori îi aducea lui Bob ceva bun de mâncare sau un pic de apă, mai ales când era cald afară. Astăzi însă nu voia decât să ne transmită un mesaj.

— Bună, James, v-a căutat cineva mai devreme pe tine și pe Bob, mi-a spus ea. Lucra la un ziar, era reporter. M-a rugat să-l sun dacă ești de acord să te întâlnești cu el.

— Serious? am zis. Păi, sunt de acord, de ce nu? Spune-i să treacă pe la noi oricând. Ne găsește aici în timpul programului.

Nu era prima oară când ne bucuram de atenția cuiva. Pe internet circulau vreo două filmulețe cu mine și Bob, care fuseseră văzute de câteva mii de oameni, iar unii bloggeri din Londra scriseseră niște lucruri drăguțe despre noi, dar până acum nu ne abordase nimeni de la vreun ziar. Sincer să fiu, nu am luat vestea foarte în serios. De-a lungul anilor auzisem zeci de propuneri ciudate și interesante, iar de nouăzeci și nouă la sută din ele s-a ales praf.

Însă după vreo câteva zile am ajuns la Angel și l-am văzut pe insul acela așteptându-ne în fața stației.

— Salut, James. Eu sunt Peter, mi-a zis el. Voiam să întreb dacă aş putea să-ţi iau un interviu pentru *Islington Tribune*?

— Sigur, de ce nu?

Mi-a făcut o poză cu Bob cocoţat pe umerii mei şi cu semnul staţiei de metrou Angel în fundal. Am fost un pic stânjenit. Nu mă pregătisem deloc, nu mă îmbrăcasem cu nimic deosebit şi aveam o barbă deasă, ca de început de iarnă, dar tipul a părut mulţumit cu ce i-a ieşit.

Apoi am stat puţin la taclale despre trecutul meu şi felul cum l-am întâlnit pe Bob. Nu a fost tocmai ceva gen Inchiziţia spaniolă, dar i-am oferit suficientă muniţie pentru articol, despre care mi-a spus că o să apară în următorul număr din *Tribune*. Repet, nu am luat foarte în serios toată treaba. Mergeam pe principiul că o să cred când o să văd. Era mai simplu aşa.

Câteva zile mai târziu, într-o joi dimineaţa, Rita şi Lee, coordonatorii chişcului *The Big Issue* din parcul Islington, m-au chemat până la ei.

— Hei, James, văd că tu şi Bob aţi ajuns în ziar, mi-a spus Rita, scoţând la iveală ultimul *Tribune*.

— Aşa am făcut?

Într-adevăr, o jumătate de pagină era ocupată de un articol despre noi scris de Peter Gruner. Titlul suna aşa:

DOUĂ MOTANI DESCURCĂREŢI...
VÂNZĂTORUL *THE BIG ISSUE*
ŞI UN VAGABOND PE NUME BOB

Articolul începea astfel:

De la faimosul Dick Whittington încoace, nu s-a mai întâmplat ca un bărbat şi pisica lui să ajungă nişte celebrităţi atât

de surprinzătoare pe străzile din Islington. Vânzătorul *The Big Issue* James Bowen și motanul său roșcat și cuminte Bob, care merg împreună peste tot, au stârnit comentarii de când au apărut prima dată în fața stației de metrou Angel. Povestea întâlnirii lor – cunoscută de publicul larg grație blogurilor de pe internet – este una atât de impresionantă, încât pare doar o problemă de timp până să fie transformată într-un film marca Hollywood.

Am izbucnit în râs văzând licențele jurnalistice din articol. Dick Whittington? Un film marca Hollywood? În plus, nu eram foarte mulțumit de felul cum apăream în poză cu barba aceea deasă. Dar am recunoscut că era un articol încântător.

M-am dus la o tarabă cu ziare și am luat câteva exemplare ca să le duc acasă. Bob m-a văzut cum mă uitam încă o dată peste articol în drumul spre casă și a făcut un soi de figură surprinsă. Nu i se întâmpla prea des, dar pentru o fracțiune de secundă chiar a părut ușor uluit. Parcă voia să zică: „Nu, nu se poate... N-are cum. Chiar așa?”.

Însă destui oameni știau că în fotografie suntem chiar noi. Iar în curând am cules dividendele de pe urma reclamei făcute, chiar dacă n-au fost unele foarte consistente. Acceptasem interviul în primul rând ca să mă ajute să vând mai multe reviste. M-am gândit că dacă o să-mi îmbunătățesc un pic imaginea, mai mulți oameni o să se simtă încurajați să se oprească și să vorbească cu mine în fața stației Angel. Ceea ce s-a și întâmplat. În zilele următoare au început să ne salute tot mai mulți oameni, nu numai la Angel, ci chiar și în autobuz ori pe stradă.

Într-o dimineață îl însoțeam pe Bob spre parcul Islington ca să-și facă nevoile, când prin fața noastră a trecut un grup

de elevi. Nu aveau mai mult de nouă sau zece ani și erau îmbrăcați în niște uniforme albastre tare elegante.

— Uite-l pe Bob, a spus unul dintre ei, un băiat, arătând încântat cu degetul.

Se vedea limpede că restul clasei sale nu știa despre ce vorbește.

— Cine-i Bob? a întrebat cineva.

— Pisica de pe umerii acelui om, a zis băiatul. E foarte cunoscută. Mama spune că arată ca Garfield.

Mi-a făcut plăcere că am fost recunoscuți de copii, dar nu sunt sigur că mă încânta foarte tare comparația cu cea mai cunoscută pisică din benzile desenate. Atributele principale pentru care era faimos Garfield erau greutatea, obsesia pentru mâncare, lenea și faptul că era ușor enervant. De asemenea, ura orice fel de muncă sau exercițiu fizic. Bob avusese întotdeauna o siluetă admirabilă, mânca echilibrat și era cel mai prietenos și mai relaxat motan pe care-l întâlnisem. Și în nici un caz nu puteai zice despre el că e leneș.

În zilele de după publicarea articolului am avut mai multe întâlniri de felul ăsta, dar cea mai importantă a fost cea cu o persoană cu care mai vorbisem în trecut.

Fusesem deja abordat într-o seară de o americană, Mary, care mi-a spus că e agent literar. A zis că locuiește în zonă și că ne văzuse de mai multe ori pe mine și pe Bob în fața stației de metrou.

M-a întrebat dacă mi-a trecut vreodată prin minte să scriu o carte despre viața mea împreună cu Bob. I-am spus că o să mă mai gândesc, dar, sincer să fiu, nu o luasem în serios. De ce-aș fi făcut-o? Eram un dependent în recuperare care se chinuie să supraviețuiască vânzând *The Big Issue*. Nu țineam jurnal. Nu scriam nici măcar SMS-uri pe telefon. Sigur, îmi plăcea să citesc și devoram toate cărțile de care

reușeam să fac rost. Dar, cel puțin din punctul meu de vedere, să scriu o carte mi se părea ceva cam la fel de realist ca țelul de a construi o navă spațială sau de a ajunge în parlament. Altfel spus, era o idee complet deplasată, care n-avea nici o șansă de reușită.

Din fericire, Mary nu s-a lăsat descurajată atât de ușor, așa că am mai avut ocazia să vorbim. Anticipase grijile pe care mi le făceam și mi-a sugerat o întâlnire cu un scriitor care se pricepea să-i ajute pe alții să-și spună poveștile. Mi-a spus că în perioada respectivă individul era ocupat, dar că mă va vizita spre sfârșitul anului, când urma să fie liber. După articolul din *Islington Tribune*, m-a contactat din nou, ca să se asigure că vreau în continuare să mă întâlnesc cu el.

Dacă scriitorul acela era de părere că poate scoate o carte cu mine și Bob, urma să petreacă mai mult timp cu mine, să mă facă să-mi spun povestea, să mă ajute să-i dau o formă și apoi să o scriu. Apoi ea avea să încerce s-o vândă unei edituri. Dar toată treaba părea iarăși prea trasă de păr ca să-mi fac speranțe.

O vreme nu am mai primit nici o veste, dar apoi, spre sfârșitul lui noiembrie, m-a sunat tipul ăsta, scriitorul. Îl chema Garry.

Am acceptat să-l întâlnesc, așa că m-a invitat la o cafea în Centrul de Design de vizavi de locul unde vindeam revistele. Bob era și el cu noi, așa că a trebuit să stăm afară, într-un frig usturător. Bob se pricepea mai bine ca mine să ghicească caracterul oamenilor, așa că m-am dus la toaletă de două ori, anume ca să-i las singuri. S-au înțeles de minune, iar eu am luat-o ca pe un semn de bun augur.

Mi-am dat seama că încearcă să judece dacă povestea mea era potrivită pentru o carte și mi s-a părut că este atât de deschis pe cât era omenește posibil.

Din punctul meu de vedere, nu m-aș mai fi întors la acea parte întunecată a vieții mele. Dar, tot vorbind cu el, mi-a zis ceva care m-a sensibilizat. A spus că își dă seama că atât eu, cât și Bob suntem niște suflete rănite. Ne-am întâlnit când eram amândoi undeva pe fundul prăpastiei. Ne-am ajutat unul pe altul să ne punem viețile pe drumul cel bun.

— Asta e povestea pe care trebuie s-o spui, mi-a zis el.

Nu mă gândisem niciodată la asta în asemenea termeni. Știam instinctiv că Bob exercitase o influență benefică extraordinară în viața mea. Ba chiar mă văzusem într-un clip de pe YouTube spunând că îmi salvase viața. Bănuiesc că, într-o anumită măsură, era adevărat. Dar nu-mi puteam imagina că ar fi o poveste care să intereseze și pe altcineva.

Chiar și când m-am întâlnit din nou cu Garry și am purtat o discuție și mai lungă, tot mi s-a părut mai degrabă un vis cu ochii deschiși. Erau atât de multe variabile și incertitudini! Dacă Garry și Mary erau de acord să lucreze cu mine, atunci poate că o editură ar fi fost interesată să scoată cartea pe piață. Dar nu îmi imaginam cum s-ar putea întâmpla toate aceste trei lucruri. Piedicile păreau prea mari. Cum tot se apropiau perioada sărbătorilor de iarnă și sfârșitul de an, mi-am zis că am mai multe șanse să descopăr că Moș Crăciun există cu adevărat. Bob și cu mine începuse-răm să îndrăgim tare mult Crăciunul. În primul nostru an împreună l-am petrecut în apartament, numai noi doi, uitându-ne la televizor și mâncând chestii semipreparate de la supermarket. Având în vedere că multe din ultimele zece Crăciunuri le petrecusem singur, într-un cămin ieftin sau amestecat de heroină, mi s-a părut cea mai fericită sărbătoare din viața mea.

Pe al doilea l-am ratat în urma plecării în Australia, dar după aceea le sărbătoriserăm pe toate împreună.

În perioada de dinaintea Crăciunului promisem, ca de obicei, mai multe daruri, de la eșarfe pentru Bob până la carduri cadou de la Sainsbury's, Marks and Spencer și H&M pentru amândoi. Știam foarte clar care era preferatul lui Bob: calendarul de advent umplut cu gustările lui favorite. Se îndrăgostise instantaneu de el, cum era și firesc, și se obișnuise să facă scandal în fiecare dimineață pentru a-și primi noua gustărică, bifând încă o zi până la Crăciun.

Mai promisem și un superb costum de Moș Crăciun pentru pisici. Belle făcuse unul pentru primul nostru Crăciun împreună, dar, nu știu cum, îl rătăcisem pe undeva. Cel nou avea o jachetă roșie elegantă și o căciuliță roșie care sărea în ochi, iar Bob urma să-l poarte în perioada sărbătorilor. Trecătorii de la Angel erau fermecați de el.

Când a venit ziua de Crăciun, Bob s-a jucat mai mult cu hârtia de împachetat decât cu cadoul propriu-zis. Se rostogolea pe covor și o tot ciugulea. L-am lăsat să se distreze și mi-am petrecut ziua uitându-mă la televizor și jucând jocuri video. Belle ne-a făcut o vizită de câteva ore. Pentru mine a fost ca un adevărat Crăciun în familie.

La vreo două săptămâni după Anul Nou, am primit un telefon de la Mary. Una din editurile mari din Londra, Hodder and Stoughton, voiau să mă întâlnească – împreună cu Bob, desigur.

După alte câteva zile am trecut pe la sediul lor, situat într-o clădire destul de impunătoare din Tottenham Court. Inițial cei de la pază nu au vrut să-l lase pe Bob în clădire. Când le-am spus că urmează să fie subiectul unei cărți, au

părut uluiți. Le înțelegeam reacția. Ceilalți autori de la Hodder erau inși precum John Grisham sau Gordon Ramsay. La ce Dumnezeu le-ar folosi să scoată o carte despre un individ cam nespălat și motanul lui roșcat?

Până la urmă cineva de la editură a coborât să rezolve situația, iar după aceea eu și Bob am fost făcuți să ne simțim foarte bine primiți. De fapt Bob a fost tratat de parcă făcea parte din familia regală. A primit o sacoșică cu câteva bunătăți și jucării, apoi a fost lăsat să mișune prin birouri după bunul lui plac. Peste tot unde intra, era primit ca un soi de mică celebritate. Oamenii îi făceau poze cu telefonul și păreau leșinați după el. Știam că are potențial de vedetă, dar nu chiar atât de mult.

Pe de altă parte, eu a trebuit să particip la o ședință la care s-a perindat un șir lung de oameni cu diferite specializări, de la marketing și publicitate la producție și vânzări. S-au aruncat tot soiul de termeni economici, cu date de apariție și programe de producție. Puteau la fel de bine să vorbească în sârbo-croată sau în mandarină. Dar ideea era că văzuseră o parte din materialul la care lucrasem împreună cu Garry și voiau să publice o carte bazată pe el. Cât discutaseră, îi găsiseră și un titlu: *Un motan pe nume Bob*. Poate că Tennessee Williams se răsucea în mormânt, dar mie mi s-a părut foarte haios.

La scurt timp după aceea am fost rugat să o vizitez pe Mary în Chelsea, la sediul agenției literare unde lucra. Era un loc foarte impozant și ușor intimidant. Cei de-acolo erau obișnuiți mai degrabă cu câștigători ai premiilor Nobel sau Booker, așa că atunci când și-au dat seama că în atmosfera lor rarefiată pătrunsese un vânzător de *Big Issue* împreună cu motanul lui, am avut parte de câteva priviri ciudate. Cât timp Bob explora birourile, Mary mi-a prezentat contractul

oferit de editură. Mi-a spus că e o afacere avantajoasă, mai ales că eram un „autor necunoscut”. Am avut încredere în ea și am semnat toată hârtoagele.

În ultimul deceniu mă obișnuisem să semnez mai mult rețete și formulare de eliberare de la poliție. Când mi-am scris numele pe contract, m-am simțit ciudat, dar – trebuie s-o recunosc – și deosebit de încântat.

Erau momente când mă trezeam dimineața și mi se părea că totul era o născocire a imaginației mele. Că nu mi se pot întâmpla toate astea. Nu mie.

La momentul respectiv nu voiam ca Garry să mă viziteze acasă. Așa că am început să mă întâlnesc cu el în Islington cam o dată sau de două ori pe săptămână. Aranjamentul avea părți bune și părți proaste. Pe de-o parte îmi permitea să scot un profit de dimineață, apoi să mai și lucrez câteva ore după-amiaza. Dar, pe de altă parte, îl aveam pe Bob cu mine tot timpul, așa că ne venea greu să găsim un loc de întâlnire potrivit, mai ales când era vreme urâtă. Cafenelele din zonă nu acceptau animale înăuntru, iar prin preajmă nu exista nici o bibliotecă. Așa că trebuia să găsim niște soluții.

Primii care ne-au primit și ne-au scăpat de frig au fost, în mod paradoxal, cei de la Waterstones, librăria din zona parcului Islington. Mă știau din vedere. Apăream de multe ori pe-acolo împreună cu Bob și mă uitam prin rafturile cu cărți S.F. Managerul librăriei, Alan, era la serviciu, așa că l-am întrebat dacă am putea lucra într-un colț liniștit de la etaj. Nu numai că a fost de acord, dar l-a și pus pe unul

dintre angajați să ne ducă două scaune în secțiunea rezervată lucrărilor de istorie. Ba chiar ne-a oferit și două cafele.

Când afară era frumos, mergeam într-un loc de pe Essex Road care avea câteva mese scoase afară. Acolo puteam și să fumez, ceea ce pentru mine era un avantaj.

Garry și cu mine hotărâserăm că nu trebuie să dedicăm întreaga carte vieții mele cu Bob. Voiam să le povestim oamenilor și câteva lucruri mai puțin cunoscute despre traiul pe stradă. Voiam să le arăt cititorilor cât de ușor le e unora ca mine să ajungă pe fundul prăpastiei, să fie uitați și ignorați de societate. Desigur, pentru a face așa ceva, trebuia să-mi fac și „biografia”.

Partea asta a demersului nu mă entuziasma deloc. Nu îmi venea deloc ușor să vorbesc despre mine, mai ales când se ajungea la momentele cele mai întunecate. Și aveam suficiente momente de soiul ăsta. Existau aspecte ale vieții mele de dependent pe care le îngropasem undeva într-un colț ascuns al minții. Luasem decizii de care îmi era rușine și făcusem lucruri pe care nu voiam să le povestesc nimănu, darămite să le mai pun și într-o carte. Numai că, spre surprinderea mea, odată ce am început să vorbim, a fost mai puțin dureros decât mă temeam. Nu îmi permiteam să merg la un psiholog sau la un psihanalist, dar când discutam cu Garry, erau momente când aveam senzația că vorbesc cu unul. Discuțiile m-au silit să înfrunt unele adevăruri dureroase, ceea ce, într-un mod ciudat, a avut un efect cathartic, căci m-a ajutat să mă înțeleg mai bine pe mine însumi.

Știam că nu eram tocmai omul cu care să te poți înțelege ușor. Aveam niște impulsuri rebele, autodistructive, care îmi făceau tot timpul neazuri. Era destul de clar că avusesem o copilărie care mă dăduse peste cap. Divorțul alor

mei și anii petrecuți pe drumuri, cu țopăitul constant între Anglia și Australia, nu fuseseră tocmai niște factori de stabilitate în viață. Încercasem din răspuțeri să mă integrez și să fiu un puști popular, dar nu mi-a ieșit niciodată. De fiecare dată mă străduiam prea tare – așa că am ajuns să fiu un proscris, un inadapdat.

Problemele mele de comportament au început în adolescență. Eram tot timpul furios și rebel, fapt care mi-a distrus relația cu mama și cu tatăl meu vitreg. Vreme de doi ani, între unsprezece și treisprezece ani, am bătut sistematic holurile spitalului de pediatrie Princess Margaret din apropierea Perthului. La un moment dat m-au diagnosticat fie ca maniaco-depresiv, fie ca bipolar. Nu mai țin minte exact. Parcă în fiecare săptămână veneau cu un alt diagnostic. Și, oricum ar fi fost, până la urmă rezultatul era că mi se prescriau tot soiul de medicamente, printre care și litiu.

Amintirile mele din acea perioadă sunt cam amestecate.

O amintire destul de clară care mi-a răsărit acum în minte e cea de când mă duceam la cabinet la Princess Margaret pentru analizele de sânge săptămânale. Pereții erau tapetați cu postere pop și rock, așa că mi se lua sânge în timp ce mă holbam la imagini cu Gladys Knight and the Pips.

De fiecare dată doctorul mă asigura că injecția pe care o să mi-o facă n-o să mă doară. „Nu o să simți decât o ușoară mâncărime“, îmi zicea, dar întotdeauna era mai rău de-atât. Mi se pare oarecum ironic că mulți ani după aceea am avut fobie de ace. Faptul că reușisem să uit de această teamă și să mă injectez într-o veselie zi de zi dovedea cât de profundă devenise dependența mea.

Într-o notă mai veselă, îmi aduc aminte cum odată, după ce am plecat de la spital, am simțit nevoia să fac și eu ceva pentru ei, așa că m-am apucat să le donez cutii întregi de reviste cu benzi desenate. Reușisem să lucrez o scurtă

perioadă într-un magazin de genul ăsta, așa că mi-am convins șeful să mă lase să duc niște cutii cu revistele rămase nevândute la copiii din spital. Petrecusem suficiente ore jucând hochei de masă și uitându-mă la jocuri video în salonul pentru copii, așa că știam că toți cei de acolo s-ar fi bucurat să aibă ceva decent de citit.

În principal însă amintirile din acea perioadă a vieții mele erau destul de sumbre. Mi-au deschis ochii asupra unor aspecte din tinerețea mea pe care nu le mai analizasem niciodată cu adevărat până atunci.

De exemplu, într-o zi lucram la un moment dat la carte după ce în ziua dinainte văzusem un film documentar de Louis Theroux despre felul cum părinții din America își tratau copiii pentru boli ca ADHD, Asperger sau tulburare bipolară cu tot mai multe medicamente psihoactive, care le afectau creierul.

Deodată mi-am dat seama că exact așa pățisem și eu. Și am înțeles brusc că, probabil, felul în care fusesem tratat când eram copil avusese un impact imens asupra mea. Asta m-a făcut să mă întreb ce a fost mai întâi. Era ca întrebarea cu oul și găina: mi-au fost date medicamente pentru că aveam probleme sau am început să am probleme din pricina numeroaselor vizite la medici care m-au convins că e ceva în neregulă cu mine? Apoi venea întrebarea cea mai înfricoșătoare: ce efect au avut medicamentele asupra mea și asupra personalității mele în dezvoltare? În copilărie mă considerasem un ins destul de vesel și fericit, dar de atunci devenisem ceea ce s-ar numi un „tulburat“. Mă chinuiam să mă integrez în societate și sufeream de depresie și de schimbări bruște de dispoziție. Exista o legătură între toate astea? Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Ce știam însă era că nu puteam da vina pe doctori, pe mama mea sau pe oricine altcineva pentru felul în care

evoluase viața mea din acel punct încoace. Da, aveau și astea importanța lor, dar de făcut mi-o făcusem cu mâna mea. Nimeni nu m-a silit să ajung dependent de droguri. Nimeni nu m-a silit să trăiesc ca un vagabond pe străzile Londrei. Nimeni nu mi-a pus heroina în mână. Astea era greșeli pe care le făcusem din propria mea voință. Nu am avut nevoie de ajutorul nimănui ca să o dau în bară. M-am descurcat foarte bine și singur.

Măcar această carte mi-a oferit șansa de a-mi lămuri clar acest aspect.

Preț de câteva momente, tata nu a mai știut ce să zică. Expresia de pe fața lui era un amestec de neîncredere, fericire, mândrie și o ușoară îngrijorare.

— Sunt o grămadă de bani, Jamie, mi-a spus el după câteva momente, lăsând jos cecul bej pe care i-l întinsesem adineaori. Să ai grijă ce faci cu ei.

Până în acel moment parcă nu îmi dădusem seama că toate astea se întâmplă de-adevăratelea. Și nu doar eu simteam așa, ci și tata. S-au organizat întâlniri cu editori, s-au semnat contracte, au apărut chiar și articole în ziar. Dar abia când am primit în poștă cecul cu avansul, am înțeles cu adevărat că totul e pe bune.

Cu câteva zile mai înainte, când mi-a căzut în casă prin fanta cutiei poștale din ușă, am deschis plicul și am rămas cu privirea ațintită la el. Singurele cecuri pe care le promisem în ultimii zece ani fuseseră cele cu ajutorul de șomaj. Erau pentru sume mici, cincizeci de lire ici, o sută de lire colo, dar niciodată ceva cu mai mult de două zerouri în coadă.

Adevărul e că pentru alți oameni, mai ales pentru locuitorii Londrei, nu erau chiar așa de mulți bani. Bănuiesc că pentru mulți dintre navetiștii care treceau pe lângă mine zi de zi în drumul lor spre centru nu reprezenta nici măcar salariul pe o lună. Dar în cazul cuiva pentru care șaiszeci de lire pe zi însemna un salariu foarte bun suma era atât de mare, că te apuca plânsul.

Numai că sosirea cecului a pus imediat două probleme urgente. În primul rând îmi era groază să nu-i irosesc pe prostii, dar grija mea cea mai mare era că nici măcar nu aveam un cont în care să-i depun. Cu ani în urmă avusesem unul, dar nu mă descurcasem foarte bine cu el. Mă obișnuisem să trăiesc numai cu numerar, iar în ultimii ani luasem toate cecurile primite la bancă și le încasasem. Iată de ce eram acum în cartier la tata, în sudul Londrei.

— Speram că ai putea avea tu grijă de ei, l-am rugat eu la telefon. În felul ăsta aş putea să-ți cer bani numai atunci când am nevoie.

A fost de acord, așa că am trecut cecul pe numele lui. (O schimbare mărunță, având în vedere că aveam aceeași inițială și același nume de familie.)

În loc să mă invite, ca de obicei, la gara Victoria, m-a chemat undeva mai aproape de casă. Ne-am dus la barul din cartierul lui, unde am băut ceva și am stat de vorbă vreo două ore.

— Și o să fie o carte adevărată? m-a întrebat el, lăsând să iasă la iveală același scepticism pe care-l simțisem încă de când îi spuseseam prima dată de carte.

— Ce vrei să zici?

— Adică e o carte cu ilustrații sau o carte pentru copii? Despre ce o să fie vorba, mai precis? m-a întrebat.

Bănuiesc că era o întrebare îndreptățită.

I-am explicat că era povestea întâlnirii mele cu Bob și a felului cum ne ajutaserăm reciproc. Nu a părut prea impresionat.

— Adică o să apărem acolo și eu, și mama ta? m-a întrebat.

— S-ar putea să vă pomenesc.

— Aoleu, păi atunci ar fi bine să-mi sun avocații, a zis el zâmbind.

— Nu, nu-ți face griji. Singura persoană care iese prost din toată povestea sunt eu.

Asta l-a făcut să schimbe un pic tonul.

— Și o să fie o chestie pe termen lung? a întrebat. Vreau să zic scrisul ăsta de cărți.

— Nu, i-am răspuns eu sincer. Nu o să ajung ca J.K. Rowling, tată. În fiecare an se publică mii de cărți. Numai o mică, foarte mică parte din ele ajung să fie bestselleruri. Și nu prea cred că printre ele o să se numere povestea unui cântăreț de stradă care scapă de dependența de droguri și a motanului său roșcat. Așa că nu, n-o să fie decât o chestie pe termen scurt. Am avut un noroc foarte mare și-atâta tot.

— Un motiv în plus ca să ai grijă ce faci cu banii, mi-a spus el, profitând de ocazie ca să îmi mai ofere câteva sfaturi părintești de bun-simț.

Avea dreptate, desigur. Banii ăștia aveau să-mi ușureze traiul doar câteva luni, atâta tot. Aveam datorii pe care trebuia să le achit, iar apartamentul meu avea mare nevoie de niște renovări zdravene. Știam că trebuie să fiu realist, iar asta însemna că trebuie să-mi păstrez slujba de la *The Big Issue*. Am mai vorbit o vreme despre asta, dar până la urmă tata s-a lansat într-o prelegere despre meritele diverselor modele de economisire. În acel moment am făcut ce făcusem de atâtea ori când părinții mei vorbeau cu mine. Am încetat să mai fiu atent.

Capitolul 12

Fericirea dăruită de Bob

Viața alături de Bob m-a învățat extrem de multe. Nu am avut parte de mulți mentori în viața mea, iar pe puținii oameni bine intenționați care au vrut să mă îndrume sau să mă sfătuiască i-am îndepărtat eu însumi. Întotdeauna am știut mai bine ce să fac – sau cel puțin așa am crezut.

E bizar să recunoșcașă ceva, dar cu Bob lucrurile au stat întotdeauna diferit. M-a învățat la fel de multe – dacă nu chiar mai multe – ca orice ființă umană cu care am avut de-a face. De când mă bucur de tovărășia lui, am învățat lucruri importante despre responsabilitate, prietenie și altruism. El mi-a oferit și șansa de a aprofunda un subiect pe care nu am crezut că voi ajunge să-l înțeleg vreodată cu adevărat: cum e să fii părinte.

Mă îndoiam că voi avea vreodată copii. Îmi făceam griji că nu voi face față unei asemenea responsabilități și, sincer să fiu, nici nu se ivise vreodată ocazia. De-a lungul anilor avusesem câteva iubite, inclusiv pe Belle, de care eram în continuare apropiat și care mi se părea minunată. Dar înțelegerea unei familii nu apăruse niciodată în discuție. După cum s-a exprimat odată concis Belle, în majoritatea timpului eram prea ocupat să mă port eu însumi ca un copil.

Numai că, odată ce-am început să am grijă de Bob, am putut să-mi imaginez mai în detaliu cam cum ar arăta viața de tată. Așa am ajuns să înțeleg în primul rând că să fii

părinte înseamnă să **tetemi** tot timpul. Fie că mă îngrijorează sănătatea lui, fie că **îl supraveghez** când suntem pe stradă sau pur și simplu **am grijă** să-i fie cald și să aibă ce mânca, viața alături de Bob pare **de multe ori** o înșiruire nesfârșită de griji.

Dacă stau să mă **gândesc**, asta îmi amintește de ceva ce mi-a spus tata **după ce dispărusem** în Londra vreme de vreun an. S-a **întâmpilat** în perioada mea de maximă dependență, iar ai mei – **atât tata, cât și mama** – se urcau pe pereți de atâta îngrijorare.

— Nici nu-ți **daî** seama câte griji își face un părinte pentru copilul lui! a **țipat tata** la mine, înfuriat de ceea ce el numea egoismul **meu**, **dat** fiind că nu mai dădusem nici un semn de viață.

În momentul **respectiv** nu mi s-a părut c-ar fi cine știe ce mare lucru. **Dar** de când îl am pe Bob, am început să **înțeleg** iadul prin **care i-am făcut** să treacă pe părinții mei. Aș vrea să pot **da** timpul înapoi și să-i scutesc de toată durerea pe care le-am provocat-o.

Asta ar fi vestea proastă. Vestea bună este că, dincolo de toate spaimile și **grijile**, să fii părinte înseamnă și să râzi foarte mult. E un **alt lucru** pe care l-am învățat de la Bob. Am crezut prea multă vreme că în viață e greu să găsești un strop de bucurie. **Bob m-a învățat** cum să fiu din nou fericit. Chiar și cele mai **nesemnificative** sau stupide momente pe care le împărtășim îmi pot aduce imediat zâmbetul pe buze.

De exemplu, **într-o după-amiază de sâmbătă** am răspuns la ușă după ce **am auzit un ciocănit** și am dat nas în nas cu un tip care locuia pe același etaj cu noi.

— Salut, vezi că pisica ta e pe-afară.

— Ăăă, scuze, dar nu cred că e a mea. Poate e a altcuiva. A mea e aici, i-am spus eu, întorcându-mă să mă uit în casă. Bob, unde ești?

Nici un răspuns.

— Nu, sunt destul de sigur că e a ta. E roșcată, nu? mi-a spus tipul.

Am ieșit pe coridor și l-am găsit pe Bob pe palier, după un colț, cocoțat pe un dulăpior și stând nemișcat, cu fața lipită de geam. Se uita în jos, pe stradă.

— E aici de ceva vreme. L-am văzut un pic mai devreme, mi-a spus tipul, luând-o spre lift.

— Aha. Mulțumesc.

Bob m-a privit de parcă eram pe punctul de a-i strica toată distracția. Părea să vrea să-mi spună: „Vino și tu aici și uită-te afară, să vezi ce interesant e“.

— Bob, cum naiba ai ajuns afară? i-am spus, întinzându-mă după el.

Belle era în vizită și pregătea un sendviș în bucătărie.

— L-ai lăsat tu pe Bob să iasă? am întrebat-o când am intrat înapoi în apartament.

— Nu, mi-a răspuns ea, ridicând privirea dinspre tocător.

— Nu înțeleg cum a putut să iasă pe coridor și să se ascundă pe dulapul ăla.

— A, ia stai! a zis Belle, de parcă i s-ar fi aprins deodată un becuț în minte. Am ieșit un pic până jos acum vreo oră, ca să duc gunoiul. Tu erai la baie. Am tras ușa după mine, dar probabil că s-a furișat cumva fără să-l văd și până m-am întors eu, s-o fi ascuns deja pe undeva. E așa de isteț, afurisitul! Câteodată mi-ar plăcea să știu ce-i în mintea lui.

Nu am putut să mă abțin și am pufnit în râs. Era un subiect asupra căruia am făcut destul de multe speculații

de-a lungul anilor. Deseori am încercat să-mi imaginez cum funcționa șirul gândurilor lui Bob. Știu că nu avea nici un rost și că doar proiectam comportamentul uman asupra unui animal. Cred că asta se cheamă antropomorfism. Dar nu mă puteam răbda să n-o fac.

De exemplu, nu era greu să-mi imaginez de ce astăzi se bucurase atât de mult că găsisese acel nou punct de observație de pe palierul blocului.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Bob decât să se uite la lume. În apartament se plasa de multe ori pe pervazul geamului din bucătărie. Ar fi fost încântat să stea acolo o zi întreagă și să urmărească tot ce se întâmplă dedesubt, ca un soi de agent de pază.

Întorcea capul să urmărească oamenii care treceau prin dreptul clădirii noastre și apoi se îndepărtau. Dacă intra cineva în scara blocului, întindea gâtul până nu mai putea să-l vadă pe individ. Poate sună aiurea, dar pe mine mă distra teribil. Lua totul așa de în serios, de parcă avea o listă cu oameni și cu direcțiile în care aceștia aveau voie să meargă la anumite momente ale zilei. Vedeau un trecător și fața lui parcă zicea „Da, OK, știu cine ești” sau „Hai mai repede, că pierzi autobuzul și întârzii la lucru”. În alte dăți era destul de agitat, de parcă ar fi zis „Hei, stai așa! Tu cine ești?” sau „Alo, nu aveți permis, unde mergeți așa? Hai, înapoi, vă rog!”.

Puteam să pierd foarte ușor o jumătate de oră urmărindu-l pe Bob cum îi urmărește pe alții. Belle și cu mine glumeam și spuneam că e în misiune.

Evadarea de azi a lui Bob pe palierul blocului era tipică pentru o altă pasiune recentă de-a lui, joaca de-a v-ați ascunselea. Îl găseam pitit în tot soiul de locuri înghesuie și surprinzătoare. Îi plăcea mai ales să se ascundă în locuri calde.

Într-o seară m-am dus să fac o baie înainte de culcare. Când am împins încetișor ușa de la baie, am remarcat că se deplasează cam ciudat. În loc să se deschidă cu ușurință, trebuia împinsă un pic mai tare. Părea cumva mai grea.

Nu mi-am bătut capul cu asta și am început să umplu cada. Tocmai mă priveam în oglinda de deasupra chiuvetei, când am văzut ceva mișcându-se pe ușă, printre prosoapele agățate pe ea. Era Bob.

— Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns tocmai acolo sus? i-am zis, râzând cu lacrimi.

M-am gândit că, probabil, se urcase pe unul din rafturile de lângă ușă, apoi sărise cumva de acolo direct pe prosoape, reușind să se cocoaște peste ele. Părea să stea destul de inconfortabil, ba chiar într-un echilibru precar, dar arăta foarte încântat.

Baia era unul din locurile lui preferate pentru joaca de-a v-ați ascunselea. O altă șmecherie pe care o făcea des era să se ascundă printre hainele pe care le puneam la uscat deasupra căzii – mai ales iarna.

De câteva ori, când tocmai mă spălam pe dinți sau chiar când stăteam pe WC, vedeam deodată hainele mișcându-se. Apoi dintre ele apărea Bob, împingându-le la o parte ca pe niște perdele, cu o figură care părea să-mi zică „Bau!”. Era limpede că faza i se părea nemaipomenit de distractivă.

O altă sursă nesecată de distracție era felul cum reușea Bob să intre mereu în belele.

Îi plăcea foarte tare să se uite la televizor sau la ecranele calculatoarelor. Era în stare să piardă ore întregi urmărind curse de cai sau documentare despre natură. Stătea în fața ecranului de parcă era hipnotizat. Așa că într-o după-amiază, când am trecut prin fața noului și elegantului magazin Apple

din Covent Garden, m-am gândit să-i fac un mic cadou. Întreg magazinul era plin cu laptopuri și calculatoare nou-nouțe, pe care în nici un caz nu mi le-aș fi putut permite. Dar filosofia Apple e că oricine are voie să intre și să se joace cu produsele tehnologiei lor. Ceea ce noi am și făcut.

Ne-am jucat câteva minute cu calculatoarele, navigând pe internet și vizionând clipuri pe YouTube, când, la un moment dat, Bob a remarcat un ecran pe care rula imagini cu un acvariu cu pești exotici, frumos colorați, ce înotau de colo colo. Mi-am dat seama de ce îl atrage. Arăta într-adevăr uluitor.

L-am dus la ecranul gigantic și l-am lăsat să caște gura câteva momente la el. Era haios să-l vezi. Urmărea cum un peștișor anume traversa ecranul, apoi cum dispărea. În acel moment făcea un soi de mutră mirată, ca în comedii. Nu înțelegea ce se întâmplă, așa că sărea în spatele ecranului gigantic, așteptându-se să dea de pește. Cum acolo nu descoperea decât un capac argintiu și o mână de cabluri, sărea la loc în fața ecranului și începea să urmărească alt pește.

Și-a petrecut astfel câteva minute bune, până când s-a avântat prea tare și s-a încâlcit într-un cablu. Eu tocmai eram atent la altceva, iar când m-am întors, l-am văzut cu un cablu alb înfășurat în jurul unei lăbuțe. Trăgea de fir și amenința să doboare unul dintre monitoarele acelea gigantice.

— Iisuse, Bob, ce te-a apucat? i-am zis.

Nu eram singurul care îl remarcasem. Două „genii” Apple se amuzau ceva mai departe de noi.

— E o vedetă, nu? a spus unul dintre ei.

Din nefericire, în scurt timp li s-a alăturat alt membru al echipei, unul cu ceva mai multă autoritate.

— Dacă strică ceva, mă tem că va trebui să suportați costul produselor, ne-a spus el.

Având în vedere prețurile afișate, n-am mai zăbovit: l-am eliberat pe Bob de-acolo și ne am luat tălpășița.

Pentru Bob Londra era un șir neîntrerupt de ocazii de a se ține de năzbâtii. Până și metroul devenise un loc unde putea să se obrăznicească.

La început obișnuia să se agațe strâns de mine de fiecare dată când luam metroul. Nu îi plăcea să meargă cu scările rulante sau cu lifturile, iar mulțimile și atmosfera claustrofobică a orelor de vârf îl intimidau. Însă, odată cu trecerea anilor, își învinsese temerile. Ba chiar are un card de călătorie pe numele lui, primit cadou de la unul dintre angajații stației Angel, și se comportă la fel ca orice alt londonez care se duce să-și vadă de treburi. Merge tanțoș de-a lungul tunelurilor, ținându-se întotdeauna cât mai aproape de zid – probabil din motive de siguranță. Când ajungem pe peron, stă întotdeauna pe partea corectă a benzii galbene de pe jos și nu se sperie când apare metroul, în ciuda zgomotului pe care îl face. Stă până când garnitura de metrou ajunge la capătul peronului, așteaptă răbdător să se deschidă ușile, după care urcă liniștit, cu pași mărunți, și caută cu privirea un loc liber.

Londonezii sunt faimoși pentru reticența cu care interacționează cu ceilalți călători într-un mijloc de transport în comun, dar chiar și cea mai înghețată inimă se topea un pic când îl vedea cum stă așa acolo, privind cu înțelepciune la tot ce se întâmplă în jur. Îi făceau câte o fotografie cu telefonul, apoi se duceau mai departe la muncă cu un zâmbet pe buze. Viața în Londra poate fi foarte impersonală și

dezumanizantă. Gândul că le ofeream oamenilor câte o rază de lumină mă face să zâmbesc.

Însă călătoriile cu metroul au riscurile lor.

Într-o seară ne întorceam acasă din centru și am luat metroul către Seven Sisters, stația cea mai apropiată de apartamentul meu. În acea perioadă se lucra intens la metrou, se făceau tot soiul de reparații, iar Bob devenise fascinat de diversele utilaje și echipamente pe care le zărea din când în când.

Tocmai urcam pe scările rulante, când am observat că Bob avea coada lipicioasă. M-am uitat mai atent și am văzut pe coada lui o substanță neagră, semănând cu smoala. Apoi am descoperit că era mânjit cu ea și de-a lungul corpului, de la mijlocul coastelor până pe la jumătatea cozii.

Era destul de evident că se mânjise cu acel ceva în timpul călătoriei cu metroul, pentru că mai înainte nu avea nimic. Numai că nu puteam să-mi dau seama ce anume era. Părea a fi ulei de mașină sau un fel de vaselină pentru mașinării. Cu siguranță părea să aibă legătură cu vreun obiect mecanic. Mi-am zis că, probabil, se frecase cumva de vreun utilaj.

Ce știam sigur însă era că putea fi periculoasă. Bob părea să fie de aceeași părere. Am văzut că remarcase murdăria de pe el și hotărâse deja că, probabil, nu era tocmai o idee bună să se lingă.

Nu aveam prea mult credit pe telefon, dar îmi ajungea cât să-mi sun o prietenă, pe Rosemary, o doctoriță veterinară care mă mai ajutase o dată în trecut când Bob se îmbolnăvisese. Ținea foarte mult la Bob și de fiecare dată se arătase dornică să ne ajute. Când i-am explicat ce se întâmplase, mi-a spus că, orice ar fi substanța respectivă, trebuie să o spăl.

— Uleiul de mașină poate fi foarte toxic pentru pisici, mai ales dacă e înghițit sau inhalat. Poate duce la inflamații

foarte urâte și la arsuri ale organelor, mai ales ale plămânilor. Mai poate să creeze și probleme respiratorii, crize și, în cazurile cele mai grave, chiar și decesul, m-asperiat ea. Așa că trebuie neapărat să-l speli. Bob te lasă să-i faci baie? m-a întrebat. Dacă nu se curăță, ar trebui să-l duci mâine, la prima oră, la Blue Cross sau la orice alt veterinar, mi-a mai zis ea chiar înainte să rămân fără credit și să mi se întrerupă convorbirea.

Când vine vorba de băiță, pisicile par să se împartă în două categorii: cele care urăsc apa și cele care o iubesc. Din fericire, Bob aparține cu totul celei de-a doua categorii. De fapt e chiar un pic obsedat de băița lui.

Nimic nu-i place mai mult decât să se cațăre în cadă când dau drumul la apă. A învățat că eu las întotdeauna apa mai degrabă caldă, nu fierbinte, așa că sare imediat în cadă, ca să se poată bălăci câteva minute.

E nostim – și, desigur, foarte drăguț – să-l privesc cum se plimbă după aceea prin jurul căzii, ridicând câte o lăbuță și scuturând-o.

De asemenea, devine foarte posesiv cu dopul de la cadă, pe care îl fură și îl ascunde. Până la urmă improvizez un dop, după care îl găsesc pe cel adevărat pe podeaua din sufragerie, acolo unde s-a jucat Bob cu el.

Câteodată trebuie să pun o greutate peste dop, ca să îl împiedic să-l fure și să-l ascundă.

Așa că, luând în calcul toate aceste lucruri, n-am avut nici o problemă să-l bag în cadă și să-l curăț de unsoarea aceea misterioasă.

Nu a trebuit să-l țin cu forța. M-am folosit de ambele mâini ca să-l frec bine pe coadă și pe coaste cu un gel de duș bun pentru pisici. Apoi l-am clătît cu dușul. Figura pe care a facut-o când apa i-a intrat bine în piele a fost foarte

amuzantă: o combinație de strâmbătură și rânjete. La final l-am șters cu un prosop cât de bine am putut. Nici la șters n-a trebuit să-l conving prea mult. I-a plăcut grozav și a tors întruna.

Am reușit să îl curăț de toată mizeria aceea. Dar pe coadă și pe blană i-a mai rămas un pic de iz greoi. Totuși în zilele următoare a reușit să se lingă ca lumea și, treptat, mirosul a început să dispară. După aceea, spre sfârșitul săptămânii, am trecut pe la centrul Blue Cross din Islington și i-am rugat pe cei de-acolo să îi facă un control sumar. Mi-au spus că nu am de ce să-mi fac griji.

— Ușor de zis, greu de făcut. Întotdeauna o să am de ce să-mi fac griji cu motanul ăsta, i-am spus asistentei, iar ulterior mi-am dat seama că tonul meu începuse să semene puțin cu cel al unui părinte.

Întâmplarea de la metrou mi-a adus aminte de un adevăr pe care-l aveam tot timpul în minte. În anii ce au trecut de când ne-am găsit unul pe altul, îl domesticisem într-o oarecare măsură pe Bob. Dar în adâncul sufletului rămăsese o pisică vagaboandă.

Nu pot să fiu sută la sută sigur, dar instinctul îmi spunea că, probabil, își petrecuse o bună parte din primii ani de viață descurcându-se pe stradă doar grație inteligenței lui. E un londonez get-beget și nu e niciodată mai fericit ca atunci când explorează orașul. De multe ori mă surprind zâmbind și mă gândesc: „Vagabondul tot vagabond rămâne“.

Are câteva locuri favorite pe unde-i place să hălăduiască. La Angel îi place să viziteze monumentul memorial din

parcul Islington, cu părculețul unde poate să mișune liniștit prin tufe, adalmecând tot ce îi atrage atenția cât timp își face nevoile. Acolo sunt câteva colțuri mai neîngrijite, unde poate să dispară discret și să se bucure câteva momente de singurătate. Nu că i-ar sta cumva în fire să se ferească de privirile oamenilor.

La fel, îi place foarte mult și curtea bisericii St. Giles in the Fields de pe lângă Tottenham Court Road. Când mergem dinspre stația noastră de autobuz de pe Tottenham Court Road spre Neal Street și Covent Garden, începe adesea să se foiască pe umerii mei, anunțându-mă că ar vrea să facă un popas.

Cimitirul bisericii este ca o oază în mijlocul uneia din părțile cele mai aglomerate ale orașului, cu niște bănci unde poți să stai și să urmărești cum trece lumea prin jurul tău. Totuși, din cine știe ce motiv, locul unde Bob preferă să-și facă nevoile este foarte la vedere, chiar către stradă, în apropierea unor balustrade. Nu pare deloc impresionat de mulțimile de londonezi care trec pe lângă el, ci își vede liniștit de treabă acolo.

Tot așa se întâmpla și când lucram pe Neal Street, doar că acolo locul lui preferat era în fața unei clădiri de birouri de pe Endell Street. Dădea spre mai multe etaje ale unor clădiri de birouri și săli de conferință, așa că, la fel ca dincolo, nu era tocmai cel mai ferit loc din Londra. Dar Bob se simțea bine acolo și întotdeauna reușea să se strecoare în tufișuri și să-și facă treaba cât de repede și de eficient putea.

Oriunde s-ar duce să-și facă nevoile, Bob e, la fel ca toate pisicile, foarte precis și foarte sistematic. Își sapă o groapă măricică, se așază deasupra ei cât face ce trebuie să facă, după care începe să arunce cu pământ ca să acopere dovezile.

Întotdeauna nivelează locul cu meticulozitate, de parcă nu ar vrea să afle nimeni niciodată ce e acolo. Mereu am vrut să aflu de ce fac pisicile așa ceva. Am citit undeva că e ceva legat de teritorialitate.

Grădinile din Soho Square erau un alt loc preferat pentru popasuri atunci când lucram în zonă. Pe lângă faptul că era unul dintre cele mai drăguțe parcuri din centrul Londrei, avea și alte lucruri care îl atrăgeau pe Bob. De exemplu, câinii nu aveau voie să intre acolo, ceea ce însemna că puteam să mă relaxez un pic mai mult și să-i scot lesa. De asemenea, era un loc unde Bob părea fericit, mai ales vara. Bob era fascinat de păsări, iar parcul din Soho Square era plin de ele. Obişnuia să stea într-un loc cu ochii holbați, privindu-le și scoțând un sunet cam ciudat, un soi de *raa, raa, raa*. Suna foarte drăguț, chiar dacă, desigur, în realitate probabil că însemna ceva sinistru. Citisem undeva că oamenii de știință cred că atunci când văd o posibilă pradă, pisicile mimează cum o devorează. Cu alte cuvinte, exersează cum vor sfârteca prada în colți atunci când o s-o prindă.

Era logic. Nimic nu-i place mai mult lui Bob decât să fugărească șoareci, șobolani ori alte viețuitoare atunci când îi dau drumul prin parc. De câteva ori chiar a venit la mine cu ceva ce găsisese – și, probabil, omorâse – în preumblările lui.

Într-o zi, în timp ce stăteam în Soho Square și citeam un volum de benzi desenate, a apărut lângă mine cu ceva absolut dezgustător atârându-i din gură. Era o bucată dintr-un cap de șobolan.

— Bob, o să ți se facă rău de la asta, i-am zis eu.

Dar el părea să știe mai bine ca mine cum stau lucrurile. Nu cred că avea vreo intenție să îl mănânce. În schimb, l-a dus într-un colț și a început să se joace cu el, cam la fel cum făcea și cu șoarecele de jucărie jerpelit de la noi de-acasă.

În nouă din zece cazuri Bob atrăgea privirile admirative ale trecătorilor. Dar rândul ăla câțiva oameni s-au uitat la el absolut îngroziți.

Nu am fost niciodată unul din acei stăpâni de pisici care își văd animalul de companie ca pe un îngerăș incapabil să facă ceva urât. Departe de mine gândul. Știu foarte bine că, la fel ca toți membrii speciei sale, Bob era un prădător, ba chiar unul foarte priceput. Dacă am fi trăit în alte părți ale lumii, mi-aș fi făcut mai multe griji. În anumite zone din Statele Unite, Australia sau mai ales din Noua Zeelandă s-a încercat să se interzică eliberarea pisicilor din casă după lăsarea întinericului. S-a susținut că pisicile domestice fac atât de multe pagube, încât anumite specii de păsări riscă să dispară de pe planetă. Doar că în Londra nu exista această problemă. Așa că, din punctul meu de vedere, Bob n-avea decât să facă ce-i stătea în fire să facă. Asta atâta timp cât nu risca să se rănească sau să-și facă rău în vreun fel.

Dincolo de asta, era ceva foarte distractiv – atât pentru el, cât și pentru mine.

Într-o zi, de exemplu, aveam iarăși grijă de Princess, cățelușa lui Titch, și mă gândisem să-i duc pe amândoi într-un parc de lângă clădirea în care locuiam. Nu e cel mai impresionant spațiu verde din Londra. Are un teren de baschet paradit și o zonă împrejmuțată de copaci. Dar lor le era de ajuns.

Stăteam pe o bancă, ținându-l pe Bob într-o lesă foarte lungă, pe care o făcusem special pentru el, când a observat din senin o veveriță cenușie.

Și Princess a văzut-o, așa că amândoi s-au repezit aproape imediat după ea. Veverița, ființă înțeleaptă, s-a cocoțat în primul copac, dar gestul ei nu i-a descurajat pe Bob și Princess.

I-am privit cum plănuiau împreună să încerce s-o coboare pe veveriță din copac. Parcă urmăream o echipă de intervenții speciale ce se străduia să păcălească un infractor și să-l scoată din casa în care se baricadase.

Din când în când Princess lătra, încercând să o stârnească pe veveriță. De fiecare dată când veverița apărea sau făcea vreo mișcare, cei doi își schimbau poziția. Bob acoperea unul din flancuri, ce dădea spre spațiul deschis unde stăteam și eu, în timp ce Princess supraveghea cealaltă potențială cale de evadare a veveriței, în partea opusă a copacului.

Au continuat așa vreo douăzeci de minute, după care, într-un final, au renunțat.

Sunt sigur că unii m-au considerat un pic dus cu capul. Dar am stat pe banca aia, am chicotit și am rânjit, încântat și captivat de fiecare minut palpitant al scenei.

Capitolul 13

Inamicul public numărul 1

Era pe la începutul unei alte veri încinse, soarele de amiază ardea, iar Bob și cu mine ne găsiserăm un loc umbros în fața stației de metrou Angel. Tocmai scosesem castronul lui Bob și îi turnam apă în el, când am văzut doi bărbați ce veneau spre noi.

Erau îmbrăcați lejer, în blugi și hanorace. Unul dintre ei avea spre treizeci de ani, iar celălalt, probabil cu vreo zece ani mai mult, în jur de patruzeci. Mi-au arătat aproape în același timp legitimațiile de polițiști. Erau membri ai poliției locale din Islington.

— Bună ziua. Îmi puteți spune cum vă numiți? m-a întrebat cel mai vârstnic.

— Ăăă, James Bowen. De ce?

— Domnule Bowen, mă tem s-a depus o plângere împotriva dumneavoastră, în care sunteți acuzat de agresiune. Este o acuzație serioasă, așa că suntem nevoiți să vă rugăm să ne însoțiți până la secție, pentru a ne răspunde la câteva întrebări, mi-a spus cel mai tânăr.

Polițiștii în civil erau relativ numeroși pe străzi și eu însumi mă ciocnisem de destule ori cu ei. Din fericire, spre deosebire de unii dintre colegii lor, care erau mai agresivi și mai porniți împotriva vânzătorilor de la *The Big Issue*, aceștia doi erau extrem de politicoși.

I-am întrebat dacă pot întârzia un minut, cât să-mi strâng lucrurile și să îl pregătesc pe Bob, iar ei mi-au răspuns să nu mă grăbesc. Apoi mi-au spus că o să mergem pe jos până la sediul lor de pe Tolpuddle Street.

— N-ar trebui să dureze decât câteva minute, mi-a zis polițistul cel tânăr.

M-a surprins cât de calm eram. În trecut m-ar fi apucat panica și probabil că m-aș fi împotrivit, poate chiar violent. Asta dovedea cât de cumpănit și stăpân pe mine devenisem în ultima perioadă. În plus, nu făcusem nimic. Nu agresasem pe nimeni.

Și polițiștii păreau destul de relaxați. În drum spre secție, mergeau binedispuși în fața noastră. Din când în când unul dintre ei ni se alătura și mergea împreună cu noi. La un moment dat cel tânăr m-a întrebat dacă înțeleg ce se întâmplă și dacă îmi cunosc drepturile.

— Da, sigur, i-am răspuns.

Știam că nu eram acuzat de nimic, ci doar îi ajutam în anchetă. Nu era nevoie să sun vreun avocat sau ceva de genul ăsta, cel puțin nu în acel moment.

Sigur că mintea mea răsucea lucrurile pe toate părțile și că încercam să-mi dau seama cine ar fi putut face acea „plângere”. Îmi veniseră deja câteva idei.

Cea mai la îndemână explicație era că pur și simplu cineva încerca să-mi strice apele. Din păcate, astfel de lucruri se întâmplau destul de des. De-a lungul anilor văzusem că o pățiseră și alți vânzători sau cântăreți stradali. Cineva se ducea și povestea ceva la poliție, fie pentru că avea răcă pe tine, fie doar dintr-o pornire răutăcioasă, iar polițiștii erau obligați să te verifice. Câteodată cei care făceau așa ceva voiau doar să-ți fure locul cât tu erai dus la secție. Știam că existau câțiva inși care nu apreciau faptul că mă

descurcasem așa de bine la stația de metrou și ar fi vrut să-mi șutească locul. Era urât, dar, din păcate, făcea parte din viața de fiecare zi.

Cealaltă explicație, mai sinistă, era că exista cineva care încerca să pună bețe în roate cărții mele. Vestea se răspândise în aproape toată comunitatea *The Big Issue*. Mai multe ziare publicaseră povestea, iar câțiva vânzători făcuseră unele comentarii – pozitive, dar și negative.

Unul dintre coordonatori îmi povestise că cineva lansase ideea că nu ar mai trebui să mi se permită să vând revista. Asta știam deja, pentru că un vânzător din centrul Londrei îmi comunicase personal, de la obraz, obiecțiile lui. Insul mă mai numise și „un f***t de hipiot prefăcut“, lucru care mie mi s-a părut mai degrabă fermecător. În prostia mea, am crezut că fac un bine și revistei. În loc de asta, aveam uneori senzația că pentru ceilalți vânzători devenisem inamicul public numărul 1.

Pe drumul către secție, polițiștii se tutuiau deja cu Bob. Păreau să-l placă teribil de mult, așa că atunci când am ajuns, Bob a fost principala lor grijă.

— Bun, acum hai să-i găsim un loc lui Bob înainte să vă ducem în sala de interogatoriu, a spus polițistul mai vârstnic.

Ni s-a alăturat și o polițistă în uniformă, o blondă de aproape treizeci de ani. Ea și-a concentrat imediat atenția asupra lui Bob, care era în continuare încolăcit pe umerii mei, încercând să se adapteze la mediul necunoscut.

— OK, asta-i Bob? a zis ea, întinzându-se să îl mângâie.

El a părut să o placă instantaneu, iar după câteva clipe își freca fața de mâna ei și torcea.

— Crezi că se supără dacă-l iau în brațe? m-a întrebat femeia.

— Nu cred. Dacă pare că vrea, încercați, i-am spus, simțind că Bob era deja relaxat în preajma ei.

După cum bănuiam, Bob i-a dat voie să-l culeagă de pe mine.

— Ce-ar fi să vii cu mine și să vedem dacă nu-ți putem găsi cumva ceva bun de mâncare sau de băut? i-a spus ea.

I-am privit cum treceau de biroul de la recepție, îndreptându-se spre un spațiu plin de birouri, copiatoare și faxuri. Bob era fascinat de toate beculțele acelea roșii și de aparatele care zumzăiau, așa că era vesel. Prin urmare, l-am lăsat în pace și am mers mai departe cu cei doi polițiști.

— Nu vă temeți, nu pățește nimic cât e cu Gillian, mi-a spus polițistul mai tânăr în timp ce intram pe o ușă într-un hol mai lung.

Am fost sigur că îmi spune adevărul.

Cum am intrat într-una din camerele de interogatoriu, am simțit imediat un gol în stomac. Mi se explicase că urma să fiu chestionat despre o așa-numită „infracțiune asociată drogurilor“. Acestea erau delikte comise de dependenții sau vânzătorii de droguri, precum furtul, tâlhăria sau agresiunea, cu scopul de a putea cumpăra droguri. Drept urmare, m-am gândit că, probabil, o să mi se facă un test de sânge, ca să vadă dacă m-am drogat, și o să mi se ia amprente.

Cum se schimbă lucrurile... Cu un an în urmă aș fi avut mari motive de îngrijorare. Dar acum, în timp ce îmi făceau testul numit Cozart, băgându-mi în gură unul din bețișoarele acelea pentru a-mi lua o mostră de salivă, ca să vadă dacă găsesc urme de heroină sau cocaină, eu eram absolut liniștit. Știam că sunt curat. Le-o spuseseam și polițiștilor, iar eu îmi răspunseseră că n-au încotro.

— Îmi pare rău, dar așa sunt procedurile acum, mi-a explicat unul dintre ei.

După test m-au așezat la o masă și mi-au pus câteva întrebări.

M-au întrebat dacă fusesem cu o zi în urmă la o anumită adresă din Islington. Adresa nu-mi suna deloc cunoscut. Apoi au pomenit numele unei femei.

Cu ani în urmă, când eram la apogeul dependenței de droguri și fusesem arestat de câteva ori pentru furt, învățasem că la o asemenea întrebare se răspunde simplu: „Nu vreau să comentez“. Dar mai știam și că asta îi enervează teribil pe polițiști, așa că am încercat să fiu cooperant.

— Aș vrea să vă ajut, dar zău că nu știu despre ce vorbiți, le-am explicat eu.

Nu s-au enervat și nici nu au devenit mai arțăgoși cât m-au interogat. Nu mi s-a făcut schema cu polițistul bun și polițistul rău. Au dat din cap la răspunsurile mele, și-au notat câteva lucruri și asta a fost tot. În mai puțin de zece minute deja terminaserăm.

— OK, domnule Bowen. O să vă rugăm totuși să mai așteptați puțin aici, cât verificăm noi niște lucruri, mi-a spus polițistul cel tânăr.

De-acum afară soarele lumina puternic și se făcuse o după-amiază calduroasă. Eram nerăbdător să-l iau pe Bob și să ne întoarcem la treabă. Dar timpul trecea și, până să-mi dau eu seama, umbrele au început să se lungească. Era foarte frustrant și îmi făceam griji și pentru Bob. La un moment dat un polițist de gardă mi-a oferit o cană de ceai, așa că l-am întrebat ce-i cu pisica mea.

— E în regulă. E tot jos, cu Gillian, mi-a răspuns el. Cred că s-a dus să-i ia ceva de mâncare, așa că gagiul o duce destul de bine.

Până la urmă cei doi polițiști au revenit în camera de interogatoriu.

— Mă tem că v-am irosit timpul – și pe al dumneavoastră, și pe al nostru, au spus ei. Persoana care a făcut această plângere la telefon nu a dorit să vină la secție și să depună o plângere oficială. Așadar, cum nu există dovezi împotriva dumneavoastră, nu vă vom pune sub acuzare.

Evident, când am auzit asta, m-am simțit ușurat. M-am și enervat un pic, dar am hotărât să nu mă manifest. N-avea nici un sens să depun vreo plângere oficială sau să îi ameninț cu tribunalul, mai ales că toți fuseseră extrem de politicoși. Cel mai bine era să mă car naibii de-acolo și să mă întorc la treabă.

Dar grija mea principală era iarăși Bob. Ce au făcut cu el în tot acest timp?

Am coborât la parter, în zona recepției, ca să semnez niște formulare. Bob era acolo, împreună cu Gillian, la fel de fericit ca atunci când l-am lăsat. Dar de cum m-a văzut, a început să bââie din coadă și și-a înălțat urechile. A sărit în brațele mele.

— Hopa, ia uite cine se bucură să te vadă! a spus Gillian.

— A fost băiat cuminte? am întrebat-o.

— Foarte cuminte. Nu-i așa, Bob?

Am remarcat că îl găzduise într-un colțișor al biroului ei. Mi-a povestit că s-a dus până la un magazin ca să-i cumpere niște lapte pentru pisici, un pliculeț de hrană umedă și un pachet enorm cu biscuiții lui favoriți. Nu mă mir că e așa de vesel, m-am gândit eu.

Am stat la taclale câteva minute, până mi-au adus lucrurile, rucsacul și vesta de vânzător de unde le depozitaseră cât timp eu eram interogat la etaj. Gillian mi-a spus că în mod normal Bob ar fi trebuit dus în același loc cu câinii culeși de pe străzi.

— Dacă ai fi fost reținut peste noapte, acolo ar fi trebuit să-l băgăm, mi-a explicat ea. Din fericire, nu mai e cazul.

După puțin timp am fost eliberat în mod oficial. Polițiștii și-au cerut încă o dată scuze.

— Probabil cineva are ceva de împărțit cu mine, le-am zis eu, strângându-le mâinile.

Când am plecat de la secție, soarele deja apunea. Toată ziua îmi facusem griji că mi-a furat cineva locul de la metrou, așa că m-am întors la stația Angel ca să văd cum stau lucrurile. Spre ușurarea mea, nu era nimeni acolo.

— Ești bine, James? m-a întrebat unul dintre florari.

— Da. Mi-a făcut cineva plângere că, cică, l-aș fi agresat. Așa se distrează unii oameni.

— Serios? Ce-au ăștia în minte? a spus el, scuturând dezgustat din cap.

Era o întrebare bună, dar la care, din nefericire, nu aveam nici un răspuns.

La vreo săptămână după aceea – sau, poate, după vreo zece zile – Bob și cu mine tocmai vindeam revista la o oră de vârf, când o doamnă blondă și foarte atrăgătoare a venit la noi. Bob a părut s-o recunoască și când femeia s-a lăsat pe vine lângă el, și-a împins capul spre ea.

— Nu-ți amintești de mine? m-a întrebat femeia în timp ce-l alinta în toate felurile pe Bob.

În fiecare seară petrecută la metrou treceau pe lângă noi atât de multe fețe, încât era greu să le reții pe toate. Și-a dat seama că nu știam de unde să o iau.

— Secția de pe Tolpuddle? Am avut grijă de Bob săptămâna trecută, mi-a spus ea cu un zâmbet.

— A, da, sigur! Scuze, i-am spus, aproape roșind de rușine. Gillian, nu?

— Văd că o duceți bine amândoi, a zis ea.

Cei de la poliția locală obișnuiau să se mai oprească și să vorbească cu noi, dar femeia nu părea să fie în timpul serviciului. Mai ales că nici nu era îmbrăcată în uniformă.

— Mi-am terminat tura și acum o pornisem spre casă, mi-a spus când i-am explicat asta. Nu prea am apucat să vorbim când ați fost atunci la secție, din motive evidente. Cum ați ajuns voi doi să fiți împreună?

I-am povestit câteva din întâmplările de la începutul vieții noastre laolaltă, iar ea a zâmbit și de câteva ori chiar a râs tare.

— S-ar zice că sunteți suflete pereche, mi-a zis.

Și-a dat seama că sunt ocupat și că se apropia ora de vârf, așa că nu a mai zăbovit mult.

— Poate mai trec să vă salut, dacă e în regulă.

— Sigur, i-am zis.

S-a ținut de cuvânt, iar după puțin timp trecea pe la noi în mod regulat. De mai multe ori i-a și adus cadouri lui Bob, care părea să aibă o slăbiciune pentru ea.

Gillian era generoasă și cu mine. Într-o zi mi-a făcut cinste cu o cafea, un sendviș și o prăjitură la unul din barurile mai răsărite din zonă. Am stat puțin de vorbă, dar amândoi am încercat să nu pomenim de cele petrecute la secție cu câteva săptămâni în urmă. O parte din mine ar fi vrut să afle cine făcuse plângerea împotriva mea, dar știam că Gillian nu avea voie să dea prea multe detalii. Ar fi fost prea riscant pentru ea.

I-am explicat ce se întâmpla cu noi și cu cartea, care părea să fi iscat mai multă animozitate decât orice altceva.

— A, nu-ți face griji! mi-a zis ea. Oamenii sunt întotdeauna invidioși pe succesul altora. Pare o chestie extraordinară. Cred că prietenii și familia ta sunt foarte mândri de tine.

— Da, sunt, am spus eu, zâmbind tâmp și aprinzându-mi o țigară.

Desigur, adevărul era că nu aveam prea mulți prieteni. În afară de Belle, nu aveam cu cine să discut – nici în momentele bune, nici în cele proaste. Îl aveam pe Bob și cam asta era tot.

În parte, eu îmi clădisem viața astfel. Eram produsul mediului în care îmi petrecusem ultimul deceniu.

În perioada în care mă drogam mă retrăsesem cu totul din lume. Pe atunci cele mai strânse relații pe care le aveam erau cu dealerii mei. Dar chiar și acum, când eram curat, nu îmi venea foarte ușor să-mi fac prieteni noi. Asta din mai multe motive. Cel mai important era legat de bani. Ca să-ți faci prieteni, trebuia să ieși din casă și să te întâlnești cu lumea, ceea ce costa, așa că eu făceam foarte rar așa ceva. Dar, la un nivel mai profund, nici nu-mi venea ușor să am încredere în oameni. În perioada cea mai dificilă a dependenței mele am locuit prin niște cămine unde știai sigur că poți fi jefuit într-o clipă de tot ce ai. Chiar și când dormeai. Așa că devenisem foarte precaut. Era trist, dar în mare măsură simțeam și acum același lucru. Evenimentele din ultimele două săptămâni o dovediseră. Cineva făcuse o plângere împotriva mea pentru o agresiune inventată. Putea fi oricine, putea fi cineva cu care mă vedeam în fiecare zi. Putea fi unul dintre cei pe care îi consideram „prieteni“.

Așa că, în timp ce mă uitam cum Bob se juca cu Gillian, o parte din mine și-a dorit ca viața să fi fost mai simplă și mai puțin încâlcită decât era. Bob o întâlnise pe Gillian în niște circumstanțe ciudate, dar simțise imediat că poate avea încredere în ea. În adâncul sufletului știa că e un om cumsecade și o primise în viața lui ca pe o prietenă. Știam că nu avea să fie ușor, dar trebuia să fac și eu mai des așa ceva. Trebuia să am același fel de încredere în oameni. Însă ca să fac asta, trebuia să-mi transform viața. Trebuie să scap de traiul pe stradă.

Capitolul 14

Mândrie și prejudecată

Era prima zi de sâmbătă din iulie, iar străzile din centrul Londrei erau pline de oameni adunați la parada anuală Gay Pride. West End se transformase într-o mare de culori – mă rog, în principal roz –, iar vremea caldă scosese din casă mai mulți petrecăreți decât de obicei. La știri se anunțase că un milion de oameni ieșiseră în stradă ca să urmărească uriașa paradă, cu care alegorice pline de travestiți și traves-tite, de dansatori și costume fabuloase, ce își croiau drumul șerpuit dinspre Oxford Circus până pe Regent Street, apucând-o apoi spre Trafalgar Square.

M-am decis să împrusc doi iepuri cu un singur glonț și mi-am petrecut ziua privind carele alegorice și costumele spectaculoase, timp în care am vândut câteva reviste într-un colț de pe Oxford Street, în apropierea stației de metrou Oxford Circus.

Era o zi foarte productivă pentru toți vânzătorii *The Big Issue*, așa că eu, fiind un „oaspete” venit din Islington, am avut grijă să nu încalc nici o regulă. Unele locuri, precum cel pe care îl aveam eu în fața stației de metrou Angel, erau alocate unui singur vânzător autorizat, dar altele, precum cel unde stăteam acum, puteau fi ocupate de oricine atâta timp cât nu venise deja altcineva care să vândă acolo înaintea ta. De asemenea, am avut grijă să nu „plutesc”, termenul

folosit pentru a descrie vânzarea de reviste din mers, de-a lungul străzii. Făcusem așa ceva în trecut și nu aveam de gând să repet greșeala.

În ultimii aproximativ zece ani, de când eram pe străzi, Gay Pride se transformase dintr-un marș micuț, cu accente politice pronunțate, într-una dintre cele mai mari petreceri de stradă ale orașului. Numai carnavalul Notting Hill era mai mare ca ea. Anul acesta în unele locuri era o îmbulzeală teribilă, dar toată lumea era incredibil de binedispusă, inclusiv Bob.

Se obișnuise cu mulțimile. La un moment dat avusese o ușoară fobie față de oamenii îmbrăcați ciudat. Cu câțiva ani în urmă fugise de lângă mine când văzuse un tip într-un costum ciudat, supradimensionat, în fața muzeului Ripley's Believe It Or Not din Piccadilly Circus. Dar se pare că anii petrecuți pe străzile Londrei și mai ales prin Covent Garden îi mai potoliseră spaimile. A văzut de toate, de la statui umane ciudate, argintii, până la mâncători de foc francezi și dragoni gigantici de la Anul Nou chinezesc. Nici azi nu lipseau costumele șocante și nici inșii care suflau în tot soiul de trompete și fluiere, dar Bob nu părea foarte deranjat. A stat tot timpul pe umărul meu, sorbind din priviri cât mai mult din atmosfera de petrecere și bucurându-se de toată atenția pe care i-o acordau imensele mulțimi. Destul de mulți l-au recunoscut și mi-au cerut permisiunea să-și facă o fotografie cu noi. Vreo doi chiar mi-au zis că abia așteaptă să citească despre noi în carte.

— Mai întâi trebuie să o scriem, am spus eu, glumind doar pe jumătate.

Spre seară, când parada principală se apropia de final, Bob și cu mine ne-am îndreptat spre Soho Square, unde era instalată o scenă pe care se cânta și se mai desfășurau

și alte evenimente, după care am ieșit în Old Compton Street, unde se aflau multe dintre cele mai populare baruri de gay. Strada era ticsită cu oameni, dintre care mulți participaseră la paradă și acum se odihneau la un pahar. Când am ajuns pe la jumătatea străzii, m-am decis să fumez o țigară. Nu aveam bricheta la mine, așa că m-am oprit la o masă din fața unui pub și am cerut un foc. Spre surprinderea mea, un bărbat gay care nu avea pe el decât o pereche de chiloți roz, o pereche de aripi de înger și o aureolă de sârmă, a scos o brichetă. Nu vreau să știu unde o ținuse.

— Poftim, amice. Ce pisică drăguță! mi-a zis el în timp ce îmi aprindea țigara.

Încă mai stăteam la taclale cu tipul, când am simțit că mă bate cineva pe umăr. M-am întors și am văzut-o pe Holly, o lucrătoare socială. Judecând după felul cum era îmbrăcată, în pantaloni scurți și tricou, am bănuț că e în afara serviciului, dar mă înșelam, după cum aveam să aflu imediat.

— James, plutești, mi-a zis ea.

— Ba nu, Holly. M-am oprit să-i cer tipului de colo un foc. Poți să-l întrebi dacă vrei, i-am răspuns eu.

— Pluteai, James. Te-am văzut, mi-a repetat ea neclintită. Trebuie să îți fac raport.

Eram uluit.

— Ce? Haide, Holly! O să mă raportezi pentru că am întrebat un om dacă are o brichetă? am protestat eu, apucând geanta în care de-acum nu mai aveam decât vreo două reviste nevândute. Am terminat pe ziua de azi. Nici măcar nu mi-am scos revistele din geantă.

— Da, da, sigur, mi-a spus ea pe un ton foarte sarcastic înainte să dispară iar în mulțime.

Nu știam prea sigur dacă să-i iau sau nu amenințarea în serios. Fiecare lucrător social era altfel. Unii făceau ce ziceau că vor face, alții doar te amenințau, ca să se facă înțeleși. Am decis că nu vreau să-mi stric ziua și am continuat să savurez atmosfera festivă.

Duminică mi-am luat liber și luni m-am întors la muncă, ca de obicei. Deja uitasem complet de Holly. De-abia miercuri s-au pornit belelele.

Am ajuns în Islington cu puțin înainte de prânz și m-am dus s-o întâlnesc pe Rita, coordonatoarea din parcul Islington, ca să-mi cumpăr o nouă tranșă de reviste.

— Îmi pare rău, James, dar nu pot să-ți dau nici una. Ești pe lista „De verificat“, mi-a zis ea.

— Poftim?!

— Se pare că te-a văzut cineva plutind prin West End. Știi cum merge treaba. Acum trebuie să te duci la sediul central din Vauxhall.

„Afurisita de Holly...” am zis în sinea mea.

Treaba era enervantă din mai multe motive. În primul rând, desigur, era o tâmpenie totală să fiu acuzat că aș fi plutit. Mai avusesem aceeași problemă și în trecut, în principal pentru că foarte mulți oameni mă abordau – pe mine și pe Bob – când ne plimbam prin centru.

Știam că nu trebuie să vând revistele din mers. Nu puteam s-o fac decât din locurile alocate. Încercam tot timpul să le explic oamenilor cum stau lucrurile și, deși unii nu înțelegeau sau chiar se simțeau jigniți, mulți treceau mai departe fără să-mi facă probleme. Din păcate, era de ajuns ca un alt vânzător sau lucrător social de la *The Big Issue* să mă vadă că am vreo interacțiune cu un străin de pe stradă, că imediat putea să priceapă pe dos toată situația.

Nu aveam nici un chef să mă duc tocmai până în Vauxhall, dar îmi dădeam seama că dacă vreau să-mi păstrez locul la Angel, trebuia să o fac. Cartea nu era decât o treabă de moment și știam că nu pot da cu piciorul la ceea ce-mi asigura în continuare pâinea zilnică.

La sediul *The Big Issue* a trebuit să aștept o jumătate de oră până să mă întâlnesc cu un supraveghetor. Când, în fine, m-a primit unul, acesta mi-a zis că numele meu fusese menționat la ședința săptămânală cu lucrătorii sociali, unde se judecau disputele legate de locurile de vânzare, situația vânzătorilor care nu se comportau corect și alte probleme de același fel.

— Mă tem că o să trebuiască să stai o lună pe bară, pentru că un lucrător social te-a văzut plutind pe la mese, mi-a spus el.

Am încercat să mă apăr. Dar mi-am bătut gura degeaba. La *The Big Issue* tot ce puteai face dacă erai considerat vinovat de ceva era să depui o contestație oficială. Mai facusem asta o dată pe vremea când vindeam în Covent Garden. Și atunci fusesem acuzat pe nedrept de plutire și până la urmă s-a ajuns la cuvântul meu împotriva cuvântului lor. Din câte se pare, cuvântul meu nu prea a avut cine știe ce valoare, așa că am pierdut.

Știam că n-are rost să fac contestație și de data asta, așa că am decis să înghit gălușca și să accept suspendarea. Am semnat actele necesare, mi-am predat vesta și legitimația, apoi am luat-o spre casă, supărat, dar resemnat cu ideea că așa merg lucrurile.

— Cum se zice? Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, i-am spus eu lui Bob cât așteptam pe peronul metroului legătura spre casă.

M-am gândit că dacă tot trebuia să-mi scriu cartea, puteam să-mi petrec luna respectivă lucrând la ea și, pe lângă asta, să mai cânt puțin pe stradă ca să fac un ban. Apoi, peste o lună, aveam să mă întorc în stația Angel. De-ar fi fost totul așa de simplu!

La sfârșitul lunii m-am întors la sediul *The Big Issue*. Nu știam sigur dacă îmi vor da înapoi vesta și legitimația, așa că mi-am luat și chitara cu mine, în caz că trebuia să cânt în continuare pe stradă. Mi-am făcut griji degeaba. Mi s-a spus că mi-am dus la capăt „sentința” și mi-am primit lucrurile înapoi. Am cumpărat și o tranșă nouă de reviste, ca să merg cu ele la stația Angel.

— Înapoi la treabă, Bob, i-am zis, urcând într-un autobuz care ne ducea înapoi de-a lungul Tamisei.

Când am ajuns iar la Angel, am ieșit din stație și am văzut că locul meu era liber. Mi-era alocat în continuare, așa că, teoretic, nimeni n-ar fi avut voie să îl folosească, dar nu m-ar fi mirat să găsesc pe cineva acolo. Prin urmare, mi-am aranjat lucrurile ca de obicei și m-am apucat iar de treabă.

După ce am stat acolo vreo jumătate de oră, a apărut un alt vânzător. Era un tip pe care îl văzusem când și când prin zonă. Venise destul de recent la *The Big Issue* și avea un cățel bătrân, rău și destul de jigărit.

— Ce cauți aici? Ăsta-i locul meu, mi-a zis tipul.

— Ba nu e, i-am spus eu surprins. Ăsta-i locul meu de mai bine de-un an.

— Poate că o fi fost locul tău acum un an, dar acum e al meu. E înregistrat la sediu pe numele meu.

— Cum? Habar n-am despre ce vorbești, amice. Bob și cu mine suntem de-ai locului. Au scris despre noi și în ziare, i-am spus, încercând să mențin discuția în termeni rezonabili.

Tipul a dat din umeri și a pufnit.

— Ce pot să zic? a mormăit el. Du-te și vorbește cu Rita. Îți zice ea cum stă treaba.

— Așa o să și fac, amice, nu-ți face griji, i-am zis și am pornit cu pași mari spre coordonatorul responsabil pentru parcul Islington.

Mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă, pentru că fața Ritei s-a boțit de cum m-a văzut.

— A, bună, James, m-a salutat ea fără să mă privească în ochi. Uite care-i faza. Nu a fost decizia mea. Eu i-am spus că e locul tău și că ești suspendat o lună. Vreo două săptămâni s-a ținut deoparte, dar după aia s-a dus la Vauxhall și cineva a dat ordinul peste capul meu. I-a zis că se poate instala acolo. N-am avut ce să fac.

Eram uluit. Preț de o clipă am rămas mut.

Poate că o să dau impresia că mă laud, dar transformasem acel loc într-un mare succes pentru *The Big Issue* – și pentru mine, evident. Înainte să ajung eu acolo, nimeni nu voia locul acela. Toată lumea zicea că cei ce trec prin stația aceea sunt prea grăbiți și nimeni nu se oprește să discute cu un vânzător de reviste. Numai că eu îmi făcusem un nume acolo – în mare parte grație lui Bob, desigur. Chiar și lucrătorii sociali mi-au zis că e uluitor cât de mulți oameni veneau să ne vadă. Și cât de multe reviste se vindeau.

— Nu pot să cred că mi-au făcut așa ceva, i-am spus Ritei, încercând din răspuțeri să înțeleg ce se întâmplase. E

din cauza contractului ăluia pentru cartea mea? am întrebat-o. Au impresia că de-acum nu mai am nevoie de bani? Pentru că dacă ăsta e motivul, n-au deloc dreptate. E o chestie trecătoare, nu ceva serios. Pe termen lung trebuie să lucrez în continuare.

Dar Rita nu mi-a răspuns. Doar clătina întruna din cap și nu zicea decât „Nu știu“ sau „Îmi pare rău“.

Până la urmă am ieșit furios afară, cu Bob pe umeri.

Gândindu-mă la cele petrecute, nu sunt deloc mândru de ce am făcut după aceea, numai că mă simțeam tras pe sfoară și tratat teribil de urât, așa că am decis să-mi fac singur dreptate.

M-am dus înapoi la locul meu de lângă stația de metrou și l-am abordat iar pe individ.

— Uite, amice, ai aici douăzeci de lire pentru locul ăsta, i-am spus. Ce zici?

El s-a gândit câteva clipe, apoi a înșfăcat bancnota, și-a luat revistele și a plecat cu cățelul după el. N-am stat acolo nici zece minute, că a și venit înapoi, de data asta cu Holly după el.

— James, ăsta nu mai e locul tău, mi-a zis ea.

— Ba e. Tocmai l-am cumpărat de la tipul ăsta cu douăzeci de lire, i-am răspuns.

— Nu așa merg lucrurile și o știi și tu, James, a spus Holly.

M-a apucat amețeala. Nu înțelegeam de ce îmi fac una ca asta. Oare mă comportasem atât de rău? Le eram chiar atât de antipatic celor de la *The Big Issue*? Probabil că da. Toți păreau să aibă ceva cu mine.

— Atunci pot să primesc cele douăzeci de lire înapoi? l-am întrebat pe tip.

— Nu. Încă n-am câștigat nimic, mi-a zis el.

Am observat că azi nu cumpărase nici o revistă, așa că nu putea să fi cheltuit deja bancnota mea. Atunci chiar că m-am pierdut cu firea și am început să cânt la chitară la câțiva metri de locul meu.

— James, ce faci? m-a întrebat Holly.

Am ignorat-o și mi-am văzut mai departe de cântat.

Ea a dispărut undeva pentru câteva minute și s-a întors însoțită de un polițist și de un alt lucrător social pe nume John.

— Mă tem că trebuie să vă rog să plecați, domnule, mi-a spus polițistul. Altfel voi fi nevoit să vă amendez.

— James, o să trebuiască să ne dai și vesta, cu tot cu legitimație, a adăugat Holly. Pentru asta o să mai primești o suspendare.

Nu le recăpătasem decât de vreo două ore, dar le-am dat înapoi.

Știam că de data asta cei de la *The Big Issue* aveau să fie și mai duri și că pedeapsa o să fie o suspendare de șase luni. Am decis că mi-a ajuns. Am decis să nu mai lucrez cu ei. Decizia asta nu mi-a făcut deloc plăcere. Faptul că vându-sem revista mă ajutase grozav de mult. Doar că simțeam că mi se făcuse o mare nedreptate.

Nu eram un înger. Sincer să fiu, cred că nici un vânzător de *The Big Issue* nu e. Toți avem păcatele noastre. Altfel n-am lucra pe străzi, nu? Mi-am dat seama și că, probabil, am reacționat exagerat și mi-am pierdut cumpătul când am aflat că locul meu fusese dat. M-am simțit trădat, mai ales că eu și Bob deveniserăm cumva ambasadorii revistei. După ce participaserăm la prima ediție a marșului de noapte, eram, practic, imaginea publică a evenimentului și apăruserăm în mai multe ziare, făcând reclamă ediției următoare a marșului. Apăruserăm în *Islington Tribune* și de vreo

două ori și în *Camden Journal*. Chiar și *The Independent* publicaseră un articol despre noi. Și în fiecare articol, fără excepție, se menționa și că vindeam *The Big Issue*. Era genul acela de poveste optimistă pe care și-o doreau cu toții în ziar. Eram întruchiparea etosului carității: ne ajutaseră să ne ajutăm singuri. Sau cel puțin așa crezusem.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva ei priveau altfel problema. Poate li se părea că încep să fiu prea cu nasul pe sus. Mi-am dezgropat de undeva primul contract semnat cu ei, ca să văd dacă nu cumva încălcasem vreo regulă când acceptasem să scriu cartea. Dar, oarecum spre surprinderea mea, nu am găsit nimic. De obicei vânzătorii de *The Big Issue* nu semnează contracte cu edituri mari care să le publice poveștile.

Toată situația era foarte confuză. Zău că nu știam ce să cred. M-am întrebat iarăși dacă celebritatea pe care o câștigasem împreună cu Bob nu era cumva o sabie cu două tăișuri. Dar știam ce am de făcut.

Nu m-am mai dus la Vauxhall ca să semnez actele pentru suspendarea de șase luni. Din punctul meu de vedere, nu mai aveam ce revistă să vând. Eram sătul de toate jocurile astea de interese și de intrigile josnice. Dădeau la iveală tot ce era mai rău în oameni, dar – lucrul cel mai îngrijorător – și tot ce era mai rău în mine. Mi-am zis că de acum înainte trebuie să mă concentrez asupra lui Bob, asupra cărții și a tuturor lucrurilor care scot ce e mai bun din mine.

Capitolul 15

Cel care mă salvează

Întâmplarea neplăcută de la stația de metrou Angel m-a făcut să mă simt pentru câțva timp deprimat și dezorientat. În adâncul sufletului știam că acționasem corect, dar tot mai aveam momente când mă temeam că s-ar putea să fi comis o greșeală. Mă îngrijoram că mi-i făcusem dușmani pe cei de la *The Big Issue* și că mai târziu asta s-ar putea întoarce cumva împotriva mea.

Mi-a luat vreo săptămână să ies din starea asta. M-am certat singur. Mi-am zis că nu pot să mă frământ toată viața pentru așa ceva. Trebuia să trec peste toată povestea și în primul rând trebuia să mă concentrez asupra aspectelor pozitive, în special asupra cărții.

Editura o primise și cei de acolo păreau mulțumiți de ea. O parte din mine se întreba dacă nu vor da înapoi după ce o vor citi. Nu era tocmai cea mai romantică sau mai strălucitoare poveste posibilă. Descriam viața pe străzi ca fiind sumbră și, de multe ori, extrem de neplăcută. După ce eu și Garry am predat manuscrisul, am așteptat timp de vreo două săptămâni să sune telefonul și să aud o voce care să-mi zică: „Scuze, am făcut o greșeală teribilă“. Dar nu s-a întâmplat așa. În loc de asta, mi-au spus că vor publica volumul primăvara viitoare, în martie.

Acum aveam un țel pe care să-l urmăresc, dar între timp îmi trebuia în continuare un venit, așa că am revenit la cântatul pe stradă – și în Covent Garden.

Nu știam ce să cred. Partea proastă era că, după ce vândusem doi ani *The Big Issue*, acum aveam mai degrabă senzația că dădusem un pas înapoi. Din anumite puncte de vedere, cântatul pe stradă e doar cu puțin deasupra cerșetoriei. Credeam că depășisem această etapă a vieții mele.

Cealaltă problemă era că mi se deteriorase vocea. Să strigi „*Big Issue, Big Issue*” de sute și sute de ori pe zi e mai solicitant pentru laringe decât să cânti când și când o melodie drăguță. Așa că atunci când mi-am luat chitara și m-am apucat iar de cântat, am simțit că o fac la un nivel mai mult decât mediocru, cel puțin în comparație cu vremurile de dinainte. Când cânti multă vreme la chitară, ajungi să capeți și multă îndemânare. Nici măcar nu mai aveam bătăături în vârfurile degetelor.

Astea erau părțile negative, dar existau și câteva aspecte pozitive. Am încercat să mă concentrez asupra lor.

Cel mai important era că făcusem un pas spre câștigarea independenței. *The Big Issue* a avut, neîndoielnic, o influență pozitivă asupra vieții mele. Mantra călăuzitoare a celor de acolo a fost întotdeauna aceea că oferă sprijin, nu pomană. Iar în cazul meu chiar așa a și fost. M-au ajutat să creez puțină stabilitate în viața mea. Fără ei, probabil că nu mi s-ar fi cerut niciodată să scriu o carte.

Da, mi s-a părut dificil să respect regulile unei organizații. Uneori am avut și ghinion, alteori au fost de vină nepotrivirile de caracter, dar – trebuie s-o recunosc – în destule rânduri a fost numai vina mea. Nu eram foarte bun la interacțiunile cu superiorii. N-am fost niciodată.

Așa că faptul că eram iarăși propriul meu stăpân mă făcea să mă simt bine. Simțeam că mi-am redobândit libertatea.

Desigur, celălalt aspect foarte pozitiv era că de-acum eu și Bob eram tot mai cunoscuți. Grație diverselor articole din ziare sau de pe internet, eram niște mici celebrități locale.

Din prima zi când am ieșit să cânt pe stradă, mi-a fost foarte clar că atrăgeam mai mult public decât înainte. Câteodată ni se întâmpla să strângem în jurul nostru câte un semicerc micuț de turiști sau de inși ieșiți la cumpărături, care ne făceau fotografii cu aparatele lor și îngenuncheau ca să-l mângâie pe Bob. M-a șocat numărul mare de vorbitori de tot soiul de limbi străine, pe care nici măcar nu le recunoșteam, și care ne zâmbeau, ne arătau cu degetul și ziceau: „Aaa, Bob“.

Bob părea încântat. Una dintre cele mai cerute melodii era „*Wonderwall*“ a celor de la Oasis. Era o melodie ușor de cântat. Puneam un capodastu la a doua tastă și începeam să zdrăngănesc. O interpretasem de sute de ori, dar acum, de fiecare dată când începeam să-i cânt acordurile familiare, versurile parcă mă izbeau și mai puternic, mai ales cel de la refren, care spunea „Poate că tu o să fii cel care mă salvează“. Și, privindu-l pe Bob, mi-am dat seama că melodia ar fi putut fi scrisă pentru el. Nu încăpea nici urmă de îndoială. El mă salvase.

Alt aspect pozitiv al prezenței noastre în Covent Garden era, desigur, faptul că acolo viața nu era absolut niciodată plictisitoare. Mi-am adus aminte rapid că locul acela avea un ritm și o viață numai ale lui. Cea mai aglomerată perioadă

era seara, pe la ora șapte, când mulțimi de oameni plecau de la serviciu și o porneau spre casă, iar alte mulțimi, și mai numeroase, împânzeau locul, îndreptându-se spre baruri, restaurante, teatre și săli de operă.

Din locul unde stăteam, pe Neal Street, priveam cum oamenii trec pe lângă noi și ne dădeam imediat seama încotro merg. Îi recunoașteai de la o poștă pe puștii și puștoaicele ce mergeau noaptea în cluburi. Vedeai numai fuste mini și tocuri imense, numai gecii de piele și păr dat cu gel. Iubitorii de operă erau de obicei cel mai bine îmbrăcați, de multe ori bărbații veneau la costum și cravată, iar femeile aveau rochii de seară elegante, cu nelipsita doză de bijuterii ostentative, puse din belșug. Le auzai cum zornăie pe stradă, îndreptându-se spre piațetă și spre Royal Opera House. Zona era plină de personaje. Pe măsură ce ne intram iarăși în mână, ni se părea că începem să atragem un număr tot mai consistent de personaje de genul ăsta.

Într-o după-amiază, când vara începuse de câteva săptămâni bune, am remarcat pe stradă o figură necunoscută, ce stătea la câțiva metri de noi.

Nu era ceva neobișnuit să se mai oprească și alții pe-acolo și să încerce să facă vreo câteva lire. Nu aveam nici o problemă cu ei atâta timp cât nu ne împiedicau să ne câștigăm pâinea. Singurii rivali care mă iritau cu adevărat erau „gâlgâitorii“, colaboratorii independenți ai feluritelor organizații caritabile, care inundau din când în când o zonă și sâcâiau oamenii.

Nu eram un ipocrit. Toți trebuie să ne câștigăm cumva traiul și eu însumi fusesem destul de insistent când vindeam *The Big Issue*. Dar gâlgâitorii întreceau orice limită și uneori puteau fi atât de nepoliticoși și de băgăreți, că aproape ajungeau să te hărțuiască.

Dar insul acesta nu era în nici un caz unul dintre ei. Avea ten închis și era îmbrăcat elegant, la costum. Ducea un coș cam ciudat, pe care l-a pus pe trotuar. Am bănuir că e vreun comediant ambulant, doar că habar n-aveam la ce să mă aștept.

Îmi stârnise interesul și m-am trezit că-l urmăresc cu privirea câteva momente, sperând că îmi va alunga puțin plictisul cotidian. Nu m-a dezamăgit. Individul s-a aplecat spre coș și a scos de acolo un șarpe gălbui, pe care apoi și l-a înfășurat în jurul gâtului. Nu mă pricepeam eu cine știe ce la șerpi, dar mi s-a părut a fi un piton albinos. Era destul de gros și avea cam un metru lungime. Apoi a început să se joace cu el și să ceară bani de la trecători.

— Uite, Bob, un îmblânzitor de șerpi, am spus eu și am zâmbit, uitându-mă cum creatura aceea impresionantă se tot încolăcea în jurul individului.

Bob cântărea foarte atent situația, dar era clar că de fapt nu înțelege ce se petrece. Eram la vreo zece metri de el, deci nu îl vedea prea bine, așa că s-a așezat iar la umbră, unde îi plăcea lui să stea, și și-a început somnul de după-amiază.

Tipul a continuat așa vreo patruzeci de minute, după care a venit la noi ca să ne salute. Încă mai ținea șarpele atârnat la gât, ca un colier nemaipomenit de mare.

— Salut, băieți, cum vă simțiți azi? ne-a zis el cu un accent pronunțat, care mie mi s-a părut portughez sau, poate, brazilian.

Bob moțâia în continuare în lumina soarelui de după-amiază, dar s-a trezit deodată și l-a măsurat din priviri pe ciudatul nostru musafir. Îmi dădeam seama că mintea lui lucra din greu, încercând să înțeleagă ce fel de creatură este – și dacă era sau nu o prezență oportună în lumea lui. Nu i-a luat prea mult să ajungă la o concluzie.

Când Bob a întins capul ca să se uite mai bine, șarpele a decis să își scoată limba lungă și despicață, însoțind mișcarea cu un sâsâit prelung și destul de înfricoșător. Parcă era scos din *Cartea junglei*.

Bob și-a ieșit cu totul din minți. A scos un miorlăit lung și ascutit, apoi a sărit pe mine, implorându-mă să îl iau pe umeri. Sunt sigur că dacă nu ar fi fost prins în lesă, pe care o țineam legată de mine, ar fi luat-o la fugă, exact ca atunci când eram la stația Angel și un câine agresiv se năpustise asupra lui.

— Scuze, amice, n-am vrut să-ți sperii pisica, a zis tipul când a văzut ce făcuse și și-a dat jos șarpele de pe umeri. O să mă duc undeva mai încolo, să văd cum merge afacerea în josul străzii.

Tot restul zilei Bob a rămas foarte tensionat. Gândul că ar putea să dea cumva peste un alt șarpe îl îngrozea atât de tare, încât tot ataca curelușele rucsacului meu. De ani de zile stătuse pe rucsac și nu avusese niciodată vreo problemă. Iar acum, dintr-odată, tot ce îi amintea de pitonul ăla galben trebuia tratat cu maximă suspiciune. Lua curelușele în dinți și le azvârlea în aer, de parcă încerca să stabilească dacă sunt sau nu vii.

I-au trebuit câteva zile ca să uite de șarpe. Când venea la noi cineva de pe stradă sau de altundeva, devenea un pic agitat și le verifica tot timpul umerii, de parcă se temea să nu miște ceva pe-acolo. Probabil că episodul respectiv l-a buimăcit zdravăn. În toți acești ani fusese singurul animăluț care se plimbase pe străzi încolăcit pe umerii cuiva. Cred că l-a descumpănit cu totul să vadă acolo o altă creatură, mai ales una atât de stranie și de amenințătoare.

Dar evident că era ceva normal, ce ținea de lumea țicnită din Covent Garden, în care ne întorseserăm.

Nu toți cei de pe stradă erau la fel de înțelegători. Locul rămânea totuși unul concurențial și câteodată chiar agresiv, plin de oameni care își vedeau doar de propriul interes.

Bob și cu mine ne petreceam o după-amiază plăcută pe Neal Street, când deodată a apărut un tânăr cu un microfon și un amplificator. Era îmbrăcat în haine de *skater* și purta pe cap o șapcă de baseball, iar în picioare, pantofi sport Nike. L-am remarcat când și-a instalat echipamentul și tot așteptam să scoată și un instrument, dar asta nu s-a întâmplat. Nu avea decât microfonul.

L-am ignorat și m-am întors la muzica mea.

Numai că n-am putut să-l ignor prea mult timp. După câteva minute m-a asaltat un zgomot care-ți zgâria timpanele, repetitiv și puternic, care venea dinspre boxa tânărului. Individul se plimba în cerc, cu microfonul lipit de buze, și făcea *beatboxing*. Mie îmi plac aproape toate formele de muzică, dar ce făcea el nu mă încânta deloc. Din punctul meu de vedere, nu era absolut deloc muzică, ci doar zgomot.

Se vedea clar că Bob îmi împărtășește opinia. E drept că petrecuse mult timp ascultându-mă cum cânt la chitară acustică, așa că părea să îi placă genul ăsta de muzică. Se obișnuise și cu rockul puțin mai dur. Acum și-a făcut cunoscută aproape imediat părerea despre „muzică” pe care o ascultam. M-am uitat la el și l-am văzut cum își aruncă privirea în josul străzii, având întipărită pe chip o expresie pe care n-o pot descrie altfel decât drept una de dispreț total.

Uneori se întâmpla să mă las îndrumat de Bob și așa s-a întâmplat și de această dată.

S-a ridicat, m-a privit, aplecându-și capul într-o parte, și mi-a comunicat în termeni foarte clari că trebuie să ne mutăm. Mi-am strâns lucrurile și am mers vreo cincizeci de metri mai încolo, în josul străzii, unde am continuat să cânt. Încă mai auzeam zarva creată de tânăr, dar măcar puteam să-mi aud și propriile gânduri.

Din păcate, optimismul meu a pălit curând.

Zgomotul făcut de puști era atât de puternic, încât probabil că au fost unii care s-au plâns, fiindcă după vreo jumătate de oră a apărut o mașină a poliției. M-am uitat de la distanță cum din mașină au coborât doi polițiști și l-au abordat pe tânăr. L-am văzut pe puști dând din mâini și protestând, dar asta nu l-a ajutat cu nimic. La câteva minute după venirea poliției, l-am urmărit cum își decuplează microfonul și începe să-și strângă lucrurile.

Aproape că puteai auzi oftatul colectiv de ușurare din toate birourile, cafenelele și restaurantele din zonă.

— Slavă cerului că s-a terminat, nu, Bob?

Bucuria mea nu a ținut prea mult. Polițiștii ne-au văzut pe mine și pe Bob pe trotuar, așa că au venit să vorbească și cu noi.

— N-ai autorizație să cânți aici, amice, ne-a spus unul dintre ei.

Aș fi putut începe să mă cert cu ei și să le zic că avem dreptul să stăm acolo – ceea ce era într-una adevărat. Dar m-am decis să nu întind coarda. Și-așa mi-era suficient de greu să mă acomodez din nou cu viața din Covent Garden, nu mai trebuia și să enervez poliția. Alege-ți bătăliile, James, mi-am zis, ceea ce a fost foarte înțelept din partea mea, după cum aveam să descopăr mai târziu.

Eram pe Neal Street, tocmai trecuse ora prânzului, iar mulțimile de turiști și oameni ieșiți la cumpărături începeau să se îndesească. În ziua aceea Bob și cu mine veniserăm ceva mai devreme, în parte pentru că vremea era mai frumoasă decât fusese în restul săptămânii, dar și pentru că trebuia să plecăm mai devreme ca să ajungem la doctor, unde aveam o programare.

Începusem să am o problemă destul de serioasă la plămâni. Trecuse vreo săptămână de când tușeam, răsuflam greu și nu mai dormeam noaptea. Trebuia să fac ceva. Lipsa de somn începea să mă chinuie.

Nici nu mă apucasem bine de cântat, când am văzut o doamnă îmbrăcată în pantaloni și un pulover albastru împletit, care s-a îndreptat direct spre mine. Mi-am dat seama că nu e turistă. Cu cât se apropia mai tare, cu atât o vedeam mai bine, așa că am remarcat că avea epoleți la pulover, diverse insigne, precum și un logo care îmi era cunoscut. Era de la RSPCA¹.

În mod normal sunt un mare admirator și susținător al RSPCA. Cei de acolo făceau o treabă foarte bună și preveneau cruzimea împotriva animalelor. În general se îngrijeau ca animalele să fie bine tratate și mă ajutaseră mult în trecut. Atunci când l-am găsit pe Bob, care zăcea rănit în holul blocului meu, l-am dus la cea mai apropiată clinică. Veterinarul de acolo nu numai că mi-a oferit o rețetă pentru

1. Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals (Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii față de Animale) (n.r.).

medicamentele de care avea nevoie Bob pentru a-și vindeca rănilor, dar mi-a dat și o mulțime de sfaturi rezonabile și de bun-simț, explicându-mi cum să-l tratez și să-l îngrijesc mai bine.

Asta era de-acum o amintire foarte îndepărtată. În ziua respectivă am avut senzația clară că prezența lor urma să-mi aducă necazuri.

— Bună, James, cum mai merge treaba? mi-a spus doamna, arătându-mi o legitimație cu fotografia ei, din care am înțeles că e inspector.

M-a surprins un pic faptul că îmi știa numele.

— Bine, mulțumesc. S-a întâmplat ceva?

— Am fost rugată să vin să te văd pentru că, din păcate, am primit câteva sesizări unde se spune că nu ai grijă de motanul tău, Bob... parcă așa îl cheamă, nu?

— Poftim? Nu am grijă de el? Cum adică?

Am fost oripilat. Mi se învârtea totul în cap. Cine făcuse sesizarea? Și ce au zis că îi fac lui Bob? Preț de o clipă mi s-a făcut rău de la stomac, dar știam că trebuie să-mi păstrez sângele-rece, în caz că treaba devenea serioasă.

— Sunt sigură că sunt niște afirmații neîntemeiate. M-am uitat un pic la voi înainte să vin să vă vorbesc și am văzut că îl tratezi foarte bine, mi-a zis ea, gâdilându-l ușor pe Bob sub bărbie. Dar trebuie să stau un pic de vorbă cu tine și să-l examinez și pe el, ca să mă asigur că totul e în regulă.

— Nici o problemă, am zis eu, știind că oricum n-am de ales.

Și-a lăsat rucsacul pe asfalt, apoi a scos din el un carnețel și mai multe instrumente. A îngenuncheat lângă Bob și a început să-l examineze.

Bob nu era întotdeauna drăgălaș cu oamenii care îl înghionteau sau trăgeau de el. De-a lungul anilor se luase la harță cu vreo doi veterinari, iar pe o asistentă medicală care

Îl manevrasese un pic cam dur o scuipase și o zgâriase. Așa că mă îngrijora un pic cum va reacționa în fața acestei străine, mai ales că îmi remarcasese nervozitatea. Numai asta ne-ar mai lipsi, mi-am zis eu.

Evident, nu era prima dată când eram acuzat că nu am grijă de Bob. Mi s-au adus tot soiul de acuzații. Plângerile se împărțeau în general în trei categorii. Prima era că îl exploatez și că îl „folosesc” în beneficiul meu. Întotdeauna răspundeam la fel. După cum a zis cineva odată, o pisică îți poate fi prietenă, dar nu-ți va fi niciodată sclavă. O pisică nu o să facă niciodată ceva dacă nu vrea. Și nici nu o să stea cu o persoană cu care nu vrea să stea, indiferent ce i-ar face acea persoană. Bob avea un caracter puternic și o voință proprie. Nu ar fi stat cu mine dacă nu ar fi avut încredere în mine și dacă nu m-ar fi plăcut. El era cel care hotăra zi de zi dacă vrea sau nu să mă însoțească.

Erau și zile în care nu aveam chef să ieșim pe străzi. Sincer să fiu, nu se întâmpla foarte des. Lui îi plăcea grozav să iasă din casă, să se plimbe, să întâlnească oameni și să fie în centrul atenției. Dar când se ascundea sau refuza să iasă după mine pe ușă, întotdeauna îi respectam decizia. Sigur că se găseau întotdeauna și unii care nu mă credeau, dar asta era adevărul.

A doua acuzație tipică era că îl maltratez fiindcă îl țin legat. Dacă aș fi căpătat o liră de fiecare dată când cineva mi-a zis „Vai, n-ar trebui să-i pui lesă, e pisică, nu câine!”, acum aș fi un om bogat. Explicasem motivul de atâtea ori, încât mă plictiseam când îmi auzeam cuvintele ieșindu-mi din gură. În ambele dați când fugise, în Piccadilly Circus și în Islington, păruse foarte ușurat când l-am regăsit și se lipise imediat de mine. Îmi jurasem să am grijă să nu se mai întâmple niciodată una ca asta. Dar, repet, există oameni

cărora puteam să le explic toate astea până mă învinețeam la față, că tot nu conta. Pentru ei treaba era clară: eram un fel de monstru care maltrata un animal.

A treia acuzație – și cea mai supărătoare – era că îl droghez pe Bob. Din fericire, pe asta o auzisem numai de vreo două ori. Dar în ambele dăți mă rănisese până în străfunduri. Dacă mă gândeam prin ce trecusem în ultimii zece ani și cât mă luptasem ca să scap de heroină, această acuzație mi se părea cea mai dureroasă și mai jignitoare dintre toate. Mi se părea foarte, foarte jignitoare.

Cum stăteam și mă uitam la inspectoarea care îl examina pe Bob, m-am gândit că, probabil, cineva facuse la RSPCA una, două sau toate trei din aceste tipuri de plângeri împotriva mea. Dar știam că nu pot afla nici un fel de detalii de la inspectoare – cel puțin nu înainte să-și termine examinarea și să scrie vreun soi de raport.

Ea a scos un scanner, vrând să verifice dacă Bob are microcip. Evident că avea. Aparatul a afișat numele și adresa mea, proprietarul legal al lui Bob.

— Am început cu dreptul, a zâmbit inspectoarea. Ai fi surprins dacă ai ști câți stăpâni nu le pun cip animalelor nici măcar în ziua de azi.

Apoi i-a controlat blana de purici, s-a uitat la dinții lui și i-a verificat respirația, ca să vadă, cred, dacă nu are vreo problemă la ficat sau, poate, la rinichi. I-a controlat și ochii, ca să vadă dacă sunt limpezi. Asta m-a făcut să mă întreb dacă în plângere nu scria cumva că îl droghez. Fierbeam de nervi când mă gândeam că un om ar fi putut depune o asemenea plângere împotriva mea la RSPCA.

Cât a durat toată povestea asta, nu mi-am mai bătut capul să cânt. În loc de asta, am asigurat micul grup strâns în jurul nostru că totul e în regulă. Cel puțin eu așa speram.

În timp ce mă învârteam pe-acolo, încercam să-mi alung toate gândurile astea. Mi-am zis că trebuie să rămân optimist. Nu greșisem cu nimic.

După câteva minute controlul s-a terminat, iar inspec-toarea a început să-mi pună întrebări.

— Are vreo problemă de sănătate de care să știi cumva, James? m-a întrebat ea, cu pixul suspendat în aer deasupra carnetelului.

— Nu, i-am răspuns.

Am avut grijă să-i zic că îl duc săptămânal la centrul Blue Cross din Islington. Cei de-acolo m-au laudat întotdeauna pentru felul în care am grijă de el și de fiecare dată mi-au spus că e sănătos tun.

— Nu i-au găsit niciodată nimic, așa că eu zic că e destul de sănătos, i-am spus inspec-toarei.

— Mă bucur să aud asta, James, mi-a răspuns ea. Spune-mi, te rog, cum de ați ajuns voi doi împreună?

I-am spus povestea noastră, iar ea m-a ascultat cu un zâmbet pe buze.

— Ai zice că sunteți făcuți unul pentru altul, a spus râzând.

Părea într-un totu mulțumită de ce aflate, ba chiar m-a privit în ochi și mi-a zâmbit.

— E un exemplar frumos, așa-i? N-ai cumva un număr de telefon la care să te pot găsi? m-a întrebat apoi.

Bătrânul meu Nokia încă mai mergea, chiar dacă nu prea bine, așa că i-am dat numărul.

— OK. Deocamdată eu sunt mulțumită, dar s-ar putea să fiu nevoită să mai trec pe la voi o dată. Sunteți aici în fiecare zi?

— Da, în perioada asta cam în fiecare zi, i-am zis, simțindu-mă deja neliniștit.

— OK, o să vă dau un telefon sau o să trec să vă văd cât de curând.

L-a mai ciufulit o dată pe Bob, apoi a dispărut în mulțime.

Într-un fel, eram mulțumit că totul se terminase fără mare zarvă. Prin minte îmi trecuseră tot soiul de scenarii. Dacă îi descoperea ceva de care eu nu știam – vreo problemă de sănătate? Dacă mi-ar zice că trebuie să mi-l ia? Din punctul meu de vedere, asta ar fi cel mai groaznic rezultat. Aș înnebuni de grijă.

Dar ușurarea îmi era diminuată de alte griji.

Știam că RSPCA are puteri destul de extinse asupra proprietarilor de animale. Puteau să confiște un animal de companie sau să demareze proceduri legale împotriva oricui era considerat vinovat de maltratarea unui animal. De ce voia să ne mai viziteze o dată? Ce avea de gând să le zică superiorilor ei? Ce fel de raport urma să scrie? Dacă mă dădeau în judecată și, ferească sfântul, mi-l luau cumva pe Bob? N-am reușit să-mi alung din minte toate aceste idei, chiar dacă nu aveam aproape nici un control asupra situației.

Apoi m-am muștrat cu destulă severitate. Iar mă apucase paranoia. N-avea să se întâmple nimic din toate astea. Nu avea de ce să se întâmple. Trebuia să ignor genul ăsta de gânduri.

Însă în seara aceea, în timp ce mă îndreptam spre casă, simțeam în continuare un ghem de spaimă în stomac. Aveam senzația îngrozitoare că povestea asta o să mă mai bântuie multă vreme.

A trecut o săptămână până la următoarea vizită a inspec-
toarei de la RSPCA. De data asta a fost mult mai prietenoasă

și mai relaxată. Bob a reacționat și el bine în fața ei când femeia a îngenuncheat din nou pentru a-l controla.

Acum m-am simțit și eu mai sigur pe mine și am început să vorbesc mai mult cu ea.

Și-a notat iarăși unele lucruri în carnețel și mi-a pus câteva întrebări despre felul în care ne petrecuserăm timpul după ultima ei vizită și despre planurile noastre pentru următoarele zile.

A stat cu noi și ne-a urmărit cum interacționăm unul cu altul și cu trecătorii. Era clar că inspectorii RSPCA sunt instruiți să interpreteze reacțiile animalelor, iar ea putea vedea că Bob era într-un totul mulțumit cât stătea cu mine și își făcea micile lui trucuri în fața publicului.

Apoi inspectoarea a plecat din nou și a zis că ne va contacta iar cât de curând. La despărțire l-a mângâiat încă o dată prietenoasă pe Bob, iar mie mi-a strâns mâna și mi-a zâmbit.

Am continuat să cânt încă vreo oră, doar că nu prea îmi mai stătea mintea la asta. Tocmai mă pregăteam să-mi strâng lucrurile, când am văzut un chip cunoscut venind în direcția noastră. Era administratoarea uneia dintre casele de raport de pe Neal Street. Ne mai ciondăniserăm noi pe subiectul cântatului meu, care, dintr-un motiv sau altul, o deranja. I-am citit pe chip că e pusă pe scandal. Era clar că mă urmărise de la o fereastră și văzuse când inspectoarea de la RSPCA mi-a strâns mâna și a plecat.

— Oamenii încearcă să doarmă în clădirea asta, mi-a zis administratoarea.

— E două după-amiază, i-am spus, realmente uluit.

— Lasă asta, mi-a zis ea, de parcă eram un copil de trei ani. Nu poți cânta aici. Nu știi să citești? a continuat, arătând

cu degetul spre o plăcuță fixată pe cealaltă parte a străzii, pe peretele clădirii în care lucra.

— Dar nu cânt acolo, cânt pe partea asta a drumului, i-am răspuns. Și am dreptul să o fac dacă doresc. Și lucrătorii sociali, ba chiar și polițiștii mi-au spus același lucru.

Repet, nu era interesată să stea de vorbă cu mine. Nu voia decât să-și verse nervii în capul meu.

— M-am săturat de tine și de mâța asta nenorocită a ta! O să chem poliția și o să le cer să vă ducă de-aici, mi-a zis ea și a plecat în trombă.

Părea și mai furioasă decât atunci când venise.

Argumentele ei erau ridicole. Cum Dumnezeu puteam să deranjez somnul oamenilor la mijlocul după-amiezii? Nu aveam nici măcar amplificator, așa că nu se putea zice că făceam cine știe ce zgomot. În plus, era o stradă aglomerată, cu circulație intensă pe toată durata zilei, ba chiar și noaptea. Dacă era ceva ce putea să deranjeze somnul locatarilor din clădirea ei, atunci acel ceva era zarva neconținută creată de dubele și camionetele care livrau produse și de sirenele poliției. N-avea nici un sens.

Doar că, în ciuda acestor lucruri, știam că legea e de partea ei – până la un anumit punct. În zonă existau restricții legate de cântatul în public, așa că trebuia să am mare grijă. Prin urmare, tot restul zilei am stat cu ochii în patru, să văd dacă nu apare poliția.

Și, bineînțeles, n-au trecut nici treizeci de minute de la cearta cu doamna aceea, că am și văzut o mașină a poliției apropiindu-se la vreo sută de metri de locul unde stăteam noi.

— Nu prea îmi place treaba asta, Bob, am zis, scoțându-mi chitara de la gât și începând să-mi strâng lucrurile.

Până când cei doi polițiști au ajuns la noi, eram deja gata de plecare.

— Trebuie să plecați de aici, ne-au zis ei.

— Da, știu. Am plecat.

Incidentul m-a iritat foarte tare. Eram sigur că doamna aceea mă reclamase la RSPCA. Iar acum, fiindcă strategia asta nu dăduse roade, își schimbase abordarea. Părea în stare de orice, numai să ne alunge de-acolo.

În seara aceea, când eram deja acasă, inspectoarea de la RSPCA m-a sunat pe mobil și mi-a spus că nu am absolut nici un motiv să-mi fac griji.

— E un animal special, iar tu te descurci de minune cu el, mi-a zis doamna. Sfatul meu este să îi ignori pe toți cei care îți zic altceva.

Era cel mai bun sfat pe care îl primisem de multă vreme încoace. Și, deși de obicei nu făceam așa ceva, l-am urmat.

Capitolul 16

Doctorul Bob

Dimineața îmi era din ce în ce mai greu să mă ridic din pat. În ultimele săptămâni începusem chiar să mă îngrozesc la vederea soarelui de iarnă, care își arunca razele slabe prin fereastra dormitorului meu.

Problema nu era că nu voiam să mă trezesc. Nu dormeam prea bine și de cele mai multe ori eram deja treaz când răsărea soarele. Motivele pentru care voiam să mă ascund sub plapumă și să stau acolo nemișcat erau foarte diferite. Știam că în secunda în care mă ridic din pat, o să încep să tușesc din nou.

Pieptul mă durea de câțva timp, dar recent problemele începuseră să se înrăutățească tot mai tare. M-am gândit că e din cauză că sunt tot timpul pe străzi, la muncă. Numai că acum era de-ajuns să mă dau jos din pat, că și simțeam cum plămânii și pieptul mi se umplu cu flegmă. Și tușeam foarte violent aproape încontinuu. Câteodată mi-era atât de rău, încât mă cocoșam de durere și chiar icneam și vomitam. Nu mă simțeam deloc plăcut – și, sincer să fiu, nici cei din jur. Scoteam niște zgomote destul de oribile. Mi-era rușine să mă arăt așa în public.

Povestea asta începea să mă îngrijoreze tot mai tare. Fumam de la treisprezece ani, încă de când eram în Australia, iar de-a lungul anilor inhalasem mai multe chestii, nu

doar fum de țigară. În plus, o prietenă de-a mea de odinioară murise în urmă cu câțiva ani de tuberculoză după ce fumase o grămadă de droguri. Mi-a rămas în minte tusea ei incontrolabilă din ultimele luni în care fusese cu mine. Auzisem undeva că TBC-ul e contagios. Oare îl luasem de la ea? Oare îmi cedau plămânii? Oricât de mult încercam, nu puteam să-mi împiedic năvala gândurilor de soiul ăsta, care mi se tot învârtteau prin cap.

Încercasem să scap de tuse tratându-mă cu medicamente ieftine de la supermarket. Dar nu m-au ajutat deloc. Am fost la un moment dat și la un medic, dar în acea fază putea să fie foarte bine o gripă de sezon, așa că medicul mi-a făcut vânt repede, sfătuindu-mă să iau paracetamol, să mă odihnesc și să fumez mai puțin. Ceea ce nu a rezolvat mare lucru.

Bob și-a dat iarăși seama că nu mi-e bine și a început să aibă grijă de mine. Se încolăcea în jurul meu de parcă facea cine știe ce măsurători. Îmi învățasem lecția de data trecută, așa că nu l-am mai ignorat.

— Uite că vine doctorul Bob, am glumit eu într-o zi.

În mintea mea nu era nici un dubiu că îmi punea un soi de diagnostic. Când stăteam întins pe canapea sau în pat, venea adesea și mi se întindea pe piept, unde torcea blând.

Citisem undeva că pisicile au puterea să vindece oasele cu torsul lor. Pare-se că e ceva legat de frecvența cu care vibrează, astfel încât întăresc cumva oasele. M-am întrebat dacă nu cumva încearcă să-mi vindece pieptul. Și – ceea ce era mai îngrijorător – m-am întrebat dacă nu cumva știe mai multe decât mine.

Într-un fel, gândul ăsta era cel mai înfricoșător. Știam câtă intuiție au pisicile când e să adulmece bolile la oameni.

Există dovezi că pot prevedea crizele epileptice, convulsiile și alte asemenea lucruri. Am cîtit despre o pisică din Yorkshire care „se uita ciudat” la stăpînul ei atunci când acesta era pe punctul de a avea o criză. Și mai celebră era o pisică, Oscar, dintr-un azil de bătrîni din America, care venea și stătea lângă cei ce mai aveau câteva ore de trăit. Nimeni nu știa sigur dacă observa vreun aspect vizual sau putea repera mirosurile generate de schimbările biochimice din trupul unui om pe moarte. Ceea ce rămânea mai presus de orice îndoială era abilitatea aceea stranie a lui Oscar de a anticipa decesul cuiva, astfel că oamenii se îngrozeau de el când îl vedeau că se apropie. E ca și cum pisica ar fi fost un soi de înger al morții. Speram că Bob nu e la fel.

După cîtva timp mi-am mai făcut o programare, de data asta la un medic tânăr, recomandat de un prieten, care zicea că ar fi foarte bun. Oricum, mi s-a părut mult mai înțelegător. I-am povestit despre tuse și despre accesele de vomă.

— Cel mai bine ar fi să vă controlez puțin la plămâni, mi-a zis el.

După ce m-a controlat cu un stetoscop, m-a rugat să respir puternic, ca să îmi testeze forța respirației și a plămânilor. În copilărie avusesem astm, deci știam că nu am cei mai solizi plămâni din lume.

Nu a zis prea multe. Sătea liniștit și își nota lucruri – un pic mai multe decât aș fi vrut.

— În regulă, domnule Bowen. Aș vrea să vă faceți o radiografie la plămâni, mi-a spus el în cele din urmă.

— Aha. OK, am zis eu, deja îngrijorat.

Apoi medicul a scos la imprimantă un formular pe care mi l-a întins.

— Duceți asta la spitalul Homerton și cei de-acolo vor ști ce trebuie să facă, mi-a zis.

Îmi dădeam seama că îmi alege cu grijă cuvintele. Dar expresia lui facială avea ceva care mă băga un pic în sperieți. Nu mi-a plăcut.

Am luat formularul acasă și l-am vârat într-un sertar al bufetului din sufragerie. Apoi pur și simplu am uitat de el. O mică parte din mine voia să scape de complicații. Nu trecuse mult de când fusesem spitalizat pentru tromboza de la picior. Dacă trebuia să mă internez din nou? Dacă era ceva chiar mai grav? Nu-mi plăceau deloc spitalele.

Pe deasupra, mai fusesem la spitalul Homerton și știam că e un coșmar. Mă și vedeam petrecându-mi o zi lungă și cenușie așteptând la coadă și devenind din ce în ce mai frustrat. Mi-am zis că nu îmi pot permite să pierd o zi în care să nu fac nici un ban.

Desigur, toate astea nu erau decât niște justificări șubrede. Adevărul e că mă îngrozeam de ceea ce s-ar putea descoperi la radiografie. Era doar pură încăpățănare de berbec. Presupuneam că dacă îmi scot din minte cu de-a sila toate aceste lucruri, tusea, vomitatul și celelalte chestii supărătoare vor dispărea de la sine. Evident că nu au dispărut. Doar s-au agravat.

Rezistența mi-a cedat într-o zi când eram în vizită la editură. În cele din urmă începusem să cred și eu că povestea cu cartea chiar o să iasă. Cei de-acolo făcuseră și o machetă a copertii, cu Bob stând foarte relaxat pe ruc-sacul meu. Pe coperta din spate era o poză cu mine, iar în interiorul copertii, câteva cuvinte despre „autor“. Încă mai

trebuia să mă ciupesc ca să cred că toate astea mi se întâmplau cu adevărat. Din păcate, în toiul întâlnirii m-a apucat o criză de tuse. Icnearm puternic și simțeam că mai am un pic și vomit. Așa că am inventat o scuză și am luat-o la fugă spre toaletă. Sunt sigur că m-au bănuț că aveam de gând să fac ceva urât și nici nu i-aș învinovăți dacă au făcut-o. În definitiv, eram un fost dependent de droguri.

Mi-am dat seama că trebuie să fi făcut o impresie destul de proastă și că nu puteam risca să repet scena și în martie. Lansarea cărții începea să se întrevadă la orizont și mi s-a spus că s-ar putea să ajung să dau niște interviuri în presă, poate chiar și la televizor. Se discuta, de asemenea, și despre ședințele de autografe, la care aveam să mă întâlnesc cu publicul cititor. Toate astea mi se păreau prea puțin probabile, dar, ca să nu risc nimic, am decis să rezolv misterul și să merg la radiografie.

Între timp pierdusem formularul, așa că m-am întors la același doctor.

— Mie îmi apare aici că nu v-ați făcut radiografia, mi-a spus el în timp ce își consulta arhiva din calculator.

— Nu... ăăă, nu m-am dus. N-am avut timp. Dacă mă duceam, aș fi pierdut o zi, i-am spus, oarecum rușinat. Tocmai scriu la o carte.

— În regulă, mi-a zis el, aruncându-mi o privire sceptică, apoi a tastat ceva la calculator și a scos la imprimantă alt formular. Asta e o programare în regim de urgență, a continuat. Mergeți direct la control. Nu o să trebuiască să pierdeți prea mult timp.

— OK, i-am zis eu, un pic șovăitor.

Știam că de data asta nu mai puteam să mă dau la fund.

M-am dus la Homerton, unde două asistente m-au condus într-o încăpere mare, iar una dintre ele m-a rugat să-mi

scot cămașa și să urc într-o mașinărie. Apoi mi-a fixat pe piept o placă mare de metal și s-a retras în dosul unui paravan.

Din nou, poate era de vină doar paranoia mea, dar m-a nedumerit faptul că după radiografie asistenta și-a notat acolo o groază de lucruri.

— Care e situația? am întrebat-o, sperând să-mi ofere vreun indiciu.

— E în regulă, dar o să trimitem raportul complet medicului dumneavoastră. Ar trebui să ajungă în câteva zile.

Asigurările ei m-au mai mângâiat un pic, dar în următoarele șaptezeci și două de ore tot am fost un pachet de nervi.

M-am întors la doctor cu mintea plină de presimțiri sumbre.

Întotdeauna tind să pun răul înainte, așa că eram pregătit să aud ceva groaznic. Am fost nițel surprins când medicul s-a uitat la rezultatele atașate la radiografia primită și mi-a zis:

— N-aveți absolut nimic la plămâni, domnule Bowen.

— Serios? am întrebat.

— Da. N-aveți absolut nici o umbră întunecată, ceea ce e remarcabil, având în vedere că mi-ați spus că fumați de la treisprezece ani. De fapt, a continuat el, m-aș aventura să zic chiar că aveți niște plămâni extrem de sănătoși.

— Și atunci de ce tușesc tot timpul până vomit? am întrebat eu nedumerit.

— Bănuiesc că aveți un soi de infecție. La analizele făcute până acum nu apare nimic. Dar cred că plămânii dumneavoastră încearcă pur și simplu să scape de mizeria care se acumulează acolo. Așa că haideți să încercăm să tratăm infecția, mi-a spus el și mi-a scris o rețetă pentru niște antibiotice puternice.

— Doar atât? Antibiotice, am zis eu ușurat, dar și un pic șocat la vestea că rezolvarea era atât de simplă.

— Ei, haideți să vedem dacă are efect, mi-a zis medicul. Dacă nu, va trebui să facem niște analize suplimentare.

Eu eram sceptic. Nu poate fi atât de simplu, mi-am zis. Numai că așa a fost. După câteva zile mă simțeam mult mai bine, iar tusea a început să dispară.

Agentul meu, Mary, își făcuse griji în privința sănătății mele. Se temea că toată publicitatea aceea, laolaltă cu ședințele de autografe, ar putea să mă epuizeze. Mi-am dat seama că se gândea cu adevărat la interesul meu.

— Pari să te simți mult mai bine, mi-a zis ea când ne-am întâlnit ca să discutăm despre lansarea cărții, până la care de-acum nu mai erau decât vreo câteva săptămâni.

Dar n-am știut sigur că am scăpat până nu am auzit și o altă opinie.

Stăteam în pat și citeam un volum de benzi desenate. Bob a apărut din senin și a sărit pe pat. S-a strecurat spre mine în același fel cum făcuse în toate zilele mele de boală, așezându-mi-se pe piept și torcând liniștit. După câteva clipe mi-a ascultat pieptul cu urechea, transformându-se într-un stetoscop felin. A rămas așa o clipă, ascultând concentrat. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, a dispărut. S-a ridicat pur și simplu, a sărit din pat și a apucat-o în direcția caloriferului său favorit. Nu m-am putut abține să zâmbesc. I-am zis:

— Mulțumesc, doctore Bob.

Capitolul 17

Instincte primare

Se zice că martie apare ca un leu și dispare ca un mielușel. Abia ce începuse luna și vremea de-afară nu dezmințea zicala. Erau zile în care vântul bătea pe toate străzile din Soho sau West End cu un șuierat atât de aspru și de strident, încât chiar semăna cu răgetul unui leu. În unele zile abia dacă îmi mai simțeam vârfurile degetelor cât cântam la chitară. Din fericire, Bob era mai bine izolat termic decât mine.

Chiar și acum, când primăvara era atât de aproape, el își etala în continuare blana lui somptuoasă și deasă de iarnă. Burtica pe care o făcuse la Crăciun era în continuare la locul ei. Frigul nu părea să-l deranjeze aproape deloc.

Și lui Bob, și mie ne era dor de stația Angel, dar dacă e să fiu sincer, ne plăcea mai mult viața din Covent Garden.

Deveniserăm o pereche unită de interpreți și, într-un fel, ne simțeam mai în largul nostru printre jongleri și mândători de flăcări, statui umane și alți performeri stradali care mișunau prin piațetă și pe străzile din jur. Dar era, desigur, un loc competitiv, așa că, în timp ce ne acomodam din nou la viața în centrul Londrei, ne-am mai finisat spectacolul.

Câteodată cântam la chitară așezat pe trotuar, cu picioarele încrucișate, alături de Bob. Întotdeauna i-a plăcut poziția

asta și obișnuia să se încolăcească de-a lungul chitarei, exact așa cum făcuse acum mulți ani, în primele noastre zile împreună. Îmi apuca mâna cu laba și se ridica pe labele din spate ca să capete gustări. De asemenea, concepuserăm și un truc nou.

Îl descoperisem într-o zi, la noi în apartament, când Bob se juca cu Belle. Ca de obicei, își tot arunca încolo și-ncoace șoricelul lui vechi și jerpelit. Belle a vrut să-l ia și să-l spele ca lumea.

— Cine știe câte bacterii are pe el, Bob, am auzit-o spunându-i. Trebuie spălat bine.

Lui Bob nu-i prea venea să se despartă de prețioasa lui jucărie. Întotdeauna făcea așa. Prin urmare, Belle i-a oferit o gustărică. Alegerea între cele două l-a pus într-o adevărată dilemă și a zăbovit câteva secunde până să aleagă gustarea. A lăsat șoarecele din gură doar atât cât să primească gustărica – timp suficient pentru ca Belle să-i șutească jucăria de sub nas.

— Bravo, Bob, i-a zis apoi. Bate cuba.

Belle a ridicat palma ca un jucător de fotbal american sau un baschetbalist care își invită colegii să sărbătorească un punct marcat.

Eu stăteam acolo și l-am văzut pe Bob cum ridică lăbuța, imitând-o pe Belle.

— Ce tare! am râs eu. Pun pariu că nu poți să-l faci să o mai ridice o dată.

— Ba pun pariu că poți, mi-a zis Belle și, într-adevăr, l-a făcut să mai bată laba o dată.

De atunci Bob a asociat gestul cu gustările. Pe Neal Street trucul ăsta ne-a adus tot soiul de admiratori, inclusiv unii chiar celebri.

Era în jur de ora patru, într-o după-amiază de sâmbătă, iar două fete se opriseră să-l admire pe Bob. Aveau vreo nouă-zece ani și erau însoțite de un mic grup de adulți, printre care și doi tipi solizi, cu ochelari de soare cu lentile întunecate, ce aduceau a bătauși profesioniști. Dacă era să mă iau după felul cum priveau atenți în jur și cum le urmăreau pe fete în timp ce ele îl mângâiau pe Bob, aș fi zis că erau, probabil, gărzi de corp.

— Tati, fii atent! a spus veselă una dintre fete.

— Da, da. Ce pisică tare! s-a auzit vocea cuiva.

Am înțepenit. Am recunoscut vocea pe loc.

„Nu se poate!“ mi-am zis. Dar chiar el era.

M-am întors și am zărit în spatele meu fața inconfundabilă a lui *sir* Paul McCartney.

Nu m-aș fi așteptat ca unul dintre cei mai importanți cântăreți de muzică pop din toate timpurile să interacționeze cu un umil performer stradal. Era, în definitiv, cu câteva clase bune peste mine când venea vorba de cântat. Dar părea un tip fermecător.

Aveam un exemplar de semnal al cărții mele așezat alături, pe trotuar, și am remarcat că i-a atras atenția. Adusesem cu mine și un vraf de „fluturași“ care anunțau ședința de autografe organizată de editură. Până atunci mai erau doar trei zile.

Evenimentul respectiv avea să marcheze începutul – și, probabil, sfârșitul – carierei mele de scriitor. Deja simțeam un fel de îngrijorare și împărțisem cu zel fluturașii oricui părușe cât de cât interesat, sperând astfel că săptămâna

viitoare voi reuși măcar să evit rușinea de a mă trezi într-o librărie complet goală. Eram sigur că dacă o să mă uit prin coșurile de gunoi din Covent Garden, o să-i găesc pe toți acolo.

Am auzit în cap o voce mică: „Hai, dă-i și lui unul“.

— Ăăă... am scris o carte despre mine și Bob, am zis, făcând un gest în direcția prietenului meu roșcat, care îmi stătea la picioare. Săptămâna viitoare o să am o ședință de autografe. Poate vreți să treceți pe-acolo, i-am zis, întinzându-i un fluturaș.

Spre surprinderea mea vădită, l-a luat.

— O să văd, a zis el.

De-acum în jurul nostru se strânsese o mulțime măricică, iar gărzile lui de corp începeau să fie un pic agitate. Oamenii făceau neconținut poze. De data asta însă nu pe Bob îl fotografiau.

— Hai să mergem mai departe, copii, a spus doamna care era cu el.

Între timp îmi dădusem seama cine e. Era proaspăta soție a lui *sir* Paul, Nancy Shevell, cu care se căsătorise toamna trecută. Părea o femeie foarte de treabă.

— Ai grijă de tine, omule, și spor la toate, mi-a zis Paul în timp ce a luat-o de braț și a pornit mai departe împreună cu întregul său anturaj.

M-a luat un pic amețea. Probabil că mai corect ar fi să zic că mă vrăjise o stea. Am mai stat un pic pe Neal Street și după vreo oră am pornit spre casă, călcând pe norii din cerul numărul 9.

Nu era absolut nici o șansă ca *sir* Paul McCartney să vină la ședința de autografe. De ce-ar fi venit? N-o să vină nimeni, mi-am zis. Dar zău că toate astea nu mai contau. Chiar dacă nu ieșea absolut nimic și nu vindeam decât cinci

exemplare, cartea îmi oferise deja ocazia să reușesc imposibilul. Stătusem de vorbă cu unul din The Beatles.

În perioada aceea Bob atrăgea atât de multă atenție, încât de multe ori ne trezeam înconjuțați de grupuri zdravene de oameni. În luna imediat următoare după-amiezii în care întâlniserăm familia McCartney, vreo zece studenți care vorbeau spaniola era strânși ciorchine în jurul nostru și toți ne făceau poze cu aparatele lor foto sau cu telefoanele. Întotdeauna e minunat să cunoaștem oameni noi: e parte din farmecul meseriei noastre. Dar te poate face și să lași garda jos, ceea ce, având în vedere specificul vieții pe străzi, nu era niciodată o idee bună.

În timp ce mulțimea se împrăștia și oamenii o luau spre Covent Garden, eu m-am așezat pe trotuar ca să-i dau o gustărică lui Bob. Cum soarele deja apunea, frigul începea iar să se instaleze. A doua zi urma să se desfășoare ședința de autografe din Islington. În noaptea aceea aveam de gând să mă culc cât mai devreme, chiar dacă știam că nu voi putea dormi prea mult. De asemenea, nu voiam nici să-l mai țin pe Bob prea mult timp afară. În timp ce îl mângâiam, am remarcat imediat că avea corpul tensionat, într-o postură defensivă. Își arcuise spinarea și toți mușchii îi erau încordați. Nici mâncarea nu îl interesa prea mult, iar asta arăta clar că era ceva în neregulă. În loc să mănânce, stătea cu privirea fixată pe cineva din apropiere. Era limpede: ceva – sau cineva – îl deranja.

M-am uitat peste drum și am văzut acolo un tip care nu părea să aibă gânduri bune și care se holba la noi.

Când trăiești pe străzi, ți se dezvoltă un soi de radar în privința oamenilor din jur. Eu puteam repera imediat o persoană cu intenții rele. Iar acel individ părea rău până în măduva oaselor. Era un pic mai vârstnic decât mine – poate spre patruzeci de ani. Purta o pereche de blugi ponosiți și o geacă din același material. Stătea pe caldarâm cu picioarele încrucișate, își rula o țigară și sorbea câte o gură dintr-o cutie de bere ieftină. Era evident la ce se uita – și care îi erau intențiile. Se gândea cum să mă ușureze de bani.

În ultimele câteva minute studenții aceia spanioli, împreună cu alți câțiva oameni, îmi lăsaseră destule monede în husa chitarei. Un tip negru și foarte relaxat pusese chiar cinci lire. Probabil că în ultima jumătate de oră strânsesem vreo douăzeci de lire. Nu eram chiar atât de fraier încât să las prea mulți bani la vedere, așa că pe cei mai mulți îi culesesem și îi vârâsem în rucsac. Era evident că individul îmi sesizase mișcarea.

Numai că nu aveam de gând să îl iau la întrebări. Atâta timp cât păstra distanța, nici nu era nevoie de așa ceva. Și eu fusesem în pielea lui. Știam ce poate face un om disperat. Simțeam că pot avea probleme cu el, dar aveam de gând să-i acord prezumția de nevinovăție atâta timp cât nu făcea ceva care să-mi arate contrariul. Mi-am zis că n-are decât să arunce el prima piatră și așa mai departe.

Totuși, ca să mă asigur, m-am uitat la el și i-am făcut un gest discret din cap, cași când i-aș fi zis: „Te-am văzut și știu ce ai de gând. Așa că las-o baltă“.

Oamenii străzii vorbesc toți aceeași limbă. Putem transmite paragrafe întregi cu o simplă privire sau cu un singur gest, așa că individul m-a înțeles imediat. A mârâit, s-a ridicat și s-a făcut nevăzut. S-a prins că îl reperasem, ceea

ce nu i-a convenit. A pornit-o spre Shaftesbury Avenue, probabil ca să vâneze pe altcineva.

Imediat ce a dispărut după colț, Bob și-a relaxat mușchii și i-a revenit cheful de gustări.

— Nu-ți face griji, amice, i-am zis, băgându-i un biscuit în gură. S-a dus în legea lui. N-o să-l mai vedem.

În ziua aceea erau neobișnuit de mulți oameni pe stradă, așa că am strâns cât să ne ajungă – lui Bob și mie – pentru mai multe zile de cumpărături de la magazinul din zonă. Când am început să îmi adun lucrurile, lui Bob nu i-a mai trebuit altă invitație ca să se cațare pe umerii mei. De la un minut la altul, se făcea tot mai frig.

M-am gândit că o să trebuiască să-și facă nevoile înainte să urcăm în autobuzul spre casă, așa că am pornit spre locul lui obișnuit din fața clădirii șic de birouri de pe Endell Street.

Ca să ajungem acolo, trebuia să o luăm pe una dintre străduțele mai înguste și mai slab luminate din zonă. Când am cotit pe străduța respectivă, zgomotul lumii din jur a dispărut. Câteodată Londra poate să fie și așa. E plină de lume, iar în secunda următoare devine pustie. Face parte din numeroasele contradicții ale orașului.

Ajunsesem pe la jumătatea străduței, când am simțit cum Bob se foiește pe umerii mei. Inițial m-am gândit că nu mai poate să se țină.

— Mai rabdă un pic, amice, i-am zis. Aproape că am ajuns.

Dar mi-am dat seama repede că își schimbă poziția și că se uită în urmă, nu în față, cum făcea el întotdeauna.

— Ce e, Bob? l-am întrebat, întorcându-mă.

M-am uitat în josul străduței. Am văzut un tip care tocmai își închidea cafeneaua și nimic altceva. N-am mai stat pe gânduri. Mie totul mi se părea absolut în regulă.

Bob nu era la fel de convins. Se vedea clar că îl deranjează ceva.

Am mai înaintat vreo zece pași și atunci Bob a scos deodată cel mai puternic zgomot pe care-l auzisem vreodată din gura lui. Era un urlet sălbatic, un mieeeeeeeau pătrunzător, urmat de un șuierat prelung și puternic: hsssssss. În acea clipă am simțit cum cineva mă apucă și mă trage de rucsac, după care a urmat un urlet cutremurător, de data asta venind de la un om.

M-am întors dintr-o mișcare și l-am văzut pe individul care ne filase ceva mai devreme pe Neal Street. Părea cocoșat de durere și se ținea de o mână. I-am văzut dosul mâinii și mi-am dat seama că aveape ea zgârieturi adânci, din care țâșnea sânge.

Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Încercase să-mi smulgă rucsacul. Probabil că Bob a coborât puțin pe spinarea mea și l-a lovit cu ghearele. Le-a înfipt adânc în mâna individului, sfâșiindu-i pielea. Cu toate astea, individul încă mai avea chef de scandal. Bob stătea pe umărul meu, mârâind și scuipând.

Numai că insul tot nu voia să renunțe. S-a năpustit asupra mea cu pumnii, dar am apucat să-l evit. Nu mă descurcam prea bine cu Bob balansându-se pe umerii mei, dar am reușit să-i trântesc un șut bine plasat în picior. Eram încălțat cu bocancii mei masivi Dr. Martens, așa că lovitura a avut efectul scontat, iar individul a căzut o clipă în genunchi.

Dar s-a ridicat aproape imediat. Am stat o clipă față în față, zbierând unul la altul.

— P***a mă-sii de mârță, uite cum mi-a f***t toată mâna! a strigat el, agitându-și mâna însângерată prin fața mea în întunericul de-afară.

— Bine ți-a făcut, fiindcă ai vrut să mă jefuiești, i-am răspuns.

— Dacă mai văd vreodată^{****} a asta de javră, ți-o omor! m-a amenințat el, arătându-l pe Bob cu degetul.

Ne-am mai înfruntat din priviri câteva clipe, apoi individul s-a uitat în jur. A găsit o bucată mică de lemn, pe care a fluturat-o de câteva ori spre noi. Bob îl scuipa și mârâia mai tare ca niciodată. Individul a făcut un pas spre noi, cu bucata de lemn în mână, după care s-a gândit mai bine și a aruncat-o într-o parte. După ce și-a mai vărsat o dată năduful înjurându-ne, s-a întors pe călcâie și a dispărut în întuneric, ținându-se încă de mână.

În autobuz, pe drumul spre casă, Bob a stat la mine în brațe. Torcea constant și ținea capul vârat sub brațul meu, cum făcea atunci când se simțea – sau când eu mă simțeam – vulnerabil. Bănuiam că amândoi ne simțeam așa după episodul cu individul ăla, dar, evident, nu puteam fi sigur.

Asta făcea parte din bucuria și frustrarea de a avea o pisică. „Pisicile țin de-o speță misterioasă. Prin mințile lor trec mult mai multe lucruri decât credem noi“, a scris odată *sir* Walter Scott. Bob era încă și mai misterios decât majoritatea pisicilor. În multe privințe, asta ținea de magia lui, de ceea ce îl făcea să fie un tovarăș atât de deosebit. Trecusem prin atâtea împreună și uite că încă mai reușea să mă surprindă sau să mă sperie. În seara asta o făcuse din nou.

De-a lungul timpului ni se mai întâmplase să avem unele confruntări, dar niciodată nu mai fuseserăm atacați astfel. Și nici pe el nu-l mai văzusem niciodată reacționând și apărându-mă așa. Eu nu ghicisem pericolul pe care îl reprezenta acel individ, dar Bob da.

Cum își dăduse oare seama că individul nu era OK încă de când l-a văzut? Eu puteam citi indiciile dintr-o

perspectivă omenească, dar el cum le văzuse? Și cum îi detectase prezența atunci când plecaserăm de pe Neal Street? Eu nu-l văzusem nicăieri pe individ. Oare Bob îl zărise pitindu-se în vreun ungher? Îi simțise mirosul?

Nu știam. N-aveam încotro: trebuia să accept că Bob avea abilități și instincte care mă depășeau – și că, probabil, situația nu avea cum să se schimbe vreodată.

Asta era partea frustrantă. De multe ori era un tovarăș excelent, dar era și o enigmă. Nu știam niciodată cu adevărat ce se petrece în mintea lui de felină. Da, eram cei mai buni prieteni. Aveam o legătură aproape telepatică. Câteodată știam instinctiv la ce se gândește celălalt. Doar că asta nu însemna că ne puteam împărtăși cele mai profunde gânduri. În realitate nu puteam să ne spunem unul altuia cum ne simțim. Chiar dacă pare o prostie, de multe ori acest lucru mă întrista. Așa am simțit și în clipele acelea.

Cum îl țineam așa, strâns, lângă mine, în timp ce autobuzul își vedea de drum prin traficul londonez, am simțit o nevoie aproape incontrollabilă să știu ce emoții îl încercaseră ceva mai devreme, pe străduța aceea lăturalnică. Se speriasă? Sau se bazase doar pe instinctele lui primare? Oare simțise pur și simplu că trebuie să se apere – și să mă apere pe mine –, așa că a făcut-o? Oare acționase dintr-un impuls de moment? Și, dacă da, asta înseamnă că a și uitat ce s-a întâmplat? Sau avea aceleași gânduri ca și mine despre cele petrecute? M-am săturat de viața asta. *M-am săturat să fiu nevoit să mă uit tot timpul în urmă. Vreau să trăiesc într-o lume mai sigură, mai blândă, mai fericită.*

Aveam bănuiala că știu răspunsul. Desigur că ar fi preferat să nu se bată cu tot felul de nemernici pe străzi. Desigur că i-ar plăcea mai mult să stea undeva la căldură, nu să înghețe pe trotuar. Ce creatură n-ar vrea așa ceva?

În timp ce creierul meu năcina în continuare, am băgat mâna în buzunar și am scos de acolo un fluturaș mototolit. Era unul din ultimii rămași. Pe ceilalți îi împărțisem. Pe el se vedea o fotografie cu mine și cu Bob pe umerii mei, laolaltă cu textul următor:

*Veniți să îi cunoașteți pe
James Bowen și pe motanul Bob
James și Bob vor acorda autografe pe
noua lor carte
UN MOTAN PE NUME BOB
la librăria Waterstones, parcul Islington, Londra
marți, 13 martie 2012, la ora 18.00*

Bob a privit încă o dată fluturașul și a înclinat capul aproape insesizabil. Dădea iarăși impresia că ar recunoaște imaginea cu noi doi.

Eu am rămas vreo două minute cu privirea la bucățița aceea de hârtie, pierdut în propriile gânduri.

De mult timp mă luptam cu aceleași întrebări. Sincer să fiu, mi se acrise de ele. Dar seara aceea le-a scos din nou la lumină. De câte ori mai trebuia să mă primejduiesc în halul ăsta – pe mine și pe Bob? Eram oare în stare să rup acest cerc vicios și să fac în așa fel încât să nu mai stăm pe stradă?

Am netezit cu grijă fluturașul, l-am împăturit frumos și l-am pus în buzunar.

— Sper ca ăsta să fie răspunsul, Bob, am zis. Sper tare mult să fie așa.

Capitolul 18

Așteptându-l pe Bob

Nu era nici nouă dimineața, dar stomacul începuse deja să îmi macine ca o betonieră.

Prăjisem niște pâine, dar nu mă puteam atinge de ea, de frică să nu mi se facă rău la propriu. Dacă așa mă simt acum, mi-am zis eu, cum naiba o să mă simt peste nouă ore?

Editura organizase ședința de autografe în ideea că ar fi o ocazie bună să ne facem un pic de publicitate în Londra și, poate, chiar să convingem câțiva oameni să cumpere niște cărți. Pe lângă fluturașii împărțiți în Covent Garden, dădusem și vreo două ture pe la stația Angel. Din fericire, încă mai aveam prieteni acolo.

Librăria Waterstones din Islington era alegerea evidentă. Librăria aceea făcea parte în mai multe feluri din povestea mea. Nu numai că angajații de-acolo ne ajutaseră cu un an și ceva în urmă, când n-aveam unde să mergem, dar chiar apăreau într-una din scenele cele mai dramatice din carte. Într-o seară din timpul săptămânii mă nimerisem în pragul lor, disperat și panicat, când Bob fugise de lângă mine, speriat de un câine agresiv din zona stației de metrou Angel.

În zilele dinaintea evenimentului începusem să dau mai multe interviuri în ziare, dar și la radio și televiziune. Am fost trimis la un specialist, un instructor mass-media din

centrul Londrei, care să mă ajute să mă obișnuiesc cu astfel de lucruri. Era un pic intimidant. Trebuia să stau într-o cameră izolată fonic, să fiu înregistrat, iar apoi înregistrarea era analizată de un expert. Din fericire, m-a luat ușurel și m-a învățat câteva trucuri profesionale. De exemplu, într-una din primele înregistrări făcusem o greșeală clasică: mă jucasem cu un pix în timp ce vorbeam. Când mi-a pus înregistrarea, nu puteam auzi decât pixul care se lovea de birou, de parcă eram un toboșar rock maniac. Era incredibil de deranjant și enervant.

Instructorul m-a pregătit pentru genul de întrebări la care mă puteam aștepta. A prevăzut – foarte corect, cum aveam să descopăr ulterior – că majoritatea oamenilor vor dori să afle cum am ajuns pe stradă, cum m-a ajutat Bob să-mi schimb viața și ce ne aștepta pe amândoi în viitor. M-a pregătit și să răspund la întrebări legate de problema fostei mele dependențe de droguri, la care răspundeam întotdeauna bucuros. Simțeam că nu am nimic de ascuns.

Articolele apărute în ziare sau pe bloguri au fost aproape toate pozitive. Un ziarist de la *London Evening Standard* a scris câteva lucruri foarte drăguțe despre Bob, considerând că „a fermecat Londra cum nu a mai făcut-o nici o felină de la Dick Whittington încoace”. Dar m-a și necăjit un pic când a scris despre găurile din blugii mei și despre „dinții cariați și unghiile înnegrite”. Apoi m-a descris ca pe un ins ce „are postura rugătoare a cuiva obișnuit să fie trecut cu vederea”. Fusesem avertizat să mă aștept la asemenea lucruri. Erau inevitabile și, în definitiv, știam foarte bine că sunt un „bun deteriorat”, cum se exprimase acel jurnalist. Totuși nu era plăcut.

Ședința de autografe era programată cu două zile înainte de 15 martie, data lansării propriu-zise, care, întâmplător, era și a treizeci și treia mea zi de naștere.

Speram să nu-mi aducă ghinion. Zilele mele de naștere nu fuseseră prea des un motiv de sărbătoare – cel puțin nu din adolescența mea încoace.

A treisprezecea zi de naștere mi-o petrecusem în salonul copiilor de la spitalul de pediatrie Princess Margaret din vestul Australiei. A fost o perioadă oribilă din adolescența mea și a accelerat spirala descendentă pe care mă aflam. La puțin timp după aceea am început să mă droghez cu aurolac și să încerc marijuana. A fost începutul lungului meu parcurs pe tărâmul dependenței de droguri.

Sar în timp un deceniu, până la ziua când împlinesc douăzeci și trei de ani și trăiesc pe străzile Londrei. E adevărat că mi-am petrecut ziua de naștere într-un cămin ieftin, dar aș fi putut la fel de bine să mi-o petrec dormind pe vreo alee din Charing Cross. În acel moment al vieții mele eram pe fundul prăpastiei și nu îmi mai amintesc absolut nimic de-atunci. Zilele, săptămânile, lunile și anii se făcuseră un amestec inform. Dacă îmi dădeam cumva seama că era ziua mea, cel mai probabil mi-aș fi petrecut-o încercând să cerșesc, să împrumut sau – mai probabil – să fur banii necesari ca să fac rost de o doză de heroină. Probabil că aș fi acceptat același pariu riscant ca de o sută de ori înainte și aș fi fost dispus să iau o supradoză, doar ca să mai stau puțin sub efectul drogului. Aș fi putut foarte ușor

s-o sfârșesc ca individul acela pe care-l văzusem în scara blocului meu.

După încă zece ani, viața mea a intrat în sfârșit pe un făgaș pozitiv. Perioada aceea îmi părea acum o altă viață, dintr-o altă lume. Când priveam în urmă, nu îmi venea să cred că supraviețuisem acelor ani. Dar, de bine, de rău, aveau să rămână veșnic o parte din mine. Și cu siguranță făceau parte din carte. M-am decis să nu îmi îndulcesc în nici un fel povestea. Practic, am inclus-o toată acolo, cu umbrele și păcatele ei, iar acesta era un alt motiv pentru care mă simțeam cu nervii la pământ.

În orele de dinaintea ședinței de autografe trebuia să apar în fața unui fotograf și a unui cameraman de la agenția internațională de presă Reuters. Voiau niște imagini cu mine și Bob în timpul unei zile obișnuite și făcând toate lucrurile pe care le făceam în mod obișnuit, adică mergând cu metroul și apoi cântând pe Neal Street. M-am bucurat, fiindcă astfel îmi mai abăteau atenția de la ale mele. Până am terminat cu fotograful, se făcuse deja seară.

Când m-am întors în Islington și mi-am urmat traseul bine cunoscut de la stația de metrou Angel, peste oraș se lăsase un frig umed. Vânzătorul care îmi „preluase” spațiul nu se vedea nicăieri. Un florar mi-a povestit că el și câinele lui facuseră tot felul de necazuri, iar coordonatorii îi confis-caseră deja locul. Acum nu mai vindea nimeni *The Big Issue* în fața stației de metrou Angel.

— Ce păcat! am zis. Am făcut din locul ăsta o zonă în care se pot câștiga bani frumoși.

Dar asta nu mai era grija mea. Aveam eu altele pe cap.

Bob și cu mine am străbătut parcul memorial Islington, îndreptându-ne spre Waterstones. Am ajuns mai devreme, așa că l-am lăsat pe Bob să-și facă nevoile, iar eu m-am așezat pe o bancă, ca să savurez o țigară în liniște. O parte din mine se simțea ca un condamnat la moarte care se bucură de o ultimă clipă fugară de tihnă înainte de a fi dus în fața plutonului de execuție. Dar o altă parte aștepta cu nerăbdare momentul. Parcă eram pe punctul de a începe o viață nouă. Nu găsesc cuvinte mai potrivite, dar mă simțeam ca și cum urma să deschid un nou capitol din viața mea.

Mi-era mai greață ca niciodată. Aveam o grămadă de gânduri contradictorii ce mi se învâlmășeau în cap. Dacă nu venea nimeni? Dacă veneau grămezi de oameni și tuturor o să li se pară că e o carte de rahat? Cum va reacționa Bob în fața unei mulțimi? Cum vor reacționa oamenii la vederea mea? Nu eram un autor obișnuit. Nu eram o personalitate publică rafinată. Eram un tip care trăia încă la periferia societății. Sau cel puțin așa mă simțeam. Știam că toți o să-l îndrăgească pe Bob, dar mă temeam că pe mine mă vor urî.

Am tras un ultim fum din țigară, încercând să prelungesc cât mai mult momentul. Nervii îmi erau atât de întinși, încât mă simțeam ca și cum cineva mă lovise foarte tare în stomac.

Din fericire, Bob era extrem de relaxat – cât pentru noi amândoi. A stat vreo două minute în locul lui favorit, apoi s-a întors la mine în pas lejer. Mi-a aruncat o privire care parcă voia să spună „E OK, amice, totul e în regulă”.

Felul cum reușea să mă liniștească era foarte straniu.

Am ajuns la librărie cu o jumătate de oră înainte să înceapă ședința de autografe, iar în fața clădirii așteptau la coadă vreo patru-cinci oameni. „Tot e bine, măcar a venit cineva“, mi-am zis și am oftat ușurat. Ne-au zâmbit toți, iar eu le-am făcut cu mâna ca un tembel. Nu prea reușeam să pricep de ce și-ar pierde cineva o oră din acea seară ca să vină să ne întâlnească pe noi. În librărie mai erau câțiva oameni. Toți stăteau la coadă și țineau în mâini cartea mea, așteptând să o plătească la casă.

Alan, managerul librăriei, m-a invitat la etaj, în camera angajaților, unde puteam aștepta să înceapă evenimentul.

— Dacă vrei, bea un pahar de vin, iar Bob poate să bea și el niște lapte. Relaxează-te un minut înainte să înceapă toată povestea, mi-a zis el, sesizându-mi agitația.

Nu știam sigur dacă ar fi mai bine să-mi păstrez mintea trează sau să-mi fac curaj cu un păhărel. Am ales prima variantă. Paharul de vin puteam să îl beau și după aceea.

Belle, Mary, Garry și o mulțime de oameni de la editură au venit să-mi ureze succes. Am primit și un teanc mare de cărți pe care să le semnez, ca să fie puse în vânzare în librărie. Cuiva îi venise ideea sclipitoare să confecționeze o șampilă în formă de lăbuță, ca să poată „semna“ și Bob. M-am apucat de treabă, mângălind paginile primelor cărți. Belle adăuga detaliul final, ștampila cu lăbuța. Erau cel puțin douăzeci de cărți în teanc. Erau siguri că se vor vinde atâtea?

Angajații librăriei păreau încrezători. La un moment dat unul dintre ei a apărut acolo cu un zâmbet larg.

— A ajuns până la colțul clădirii!

— Ce anume? am întrebat eu prosteste.

— Coada. S-a întins până după colțul clădirii. Cred că-s vreo sută de oameni – și încă mai vin.

Am rămas mut. Nu crezusem că aş putea avea emoții și mai mari, dar iată că acum reușisem cumva. În apropierea mea era o fereastră deschisă. Pentru o clipă m-am gândit să ies pe-acolo și să o întind rapid, coborând pe burlan.

Cum ora șase se apropia tot mai tare, Bob a urcat pe umerii mei și am coborât înapoi în librărie. Am îngenuncheat pe palierul dintre etaje ca să arunc un ochi în librărie. Inima mi-a zvâcnit în piept. Locul era înțesat cu oameni.

Mie și lui Bob ni se pregătise o masă plină cu teancuri de cărți. Șirul de oameni care așteptau se întindea până dincolo de rafturi, ajungea la intrare și continua afară, în seara întunecată de martie. Era așa cum ziseseră. Probabil că veniseră mai mult de o sută de oameni. În partea cealaltă a librăriei se vedea o altă coadă, cu oameni care așteptau să cumpere cartea. Veniseră chiar și un mic grup de fotografi și un cameraman de la o televiziune.

Era ceva ireal, ca un soi de experiență extrasenzorială. Până în acel moment fuseserăm tot timpul ascunși privirilor, dar când am apărut pe ultimele trepte ale scării, aparatele foto au început să fulgere din blițuri, iar fotografiile s-au pornit să strige:

— Bob, Bob, aici, Bob!

S-au auzit chiar și câteva aplauze și vreo două urale.

Anii petrecuți pe străzi alături de Bob m-au învățat să prevăd neprevăzutul. Am învățat să ne adaptăm, să ne ridicăm după ce primeam un pumn – câteodată chiar la propriu. De data asta însă aveam senzația că pătrunseserăm pe un teritoriu absolut necunoscut.

Un lucru era totuși clar. Ajunseserăm prea departe ca să nu profităm de această șansă. Dacă ne foloseam de ea, cine

știe, poate că reușeam să ne încheiem cumva viața pe străzi. Poate că de aici începeam acel nou capitol din viață.

— Haide, Bob, i-am șoptit, mângâindu-l pe ceafă înainte să inspir încă o dată adânc. Acum nu mai putem da înapoi.

Epilog

Veșnic

Acea seară din martie 2012 a fost, probabil, cea mai importantă din viața mea. După aceea nu am mai avut dubii. Pentru mine și Bob era într-adevăr un nou început. Ședința de autografe din Islington a fost un succes, depășind orice așteptări voi fi avut. Paul McCartney n-a reușit să ajungă, dar au venit în schimb peste trei sute de oameni. Numărul celor care voiau din tot sufletul să ne cunoască a surprins pe toată lumea, chiar și pe angajații librăriei, care și-au epuizat stocul de două sute de exemplare în mai puțin de o jumătate de oră.

— Ca să vezi ce pronostic bun am dat când am zis că o să vindem doar vreo cinci-șase, am glumit eu cu Alan, managerul librăriei, când am reușit în cele din urmă să ciocnim un pahar de vin, după trei ore de autografe și interviuri.

Nimeni n-a putut pricepe cum de reușiserăm să atragem o mulțime atât de numeroasă. Evident că fluturașii și publicitatea jucaseră și ele un rol. Ne creaserăm un cont pe Twitter, care avea vreo sută de fani, dar nici măcar asta nu explica înflăcărarea cu care oamenii ne acceptaseră pe mine și pe Bob.

Era primul semn că urma să se întâmple ceva uluitor.

Peste două zile, când *Un motan pe nume Bob* a fost pusă oficial în vânzare, a părut să atingă imediat un punct sensibil

și a devenit ceea ce *The Times* a descris drept „un volum de memorii menit să devină instantaneu un bestseller“. A intrat în topul celor mai vândute cărți încă din primul weekend după publicare și a rămas pe lista bestsellerurilor din Anglia aproape întregul an, în majoritatea timpului pe prima poziție. În fiecare duminică luam un ziar și mă uitam la top, scuturând încetișor din cap. De ce era așa de apreciată? Ce captivase într-atât imaginația publicului? După o vreme am renunțat să mai caut vreun răspuns. Și mai miraculos a fost faptul că și-a găsit un public și în străinătate. Ultima numărătoare mi-a arătat că a fost tradusă în douăzeci și șase de limbi. În Italia a devenit *A spasso con Bob* (*La plimbare cu Bob*), iar în Portugalia se numește *A minha historia com Bob* (*Povestea mea alături de Bob*). Părea să aibă ceva ce atrăgea pe toată lumea. În orice limbă apărea, oamenii îndrăgeau povestea și, mai mult decât orice, desigur, îl adora pur și simplu pe Bob.

Drept urmare, Bob și cu mine am devenit, din toate punctele de vedere, niște mici celebrități. Am fost chemați la televiziune și la radio ca să vorbim despre carte și despre popularitatea ei. Eu nu eram deloc pregătit pentru așa ceva, chiar și după ce petrecusem acea după-amiază cu instructorul mass-media. Prima noastră apariție importantă, în emisiunea *Breakfast* de pe BBC, a fost una tipică. Am ajuns la studiourile din vestul Londrei când tocmai se crăpa de ziuă și eram deja un pachet de nervi. Eram obsedat de teama că Bob s-ar putea speria de reflectoare sau de decorul nou și neobișnuit. Dar el s-a adaptat foarte bine la toate, a stat liniștit pe canapea și s-a privit pe monitoarele din fața lui. Evident că el a fost vedeta emisiunii, ba chiar a reușit să bată cuba de mai multe ori cu gazdele, care păreau la fel

de fermecate de el ca toată lumea. La fel ni s-a întâmplat și când am apărut în alte emisiuni.

Oriunde ajungeam, mi se puneau aceleași întrebări. Oamenii erau curioși să afle mai ales ce efect avea succesul cărții asupra traiului nostru.

Cea mai semnificativă și evidentă schimbare a fost aceea că Bob și cu mine nu mai trebuia să ne punem în pericol muncind pe străzi. A durat câțva timp până ce recompensa financiară de pe urma succesului cărții să ajungă la noi, așa că vreme de câteva luni am continuat să cântăm pe Neal Street. Totuși, încetul cu încetul, am reușit să ne raționalizăm aparițiile. Era o mare ușurare să ne putem trezi în fiecare dimineață și să știm că nu mai trebuia să înfruntăm frigul sau ploaia ori că nu mai aveam acea senzație de nesigurăță și disperare mocnită pe care o trăiam în fiecare zi când porneam spre Angel sau Covent Garden.

Bineînțeles că o mică parte din noi nu va pleca niciodată de pe străzi. Poți muta cântărețul de pe stradă, dar... Iar lui Bob i-a plăcut întotdeauna atenția pe care i-o acordau admiratorii. Așa că am continuat să apărem când și când pe stradă, singura diferență fiind că de-acum o făceam ca să îi ajutăm pe alții, nu pe noi.

De exemplu, la începutul lui 2013 ne-am asociat cu organizația caritabilă pentru animale Blue Cross. Am început să strângem bani pentru ei *online* și în aparițiile noastre publice, dar și cântând ocazional pe stradă. În prima săptămână am strâns aproape cinci mii de lire. Era o senzație fantastică să putem oferi și noi ceva în schimbul ajutorului primit. Cei de-acolo fuseseră grozav de drăguți cu mine în primele mele zile alături de Bob și au continuat să ne ajute când treceam pe la clinica lor, deschisă săptămânal în parcul Islington. Țin minte că mă gândeam adesea că Bob este

răsplata pentru cine știe ce gest caritabil pe care-l făcusem față de cineva în viața mea de dinainte de el. Mă gândeam că e vorba de karma. Acum, asociindu-mă cu Blue Cross, simteam că le răsplătesc generozitatea, că fac iarăși ceva ce ține de karma. Am de gând ca pe viitor să fac același lucru cu organizațiile care se ocupă de oamenii fără locuință.

Desigur că oamenii m-au întrebat și dacă m-am îmbogățit de pe urma cărții. Răspunsul este: da și nu. Comparativ cu situația mea financiară precară de dinainte, da, s-ar putea zice că trăiesc confortabil. Dar nici vorbă să devin milionar peste noapte. Cel mai important e că de-acum înainte – sau cel puțin în viitorul apropiat – n-o să mai trebuiască să caut pe rafturile supermarketurilor cele mai ieftine conserve, ce au depășit data de expirare. Ani de zile am fost nevoit să mă bazez numai pe mintea mea și pe mici ajutoare venite din partea statului. Acum, pentru prima dată după foarte multă vreme, aveam un cont în bancă și chiar un contabil care mă ajută să-mi administrez banii, inclusiv plata impozitelor. În ultimii zece ani nu avusesem un venit suficient de mare ca să fiu considerat eligibil pentru plata impozitelor. Faptul că acum începusem s-o fac a însemnat foarte mult pentru mine.

Când nu ai locuință sau când vinzi *The Big Issue*, știi că nu oferi nimic societății – și că, din acest motiv, societatea te desconsideră. Multora chiar le face plăcere să-ți amintească asta. Ți-o spun drept în față. „Du-te și angajează-te, parazit nemernic” a fost un refren pe care l-am auzit sistematic vreme de un deceniu. Efectul acestui tratament este că, încetul cu încetul, societatea respectivă te marginalizează tot mai tare. Oamenii nu înțeleg că lipsa de încredere în propria persoană și deznădejdea generalizată pe care o simți când nu ai casă, când cârți pe străzi sau chiar când vinzi

The Big Issue se datorează în parte și acestei atitudini. Tu vrei să te integrezi în societate, dar societatea pur și simplu te îndepărtează. Astfel se creează un cerc vicios.

Să îmi plătesc dările a fost cel mai palpabil semn că am redevenit un „membru“ al societății. Asta mă făcea să mă simt bine.

Și au mai fost multe alte efecte pozitive ale succesului cărții.

Mi-a îmbunătățit relația cu părinții. Printre sutele de oameni veniți în seara aceea de martie la Waterstones se număra și tata, pe care l-am convins să vină, pe jumătate din curiozitate, pe jumătate pentru sprijin moral. O să țin minte cât voi trăi figura lui uluită, dar încântată, la vederea cozilor de oameni de-acolo. După toate dezamăgirile dinainte, mi s-a părut că îi ofer acum un motiv să fie mândru de mine. În sfârșit.

S-a emoționat când cineva i-a arătat nota din carte în care le mulțumeam – lui și mamei mele. Se pare că i-au dat lacrimile când a citit cartea acasă. M-a sunat să mă felicite și a reluat felicitările și cu alte ocazii. Desigur, a continuat să-mi zică să mă tund și să mă bărbieresc, dar cel puțin nu m-a mai cicălit să „îmi fac rost de o slujbă ca lumea“.

Nu am vorbit prea amănunțit despre ceea ce simțeam amândoi în privința trecutului. Nu era stilul lui. Tata nu e genul de om care să poarte discuții din astea sensibile. Cred că știam ce simte, dar mai știam și că nu se pricepe să dea glas acelor sentimente. Nu-și putea găsi cuvintele, dar asta nu conta. Mi-era de-ajuns că o știam.

De asemenea, am mai făcut și un drum până în Australia, ca să stau o vreme cu mama. Și ea a citit cartea și a plâns. Mi-a zis că se simte vinovată pentru multe din lucrurile care mi se întâmplaseră, dar a fost suficient de sinceră ca

să-mi spună că în adolescență am fost un coșmar, care ar fi pus-o la încercare și pe cea mai sfântă dintre mame. Am acceptat că așa era.

Am fost deschiși și sinceri unul cu altul și ne-am dat seama că vom rămâne în continuare prieteni.

Un alt aspect plăcut al succesului cărții a fost impactul pe care a părut să-l aibă asupra atitudinii generale a oamenilor față de vânzătorii de *The Big Issue* sau față de oamenii străzii. Am primit scrisori de la școli și organizații caritabile care îmi spuneau că povestea mea și a lui Bob i-a ajutat să înțeleagă mai bine situația disperată a oamenilor fără locuință.

Bob și cu mine aveam conturi pe Facebook și Twitter. Păream să primim aproape în fiecare zi un mesaj de la cineva care nu mai trecea nepăsător pe lângă cei ce vând *The Big Issue*. Mulți mi-au zis că acum chiar încearcă neapărat să intre în vorbă cu ei. Știam că avusesem greutate în relația mea cu cei de la revistă, dar când aflam asemenea lucruri, mă umpleam de mândrie. Este o instituție bună, care merită sprijinită de toată lumea, mai ales în climatul economic sumbru de azi.

La un nivel mai profund, povestea noastră a părut să rezoneze și cu oamenii care treceau prin momente dificile în viață. Sute de persoane mi-au scris sau ne-au contactat pe site-uri de socializare. Unii au citit povestea supraviețuirii noastre și s-au simțit inspirați de ea. Alții au recunoscut puterea animalelor de a vindeca oamenii. Repet, eram foarte mândru de fiecare dată când primeam un astfel de mesaj. Nici într-o mie de ani n-aș fi sperat că voi influența viața altui om, darămite a mii de oameni.

Pe unii i-a luat un pic valul și ne-au atribuit mie și lui Bob un soi de caracter sacru. Poate că Bob e un sfânt, dar eu cu siguranță nu sunt. Nu poți petrece un deceniu

luptându-te zi de zi să supraviețuiești pe străzile Londrei fără să fii modelat de acest mediu. Nu poți trăi o bucată bună din viață fiind dependent de heroină fără ca această experiență să te degradeze. Sunt produsul propriului meu trecut.

Prin urmare, știam că îmi va lua mult timp până să corectez anumite părți mai urâte ale personalității mele. Și că nu voi putea scăpa niciodată cu totul de trecutul meu – nu în ultimul rând și pentru că întotdeauna se vor găsi oameni care să-mi amintească de el. Din punct de vedere medical, rămăsesem cu cicatricile dependenței mele de droguri din tinerețe. Plăteam în continuare pentru felul oribil în care îmi chinuisem corpul. Pe scurt, Sfântul James din Tottenham nu există. Nu a existat și nici nu va exista vreodată. Însă cine există cu certitudine e un ins care a primit o a doua șansă în viață și care este ferm hotărât să profite de ea. Iar în caz că aș fi pierdut din vedere acest țel, de-acum aveam motive să-mi amintesc constant de ce această a doua șansă era atât de importantă.

Am primit recent o scrisoare de la o doamnă dintr-o comunitate rurală micuță din Țara Galilor, căreia tocmai îi murise o prietenă apropiată după ce se luptase vreme îndelungată cu cancerul. Doamna îi dăruise prietenei ei cartea noastră în ultimele zile de viață. Ea a fost atât de mișcată de povestea noastră, încât, la rândul ei, a dăruit-o mai departe pastorului din localitate. În timpul predicii ținute în biserica de-acolo la înmormântarea respectivei prietene, pastorul a arătat întregii congregații exemplarul din cartea noastră. A menționat cât de mult însemnase această carte pentru doamna aflată la sfârșitul vieții și ne-a lăudat „minunata călătorie a speranței“. A zis că Bob și cu mine eram o dovadă a puterii „credinței, speranței și dragostei“. Când am citit

asta, am fost atât de emoționat, încât mi-au dat lacrimile. M-am simțit teribil de umil. Întâmplarea mi-a stăruit în minte zile întregi.

Din păcate, aceste trei calități prețioase – credința, speranța și dragostea – mi-au lipsit prea mulți ani din viață. Dar la un moment dat o întorsătură a sorții mi le-a oferit pe toate trei. Erau întruchipate de această pisică obraznică, jucăușă, deșteaptă, câteodată urâcioasă, dar întotdeauna devotată, care m-a făcut să-mi schimb cu totul cursul vieții.

Bob m-a ajutat să îmi recapăt încrederea în mine și în lumea din jur. Mi-a arătat speranța atunci când nu mai vedeam nici urmă de așa ceva. Dar cel mai important era că mi-a oferit dragostea necondiționată de care avem cu toții nevoie.

În timpul unei apariții la BBC, un prezentator m-a întrebat ceva care inițial m-a descumpănit.

— Ce-o să te faci atunci când Bob n-o să mai fie?

Numai la gândul că aș putea să-l pierd, m-au și năpădit emoțiile, dar după ce mi-am mai revenit, am răspuns cât am putut de sincer. Am spus că sunt conștient că animalele nu trăiesc la fel de mult ca noi, oamenii, dar că mă voi bucura de fiecare zi pe care o voi petrece alături de el. Și că atunci când va veni vremea să mă părăsească, va trăi mai departe în cărțile pe care le-a inspirat.

S-ar putea să fi fost cele mai sincere cuvinte pe care le-am rostit vreodată.

Lumea de dinainte să-l cunosc pe Bob mi se părea un loc dur, hain și, da, lipsit de speranță. Lumea pe care am învățat s-o văd prin ochii lui e una foarte diferită. La un moment dat nu mai puteam să deosebesc zilele una de alta. Acum le prețuiesc pe fiecare în parte. Sunt mai fericit, mai sănătos și mai împlinit decât am fost vreodată. Deocamdată,

cel puțin, am scăpat de viața pe străzi. De-acum văd în fața mea un drum clar.

Nu am nici cea mai vagă idee unde o să ne poarte următoarele noastre aventuri. Dar știu că, atâta timp cât e prin preajmă, Bob o să fie la originea tuturor lucrurilor bune care mi se vor întâmpla. Este tovarășul meu de drum, cel mai bun prieten, profesorul meu și sufletul meu pereche. Și așa va rămâne. Veșnic.

Mulțumiri

Scrierea acestei cărți a reprezentat un demers colectiv și trebuie să mulțumesc echipei de oameni extrem de talentați care m-au ajutat să ajung cu bine la final. Garry Jenkins, principalul meu îndrumător și mentor, a extras cu dibăcie poveștile și le-a dat o formă unitară în manuscris. Rowena Webb, Maddy Price și Ciara Foley de la Editura Hodder, care mi-au redactat volumul, merită toate mulțumirile mele. Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc și strălucitelor publiciste Emma Knight, Kerry Hood și Emilie Ferguson. Îi datorez o grămadă de mulțumiri lui Dan Williams pentru desenele superbe pe care le-a făcut. Îi sunt peste măsură de îndatorat și extraordinarului meu agent literar, Mary Pachnos, de la agenția Aitken Alexander, precum și întregii echipe, formată din Sally Riley, Nishta Hurry, Liv Stones și Matilda Forbes-Watson. Le mulțumesc și lui Joaquim Fernandes de la Aitken Alexander și lui Raymond Walters de la R Walters & Co pentru ajutorul și sfaturile lor neprețuite. Revenind mai aproape de casă, aș vrea să le mulțumesc celor mai buni prieteni ai mei, Kitty și Ron, pentru că mi-au fost alături în acest an destul de nebun. Uneori nu le-a fost ușor, dar mi-au rămas neabătut alături și le sunt dator mai mult decât o pot spune în cuvinte. Aș vrea să le mulțumesc și părinților mei pentru toată dragostea și susținerea lor, nu doar în acest ultim an, ci și de-a lungul anilor mai întunecați și mai dificili de dinainte, când știu că nu am fost nici pe departe fiul ideal. Nu pot să nu profit de ocazie pentru a le adresa mulțumirile mele nenumăraților oameni care mi-au scris, fie direct, fie pe *site*-urile de socializare, transmitându-mi cele mai calde urări și împărtășindu-mi experiențele lor. Am facut tot

posibilul să le răspund cât mai multora, dar sper să fiu iertat fiindcă nu am reușit să le scriu tuturor. Reacția voastră a fost de multe ori covârșitor de emoționantă. Însă, înainte de orice, aş dori să-i mulțumesc micuțului care rămâne tovarășul meu permanent de drum. Nu îmi dau seama nici acum dacă eu l-am găsit pe Bob sau el m-a găsit pe mine. Știu însă că fără el aş fi complet pierdut.

*James Bowen,
Londra, mai 2013*

Pentru cele mai recente știri, povești și poze
cu James și Bob, îi puteți găsi pe Twitter
la www.twitter.com/streetcatbob sau îi puteți vizita
pe Facebook la www.facebook.com/streetcatbob.

Cuprins

1. Paznicul de noapte	9
2. Trucuri noi.	19
3. Bobmobilul	32
4. Un cuplu neobișnuit.	46
5. Fantoma de pe scară	57
6. Inspectorul de gunoaie	66
7. Pisica pe acoperișul din Hoxton	78
8. Om mai orb.	92
9. Seara cea mare a lui Bob	108
10. Povești despre două orașe	118
11. Doi motani descurcăreți	136
12. Fericirea dăruită de Bob	152
13. Inamicul public numărul 1	166
14. Mândrie și prejudecată	176
15. Cel care mă salvează	186
16. Doctorul Bob	203
17. Instincte primare	210
18. Așteptându-l pe Bob	222
Epilog. Veșnic	230
<i>Mulțumiri</i>	239